

Sodrásban 2017

Sodrásban 2017

*Kortárs költők
antológiája
2017*

2017

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Dezső Ilona Anna

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....	3
ÍRÁSAINK.....	7
ANDRÁDI NOÉMI.....	9
ÁFRA PIROSKA.....	10
B. B. NALA.....	11
BALOGH VERONIKA.....	12
BENEDEK-NIKLI HUNOR.....	13
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....	16
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	19
BORNEMISZA ATTILA.....	22
BOROS ILDIKÓ.....	25
BUDAI ISTVÁN.....	28
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET.....	29
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....	31
DÉL TAMÁS.....	42
DOBROSI ANDREA.....	43
GANI ZSUZSANNA.....	45
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA.....	46
GYÖRKE SERES KLÁRA.....	53
GYŐRI NAGY ATTILA.....	56
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász) ...	58
HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA.....	63
INOKA PÉTER.....	72
JALCS IRÉN.....	74
JÁRTÓ RÓZA.....	80
KAMARÁS KLÁRA.....	84
KESZY-HARMATH DÁNIEL.....	86
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	87
KOVÁCS DANIELA.....	95
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....	97
KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59).....	99
KUTASI HORVÁTH KATALIN.....	102
KÜHNE KATALIN.....	108
LÁM ETELKA.....	109
LÉNÁRT ANNA.....	114

KORTÁRS KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

LISZKA GYÖNGY.....	117
MAGYAR ESZTER.....	119
MAYER ZSÓ.....	124
MILBIK JÓZSEF.....	126
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT.....	131
MÓRICZ ESZTER.....	132
MRÁZ ERZSÉBET IRMA.....	133
MUKLI ÁGNES.....	138
ORDAS ANDREA.....	140
PAP MÁRIA.....	145
PETRES KATALIN.....	148
RIBA ILDIKÓ.....	150
SÁGINÉ SZÜCS KLÁRA MÁRIA.....	153
SÁRVÁRY MARIANN.....	156
SÓVÁRI SZERÉNA.....	162
SZABÓ ANIKÓ.....	164
SZABÓ ESZTER HELKA.....	165
SZELES GYÖRGY.....	168
SZÉKELY NETALA.....	171
SZTANCSIK ÉVA LAMBROZETT.....	177
VARGA KATALIN.....	180
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>183</u>

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

DEZSŐ ILONA ANNA: SODRÁSBAN 2017	BORÍTÓ
VEHOFSICS ERZSÉBET: PARTON	6
VEHOFSICS ERZSÉBET: CSEND-ÉLET	8
VEHOFSICS ERZSÉBET: AKADÁLYOK	52
VEHOFSICS ERZSÉBET: ZUBOGÓ	94
VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN	139
VEHOFSICS ERZSÉBET: SIETSÉG.....	182
VEHOFSICS ERZSÉBET: VÍZESÉS	184

VEHOFSICS ERZSÉBET: PARTON

Trásaink

VEHOFSICS ERZSÉBET: CSEND-ÉLET

ANDRÁDI NOÉMI

Idézet

Szíved csak annak add,
ki neked adja szívét.
Érzéseid soha ne tagadd,
lelked őrizze örökre két szeme fényét.

Benned látom

Egymásra nézünk, s szívem kitárom,
szemeidben lelkemnek kék egét látom.
Minden perc egy újabb lángra lobbanás,
minden pillantásod egy újabb szívdobbanás.

Érintésed lágy, akár a hajnalnak a szele,
érezem, lelkem újult erőre kap vele.
Megnyugszom, mikor a hangodat meghallom,
minden percben jobban szeretlek, bevallom.

Nézünk egymásra, míg újabb szavaidat várom,
s arcodon lelkem tükörképét látom.
Hozzád bújok, mindenemmel érzek,
szinte érzem, veled együtt lélegzek.

A hajnali napfényben álmosan csillognak a szemeid,
s hallom alig hallható, mély csengésű szavaid.
Átadom neked szívem összes érzelmét,
s benned látom életem legfőbb értelmét.

Bár nem sejtetted, mégis találkoztál velem,
köszönöm, hogy itt vagy, köszönöm, hogy itt leszel nekem.

A VERSLISTA honlapja: <http://portal.verslista.hu>

ÁFRA PIROSKA

Csak egy falevél

Egy színarany falevél a patakba hullt,
hol húsító sugárban, a habokkal lebegve
nádasok illatában tovaúszott barlangokba,
komor hegyekre.
A végtelen csobogó vízen lebegett,
lebegett szelíden.
Könnyű testét a remény sugara vitte,
tündéri táncot járt ezernyi csillag körülötte.
S mikor a kis levél útja félbeszakadt,
a zúgó erdőben megbúvó patak,
a sziklák közt suhanva folytatta az utat.
Aranyhíd-koronát emelt fölé a Nap,
hullámozó tükrében ringatta a fénycsillámokat.
A béke őrzője ő, cseppekből született erő.
Állandó, mégis mindig változó, mint az idő.
S a halk suhanással morajló zuhatag
vizeséssel összefonódva sodródott tova,
hol megannyi ér és patak összefut,
s gomolygó felhőként a magasba jut.
Most fentről tekint le az el-elmerülő falevéltre,
mint az Úr a hozzá fohászkozó gyermekére.
S itt lent neki suttog a levélke: béke, béke...

Hat sor

Rózsaszál vagy nekem,
Én nem tehetek többet érted!
Titkaink selyme szétfoslóban...
Megvallom neked bűneimet,
S te itt felejtettél e vesztőhelyen.
Cseppekből tócsa nő a rózsalevéltre...

B. B. NALA

Szerelmes gyöngykagyló

Imádatot érzek, mely mélyebb a tengernél,
Gyöngy kagylójaként magadba rejtettél.
Hisz az én vágyam, akár a gyöngyszem,
Rejtett titokként elveszik a gyönyörben.

Az én sorsom olyan, mint hullám a tengerben,
Melynek sodrása nem csillapszik lelkemben.
Imádatot érzek, mely mélyebb a tengernél,
Szerelmes gyöngyként kagylóba rejtettél.

Álmok végtelenjében csillagvándor vagyok

Éji szelek játéka, tűzvörös liliom,
Egyetlen Szerelmem, dal vagy álmaim.
A Hold neked tündököl álom gyöngyházaként,
Rád gondolok, ha a szerelem lángja kél.
Neked áldozom én a tűnő perceket,
Vallomásaim hallok táncoló szelek.
Felébresztik az alvó tűzliliomokat,
Mesém holdsugarban tündöklő alkonyat.
Szívem rejtett vágya, hogy átöleljelek,
Változtasd csillaggá az éji könnyeket.
A Hold neked tündököl álom gyöngyházaként,
Vágyam ezüstfonál, mit a szél el nem szakít.
Csipkét szó az égen, áttetsző éji ködöt,
Sorsom zarándokként a mesékbe szökött.
Mit mondhatnék, hiszen te vagy örök csodám,
Szerelmem ezüstkönny a vágy tűzliliomán.
Úgy varázsolsz el, mint holdfény az alkonyatot,
Álmok végtelenjében csillagvándor vagyok.
A Hold neked tündököl álom gyöngyházaként,
Tűzvörös szirmokkal, mint a szél, úgy játszanék.

BALOGH VERONIKA

Alkonyi hangulat

Felhőlányka krepp palástja
széttérül alkonyi fényben,
rózsa-bíbor ablakában
Holdfiú álmodik ébren.

Őszülő pár kéz a kézben
ábrándozva tekint fel,
fák lombja közt tűnő fényben
gyönyörködik égi képen.

Csók

(Vörösmarty Mihály: Csongor és Tünde című műve nyomán)

Mi a boldogság, tudod-e?
Pénz, hatalom, dicsőség?
Nem! Szeretöm édes ajakáról
egy mámorító csók.

Talán

Hangod kopogtat szívemen.
Testem hangszer,
idegeim húrok,
jól pengeted, Barátom!

Hangom kopogtat szíveden.
Hallgatsz,
ajkadon félmosoly játszik,
engedj be, Barátom!

BENEDEK-NIKLI HUNOR

Haiku a fájdalomról

a fájdalom az
ami széttépdesi a
szíved és lelked

József Attila

Budapesten, 1905. április 11-én született,
ez a dátum a költészet napja lett.
Költő lett 14 évesen már,
a magyar irodalom nagy alakjává vált.

Apja, aki szappanfőző munkás volt,
egy boldogabb jövő reményében elhagyta a családot.
Édesanyja, Pócze Borbála egyedül maradt,
ezért Etát és Attilát nevelőszülőkhöz adta.

Öcsödön nem ismerték azt a nevet, hogy Attila,
míg ott élt, úgy szólították: Pista.
Mikor visszatért Pestre, a csavargó életet választotta,
a rossz körülmények miatt dolgozott az első világháborúban.

Anyja halála után Eta vette gondozásba,
Attilát ő taníttatta, támogatta.
Rövid életében nem lelte az igaz szerelmet,
mindezért szenvedett oly sok lelki betegséget.

Sok verseskötete jelent meg az évek alatt,
szomorúságát, bánatát ezekben leírta.
32 évesen borzalmas halált halt:
Balatonszárszón elütötte egy vonat.

Anya, a konyha művésze

Hétköznapokon várom már a hétvégét,
hogy ehessem anya nagyon finom főztjét.
Válogatós az én családom étel terén nagyon,
ezért minden vasárnap ugyanaz van az asztalon.

Első fogás az étlapon a finom húsleves,
melybe anya sokféle zöldséget beletesz.
Gyökeret, zellert, karalábét és sárgarépát,
s amit mi nem szeretünk: krumplit és hagymát.

A többi fűszert, ami belekerül, titokban tartja,
szerintem pont attól finom az íze és illata.
A grízgombóc készítése még anya előtt is titok,
amikor apa készíti, a konyhában tartózkodni tilos.

Előkerül három tál, benne liszt, morzsa és tojás,
laposra veri a húst, és én készítem a bundát.
Egyiket a másik után teszi bele a forró olajba,
de szerintem egyszerűbb lenne, ha az ablakon kirántja.

Közben előkerül a krumpli és az éles kés,
meg kell hámozni, ehhez kell egy ügyes kéz.
Anya ujjára vigyázva egy-kettőre végez vele,
kész is a krumplipüré tejjel és vajjal kikeverve.

Sűrög-forog még egy kicsit a konyhában anya,
majd spagetti is kerül (nagy örömünkre) az asztalra.
Én reszelem a sajtot, ő főzi a hosszú tészta,
helyettesítem neki az összes kuktát.

Reggeltől délig főz, süt az egész családnak,
déltre még csodás terítéket az asztalra tálal.
Miután mindenki megebédel és jóllakik,
köszönetképpen az összes fiú rakodik.

Haiku a boldogságról

a boldogság az
amikor azt érzed hogy
pohelykönnyű vagy

A kis hóvirág

Egy kis, álmos magocskát az sem érdekelte,
Hogy jeges földtakaróját a nap felmelegítse.
Tapasztalatból tudta, a hótakaró még ott lesz,
Ezért gondolta, hogy még tovább pihenget.

Hirtelen riadt fel álmából, érezte: elkésett,
Jeges leple eltűnt, nagyon melege lett.
Sejtjei újra étellel teltek meg,
Ezt az érzést nagyon szerette.

Az áttörés soha nem ment ilyen nehezen,
Olyan érzés fogta el, mintha benne lenne egy ketrecben.
Áttörő sikerét nagy döbbenet koronázta,
Fehér-szürke komor színei helyett színpompás kavalkád fogadta.

Az a természetes sokszínűség, mint szivárvány az égen,
Volt itt mindenféle virág, szarkaláb, pipacs és tükörszem.
Búzavirág, szellőrózsa és az aranyvessző sárga virágai,
A szeme előtt bontakoztak ki a fű zöld színének árnyalatai.

A madarak csicsergése vidám dallammá állt össze,
Elmondhatatlan örömet és boldogságot érzett.
Legszívesebben tánra perdült volna,
A tavaszi nap sugarai hívták a színpadra.

Hóvirágként először tapasztalhatta meg,
Mi az, aminek ő a hírnöke lett.
Minden, amit itt látott, számára felejthetetlen.
Tavasza van! Minden sejtjében érezte.

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Felemás cipő

Felemás cipőben is jó vidám az ember,
legalább a többi ember rajta is nevet.

Bárhol

Itt is jó,
 ott is jó,
 mindenhol jó.

Angyal

Hol volt egyszer
Egy kis angyal,
Sűrűn szárnyal,
Gyorsan siet,
Hogyha baj van.

Lét (haiku)

Légy ma kitartó,
Aranyos, rendes, bátor,
Segít szorgalom.

Örvendezés

Az élet csupa kacagás.
Úgy jó. Vidám a boldogság.

Az élet hajója

Az élet hajója
láthatatlan kapitányának
gondolataira ne legyünk kíváncsiak:
még csak ne is gondoljunk rájuk.

Búbánatos fekete ség

Ha elfog a búbánat,
Akkor már gáz van,
Kriszta nővér, kérlek, most vigyázz rám,
S tedd rám a póráz,
Vagy mondd meg, légy szíves,
Mit tegyek most, mert
Akkor leszek igazán hálás.

Történelem

Az élet olyan, mint a történelem.
Akár a háború: ismét – és újra – lőnek.

Kék kép

Nézd csak, nézd!
Ott, a falon...
oly szép kép,
sötétkék,
égszínkék.

A fény

A fény kelti a reményt.
Így mindenkiben egység, esély, erény.

Álom – szeretet

Ti kedves emberek,
Mindig szeressetek,
Hisz arra vágnak rengetegen.

A szeretet az jó.
Mikor az arcán mosoly,
Látni, hogy ő boldog.

Ha alszol igazán,
Éjszaka álmod látsz,
Olyat, milyenre vágsz.

Lehet irtó jó, humoros,
Lehet borzasztó és komoly,
S hullámos, kacagtató.

Szikra

Szikra, szikra,
Ha gyertya gyullad,
Fényesen csillog nagyon,
És a fénye egyre jobban ragyog.

Kedves emberek!
A szikrától fellobban a láng nyelve,
S üvölt bele a rengetegbe – akár a sakál.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

BODÓ CSIBA GIZELLA

Egyszerűen (nyolc tételben)

1

Hűt a szél, hűt a szél,
Finom levél rezzen,
Mátyás-madár fának karján
Ül rezzenetlen.

Hűti a szél forró fejem,
Szívem tüzes, zakatol,
Patak partján mérgem, füstöm
Elmaradt valahol.

2

Koronák

Vihar cibálta
A fa koronáját,
Vihar cibálta hajam,
Összekapaszkodtunk,
már nem voltam magam!

3

Viharban

Először öklét verte az égen,
Az esőtető kiszakadt,
A fények már rég elcikáztak,
Óriás elemek játéka-harca ez –
Összehúztam magamat!

4

Nem a hangerő

Én hallgatok, te hallgatsz,
Ő kiabál!
Az igazság nálam vagy nálad,
Bárhol;
Nem a hangerő dominál!

5

Ölelésben

Előlről a víz ölelt,
Vállam felett a két karod,
Akkor nem hittem, hogy
Valaha nem e kettővel
Hullámozok!

6

Kérdés - hozzá

Hogyan telt tavaszi
Negyven napod? –
Kaptad, vagy magad szabtdad
A határidőt?
Mindenre elég volt-e negyven napod?
Nekem százezer év - amíg feltámadok!

20

7

Mire bevégzem

Építgettem magam, mióta eszemet tudom,
Agyagot döngöltem vígan,
Apám készítette vaskeret volt a sablonom.
A téglák sorakoztak, száradtak a napon,
Hét évtizede egyre csak rakom,
Bazilikának kellene lennie,
Mire bevégzem munkám, s abba hagyom!

8

Egyensúly (zárszó)

Ezer levél ezer virággal,
Ezer szemét néhány kukával,
Az élet egyensúlyt teremt!

Vasárnapi csend madár dalával,
Repülőgép az égen a zajával
Figyelmet teremtett, terelt.

(Ezer levél ezer virággal
miért adatott? Talán, hogy
szépségével formáljon
gondolat-holnapot!)

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

BORNEMISZA ATTILA

Odüsszeusz sóhajai

Lágy, asszonyi karok nem ölelnek,
feledi nyakam a csókod ízét.
Amikor hajnalodott,
boldog enyhülés csillagzata sugárzott.

Akárhogy el kell jutnom Ithakába!
Bár kába remény, hogy hajóm megépül.
Csüggedésből vannak darabjai,
s van, aki még így is felépül.

Kérdések óceánján jutnék el hozzád,
te szebb vagy, mint a barna karú nimfa,
szebbek a muskátlik ablakodban,
s a te szem-szöveted másként látja a létet.

Ébredj – szólnék magamhoz,
de hullám maraszt, és iszonyú vihar tombol.
Ládd, én átalakulnék mindenestől,
kitérnék önmagamból.

A füleimben viasz,
hajóm a Sehova-csónak.
Meggfeneklik a képzelet szikláin,
és a szikla jó nagy.

Hol vagy, ölelő Pénelopé,
batiszt rajtad az ing is,
remény a léthez: apró, kicsike szikra,
amely van is, de nincs is.

De javulnom kell, hogy újra éljek,
s elérjek Ithakámba,
hűséggel szó szép Pénelopém,
s csókjának nincsen száma.

Teérted indulok minden évben,
hajóm egy roncsdarab fűzfa –
Hinni szeretnék egy hótiszta,
fenséges, nagy Szerelemben!

Az ég felé

Múzsadal

Te csak mindig tekints az égre,
a kimondhatatlan, isteni kékre,
a láncot oldó tavasz reménye
megsokszorozva szívedet védje.
Azért tekints fel, és ne nézz le.
Remény kell, hogy utadat védje,
és madárhang, mely szól a fákról,
a csillagos ég tereád vigyázzon.
A nap, mint óriási ékszer,
eget díszít, s a szádig ér fel,
és csakis rád hajtja a reményt,
és színeivel szórja a fényt.
Mióta élsz, várod a reggelt,
hogyan szerethess, s a szemeiddel
várod, ahogy a nap már felkelt,
gyöngyvírág is nyit szép örömében,
s az esti ima bokádkhoz térdel,
s ezek a képek megragadnak,
és szívedben nyílik százezer ablak.

A teremtést látja s az eget,
s nem tud betelni az élet veled,
s minden érzés kinyitja szirmait,
s kérded – milyen vendégség lesz ma itt?
S felel, ki él, s titkára lel,
a létet, ím, semmi sem éri fel,
a kikelet csodái, no de lásd,
nyisd ki csodaszép elméd ablakát,
és tekints ki, halld: rigó köszön,
s mindent elborít a fényözön,
s egy asszony áll, és csodákat zeng,
a létet keresd, a véges-végtelent,
a kikelet hoz rád majd gyógyulást,
mit úgy szeress, mint egyszerű csodát,
amikor benned egek dala zeng,
a létet dicsőítsd csak, a végtelent,
a világot, mely sosem ér véget,
s a tavasz-dalt, mely megújít téged.
Mert várnak rád mind, akik szeretnek,
kik a földre reménymagot vetnek,
akik majdan szép sorokat várnak,
felső szintjét a világosságnak,
a végtelenség napja jó, látod,
hozd el nékik a világosságot,
fényt keresnek, gyógyulást és szépet,
a szeretet öleljen át téged,
villan a fény, s csendül a madárdal,
ez kell – felrepülni a nyárral,
s szeretni tovább, mi létedben adatott.
Tárj ki a fényre minden ablakot,
nyisd ki szívedet, és ölelj, ha lehet,
hisz rövidre szabták ezt az életet...

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

BOROS ILDIKÓ

Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha nem porázt tennék,
hanem cipőfűzőt kötnék?

Mi lenne, ha nemcsak veled sétálnék,
hanem babakocsit tologatnék?

Mi lenne, ha nem slaggal locsolnálak,
hanem kiskádban pancsolnálak?
Mi lenne, ha nem a helyedre küldenélek,
hanem kiságyadba fektetnélek?

Mi lenne, ha nem csaholásod hallanám,
hanem első szavad várhatnám?
Mi lenne, ha nem mindent pótolnál,
hanem valakire féltékenyen ugatnál?

Mi lenne, ha nem ütemezve élnék,
hanem szabadon létezhetnék?
Mi lenne, ha nem injekciót adnék,
hanem természetesen megérkeznél?

Mi lenne, ha már nem várnál,
hanem hozzánk indulnál?
Mi lenne, ha már nemcsak vágy volnál,
hanem közöttünk szuszognál?

Átmenetileg gyerekteleenségbe rekedve

A hangsúly az első szón, a másik kettő remélhetőleg csak egy múltó állapot. Persze, évek óta tart. Most szeretném újra hinni, hogy az első tavaszi fuvallat elfújja a második kettőt az életemből.

Számtalan kérdés van még mindig, amit hatszázszor végigrá-g-va is egyszer így, egyszer úgy gondolok, épp attól függően, hogy az érzelmi hullámvasúton, ami ezzel az állapottal jár, hol tartok.

Miért kell nekem már megint, még mindig itt ülnöm? – legyen az orvosi rendelő, vérvétel, vagy valami alternatív hely. Na de, ha nem ülök itt, akkor feladom, vagy csak beletörődöm, vagy szünetet tartok, mert el szeretném felejteni kicsit, és nem akarom, hogy áthassa a mindennapjaim?

De nincs időm a halogatásra. Nem halogattam, csak nem úgy alakult, túl hosszúra nyúlt minden, későn érkezett az életembe. Az igazi is, de ha minden rendben megy, negyven alatt megszülethetett volna mindkettő. Hát, nem így lett. Most megint el kell mesélnem a történetet az ajtó túloldalán rendelőnek, vagy hallok valami ítéletet, új kezelési tervet. Meglátjuk, persze garancia az nincs, vagy bejön, vagy nem reagál jól a testem, lelkem. Rövid leszek, tényszerű. Ha mégis elkezdenének gyűlni a könnyek a szememben, az nem lenne jó. A könnyeket meghagyom máskorra, amikor egyedül vagyok. Úgyse tudna mit kezdeni velük, csak kínos lenne mindkettőnknek. Nagy levegő, vízivás, mosdó, menni fog, de még várni kell. Várni és várni, hiába az egy-két hónapja foglalt időpont. Hoztam könyvet, újság is van itt rengeteg, de egyetlen sor értelmét sem értem. Na, jó: megnézem a divatképeket.

Időnként keresem a jeleket. A dokihoz jövet-menet, ha az első, akít meglátok, egy babakocsis, vagy egy babát váró nő, akkor talán az egy biztatás.

Vasárnapi ebédhez receptet keresgélve a kivágott újságcikkek közül kiesett egy baba fotója. A savanyúságban pedig találtam iker ubikat és egy olyat is, ahol a naggyal egy kicsi volt össze-nőve. Ez egy jó játék, vagy egy kis örület.

Diákok segítenek be az irodánkban időnként. Oh, ez a lány anynyi idős, mint én voltam, amikor anyu annyi volt, mint most én. Más idők voltak, huszonevésen szültek a nők, hessegetem el a gondolatot.

Nem foglak meglátogatni, próbáld megérteni - gyorsan elköszönök és leteszem a telefont. Érzem, hogy megy fel bennem a pumpa. Most tényleg nincs mindenkinek beleérző képessége? Úgy látszik. Mint valami hülye akadálypályán, amit mindig is utáltam, kerülöm azokat a helyzeteket, amelyek rosszabb napjaimon mélyen érintenek. Már nem vagyok hajlandó színészkedni, amúgy sem megy jól, általában az érzéseim az arcomra vannak írva. Inkább eltávolodom a friss anyukáktól, kisgyerekesektől, önvédelemből.

Kapok egy szórólapot. Egy leukémiás kislány gyógykezeléséhez jótékonysági koncert lesz, az anyukája nyújtja felém. Persze, szemébe nézve érzem, megérint a fájdalom, és belém hasít, hogy neki még nehezebb, mint nekem. Összeköt bennünket a remény.

Ezen sokat filózok, hogy nemcsak így lehet gyerektelenül lenni, mint mi, elveszíteni sokkal rettenetesebb lehet, de nekik vannak boldog perceik, emlékeik is.

Azt mondják, hozzunk ki a sebeinkből valami jót, hát megpróbáltam. Úgy tűnik, működik, gyerekekkel önkénteskedni jó. Sajnos, nem jut rá elég idő.

Persze, ők nagyobbak, egészen kicsikkel nem menne, azt hiszem.

Aztán váratlanul egy iskolai feladathoz kapcsolódó kéréssel lett egy kölcsönkapott gyerekem heti egyszer, pár hónapon át. Sajnos, véget ért, elköltöztek, most nehéz. Ő nem is sejti, hogy a kérésével mennyit adott nekem. Felajánlottam, hogy bármikor meglátogathat, remélem, megmarad a kapcsolat, hisz én is levelezek gyerekkorom szomszéd nénijével. Úgy szeretném látni, milyen felnőtt lesz, és addig is.

A pótgyereünk pedig minden este a kapuban csaholva hazavár. Nagyon szerethető és a nehéz perceket áthangoló, bársonyfülű kis dög. Időnként hozzám bújva, fejét rám hajtva mély sóhajtással jelzi, hogy mindent ért.

Várom a tavaszi szellőt, sorsra, égiekre bízva a jövőnket: talán egyszer végre nemcsak a bársonyfülűvel indulunk sétálni.

BUDAI ISTVÁN

Vívódás önmagammal

De... hogy lehetnék önmagam,
ha minden kínom benne van
a mindennapi küzdelemben,
a közelinek hitt győzelemben?

Ha csak napról napra élek,
minden naptól jobban félek,
s mint ki hosszan vív egy várat,
testem-lelkem belefáradt.

Mert hazug az egész világ,
s ki ilyen fantomot imád,
maga is hazuggá leszén,
hozzá hasonul egészen.

Hát... hogy lehetnék önmagam,
ha minden kínom benne van
a hétköznapi küzdelemben,
a köddé foszló győzelemben?

Gyűlik a keserűség

Gyűlik a keserűség bennem,
Várok, mint a halálra ítélt
A mindent befejező percben,
Akit a sors halálra ítélt.

Éltem, már élni is félek,
Nyelem keserű könnyeim.
Csak hálni jár belém a lélek,
Vigaszt nem adnak könnyeim.

Bennem gyűlik a keserűség,
És mint méregpoharát
Az állhatatos hűség,
Elnyeri méltó jutalmát.

Agyamban egy kérdés kavarg,
De nem tudom eldönteni:
Kellek itt, vagy csak zavarok,
S bolond vagyok, vagy zseni?

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Látomás Anyámról

Csak ültél némán elmerengve,
Szép homlokodon kelt a nap,
A messze tűnő emlékekbe
Nyár alélt a kertek alatt.

Hajadban érett őszi búza,
Mondtad, már aratásra kész,
És lágyan ringott, mint angyalhaj,
Kezem tétován nyúlt feléd.

Megérintettem cserzett kezed,
– Rajta évszázadok futnak –
Mint ágas-bogas tölgyfaágak,
Ujjam alatt elsimultak.

Láttam szemedben ifjúságod,
Visszaragyogott utoljára,
Hulló csillagként tört még utat,
Majd elveszett az éjszakába.

– **rezdülés** –

néha még látom amint
meglebben szőke hajad
ami dacolt az idővel
s nem volt hajlandó ősze
fordulni karod mozdulatát
amint kedvesen becézgeted
virága id s azok hűségesen
ontják neked szirmukat

illatukat soha nem értettem
miért szebbek a tieid mint az
enyémek ültél a fák lombjai
alatt szerettek téged hús
varázsukkal körbefontak
csend rekedt a szemeid
mögött s én nappal is
láttam benne a csillagokat
amikor rám néztél már
egybeolvadtál a természettel
magukba fogadtak ezért
tisztelek minden fűszálat
bokrot virágot lombot mert
ott látlak minden rezdülésükben

Sirató a messze földre távozott gyermekért

Csak mentél, vissza sem nézve,
házát, házat magad mögött hagyva,
magas kerítést építettél szívedbe,
s megvetted lábad messze, idegenben.
Itthon jajong a földből kiszakított gyökered,
már hiába dalolok neked virágos réteket,
drága „magoncom”, csak mosolyogsz,
az én hitem már nem a tied.
Itt állok magányos kősziklaként, fájda lmam
kitörni vágyik torkom börtönéből. Körültem
szél játszik bánatos dallamot, majd húrja i közé
csapva hangos zajjal repeszi szívemet.
A te szabadságod zár karomra bilincset;
nem ölelhetlek.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Jönnek a böjti szelek

*Naponta tizenhétezer megmenthető gyermek
lelkéért szólnak a harangok*

Ha jönnek, ha jönnek a böjti szelek,
A csontomig hatolnak, mégis
A lelkem remeg, a lelkem remeg,
Mások, mások ezek a böjti szelek.

Zúgnak a fák a szélben, ágaik ropognak,
Van, ahol a földig hajolnak, az ég ijesztő,
Sötét vagy világos, komor felhők vonulnak,
Közöttük villámok vajúdnak...

Érzem az idő remegését,
Hallom a haldoklók nyögését,
Éhező gyermekek erőtlen sírását,
Harangok magányos kongását.

A fogyó hold úszik az égen,
Sarlózza az időt csendben, rendben,
Az enyészet zenél, szárnyai csattognak,
Haldokló gyermek-lelkek szüleik után
Sírva kutatnak, sírva kutatnak.

Mikor feljön a telihold, feléled minden holt,
Pásztázza, vájkálja mezte len lelkünket,
Hová jutottunk, merre megyünk,
Gyermekeink – mi lesz velük?

A betegség és az éhség a végzet-e?
Ki segít nekünk? Ki segít nekünk?
Hol gazdagság és bőség tenyészt,
Van-e ott irgalom? Gyalázat! Gyalázat!
Maradt-e bennünk valamennyi a lázat?

A nyomor katakombáiba le kell szállni!
Rangtalanul, dísztelenül végigjárni
A halált lehelő cellákat,
Éhező gyermeket látni és csont-bőr anyát,
Amint szikkadt emlőjéből szoptatja a halált.

Beteg, tehetetlen időt, ami beteg, tehetetlen
Csecsemőknek, gyermekeknek szó szemfödőt.
Dögszagú, csontváz kutyát, haldokló csecsemő szemében
A könnyörgő tekintetet, utolsó csepp könnyet,
Amit kiisznak belőle a szomjazó legyek.

Uram, félünk, meghalunk,
Mint hitehagyottak az imákon gázolunk,
Ó, Uram, elveszünk!

A végtelenbe vágyom, a valóság itt vérbe fagyaszt.
Félünk! Éhezünk és szomjazunk!
Gyógyszer nélkül pusztulunk! Nincs idő!
A segítség, ha nem jön most, nem jön el soha!

Elhagyott, magányos játszótér, homokozó,
Félbehagyott vár, lapát, vödör, szita,
Csöppnyi lábnyomok, akna dúlta zúzalék,
Rászakadt fa ág-bogok, csikorgó hinta,
Benne a fájdalom szorong.

Háború, betegség, nyomor, éhezés, gyász!
Vékony gyermeksírásan hangol a halál.

Jönnek majd szebb idők!
Sok boldog gyermekszem néz felénk,
Sok megmentett gyermek-kezecke integet,
Mégis jobban fájnak majd a jézusi sebek.

Nincs könyörület! Lesznek háborúk, lesz éhhalál,
Lesz, mikor a gyógyszer beteg gyermekhez nem talál.
Jézus a keresztfán, fájdalmad mily végtelen!
Jönnek, jönnek, fújnak, fújnak a böjti szelek.

Bús barakkban, a távoli, kietlen Szibériában

Bús barakkban, a távoli, kietlen Szibériában
Szorongva olajos hordón, otthonomról álmodom,
Tavasznak, omlanak a virágok a gyümölcsfákon,
A kertek pompáznak, a madarak énekelnek,
Itt, Szibériában csak a vad szelek dühöngenek,
Fénylő fagyfogaikat csattogtatják ránk vihogva,
Hó a lábak alatt recsegve és sikongva roppan.

Sok év után lidérces álmomban újra rab vagyok,
Szibériai farkasok üvöltését hallgatom.
Üvöltenek a végtelen, behavazott tájon át,
Szitkot szórnak a némaság, az ismeretlen felé,
A fegyver dörren, lehull egy test, és halálos a csend,
Vér a szikrázó, fehér havat pirosra festi meg,
Megrettennek, de üvöltenek, üvöltenek tovább.

A hosszú, fagy-sorvasztotta nappalokon üzennek,
„Koplalva a rém hidegben tesszük, amit akarunk,
Még ha pusztulunk is sokan, de a szabadság miénk,
Igaz, miénk az éhség is, de miénk a végtelen,
Nem vagyunk, mégsem vagyunk, mégsem vagyunk rabok!”
Vonításuk lidércpalástja szétterül, lecsorog
Lassan a sötét ablakokon, néma barakkfalon.

Az állatkertben most látom őket, látom őket félszegen,
Izgatottan, nyugtalanul járkálnak, nem éheznek,
Megvan minden, ami az itteni élethez meglehet.

Kíváncsian, félve nézi őket felnőtt és gyerek,
Ezek a vérszomjas, rettegett ragadozók, ezek?
Most ők vannak a rács mögött – a rab, néma farkasok,
Szabad vagyok, üvölténék, de nem tudok, nem tudok.

Elszakítva falkájuktól, rabságban megalázva,
Vasrácsos világukban mind körbe-körbe kereng,
És izzó, vad szemükben a vágy villája sistereg:
Csak egy percnyi villanó szabadság, csak még egy percnyi,
Hogy újra átélnék, éreznék a végtelen szagát,
Mind megadatik, de nem, ami életük lényege,
Határtalan szabadság, a vadon ős bűvölete!

Mit nyújt nekik e csúf, mesterkéltséges és groteszk világ,
Vagy a súlytalan, értelmetlen, szánalmas pusztulás?
Álmukban, rettegve az éhhaláltól, még kergetnek,
Úznek fáradó vadat, álmunkban még száguldanak,
Szaggatnak és tépnek széjjel szarvast, őzet és nyulat,
Álmaikban még vad üvöltésük is megdöngeti,
Felébreszti, megrettegetti az alvó falvakat.

Álmukban vértől csapzottan vetélkednek, párzanak,
Szukáik fénylő szemében megcsillan a szűz hó,
Lelkükbe' vakít lánggal égő világ, tűzre való.
Múló idővel még az álmaik is elapadnak,
S ha majd elhagyja az élet, rabságának vége,
Ráírják egy papírra a nevét, ha volt, elpusztult
Egy farkas, mely a vadonban még szabadnak született.

A félelmetes rengetegben, hol őseik éltek,
Testvéreik szabadok, van összetartás, falkagőg,
Van végtelen, van éhség, a küzdelem könyörtelen,
Ott van otthonuk, ott van daluk, szabadsághimnuszuk.
Rab lelke húrja in utolsó pendített a halál,
És végső, elhaló vonítása büszkén, szabadon
Úszott a végtelenben, a múlandó világon át.

Mese a sebzett szárnyú hattyúgyermekről

Mondtam néked, szépséges szép hattyúgyermekem,
Ha baj ért, kiálts nekem.

Sebzett szárnyú hattyúgyermek anyjáért kiált!

Nem segítettek rajta mások, csak a ringó nádak,

Bodor felhők, kölyök szellők, zizegő sások.

Aztán jöttek a pajkos, jókedvű gyermekek,

És sírva szóltak szüleiknek, hogy segítsenek.

Szegény halász hajlékába fogadta,

Enni és inni adott neki, gondozta, gyógyíttatta.

Sebzett szárnyú hattyúgyermek anyjáért kiált!

Már ép a szárnya, már tudna repülni,

Várta délre tartó többi társa,

Valami mégis visszatartja, jötevőit sem hagyja,

Hattyúgyermek anyjáért kiált!

Aztán egyszer fenn az égből

Hattyúanya lassult szárnycsapással

Zuhan a jeges földre.

Szépséges szép hattyúgyermekem,

Mikor hívtál, nem jöhettem,

Mert megsebeztek gonosz emberek,

Sokáig kerestelek, végre megtaláltalak, s

Hattyúgyermek anyjáért már nem kiált,

Tudta, hogy jött volna, de nem tudott.

A haldokló hattyúanya utolsó intése:

Vigyázz az emberekkel, de szeressed,

De szeressed az embergyermeket!

Ahogy én szerettelek,

Szépséges szép hattyúgyermekem.

Hattyúgyermeknek már ép a szárnya,

Az ég tárva, elrepülhetne, de árva, árva,

Hattyúgyermek anyjáért kiált!

Az ötvenedik érettségi találkozóra (2015)

Tavaszi áriákban zeng az ifjúság,
Róla dalolnak a nyári fák, néki dúdolnak
Az őszi szelek, róla álmodnak a zord telek.

Titánok lovára ültetett az élet, s hódoltak nekünk
Házak, fák, utak, hegyek, csillogott előttünk a végtelen,
Csillagok mutatták az utat, merre menj.

Régi érettségi találkozók
Jöttek, jöttek, akik jöttek, és
Örültünk egymásnak nagyon.

Hiányzott a távol maradók mosolya,
Nevetése, szava. Voltak, akik jöttek volna,
De nem tudtak, ők közülünk a legfiatalabbak,
Sírjaiknak örökké rabjai maradtak.

Mit se számít itt a pénz, a hír, a rang,
Itt rang a múlt, mely közös, mely összetart,
Közös az ifjúság, közös az emlék és az álom,
S a szerelmek, amikre talán csak vágytunk,

Mit se számít itt, ha bénák vagyunk,
Vagy majdnem vakok, kopaszok,
Kövérek, soványak, ráncosok,
Kítaszítottak, kegyeltek,
Szerencsések, vagy csak akit a hite elhagyott.

Itt mit se számít, de mégis itt vagyunk!
Itt azok vagyunk szégyentelen', akik vagyunk. Nem kell
Felvenni álarokat, drága kacatokat, díszes rongyokat.

Jönnek a volt lányok kedvesen, s a múlt fátyla i
Alatt feltündöklenek, és jövünk mi, volt fiúk.
Te ki vagy? Mi kik vagyunk?
Vannak, akiknek be kell mutatkozniuk,
Te vagy az, vagy csak a torzód? Ó, Mindenható!

Vágtat velünk az idő, ó emlékek, fájó, édes vágyak,
Sok kedves, felejthetetlen, semmirevaló hűhó,
Vágtat velünk az idő, mint zabolázatlan csikó,
Ó, ötvenedik érettségi találkozó!

Orgona virága

Orgona virága,
Orgona virága,
Gondolsz-e a holnapra,
Vagy csak a mára?

Virágod lehullik,
Illatod elmúlik,
Orgona virága.

Szabad vagyok

Szabad vagyok, mint a madarak,
Táncot járok az ég alatt,
Látom fönt a felhők fölött
A repülőgépek csillogó, ezüst hasát
És lenn a búzaföldek hullámzó, arany haját.
Szabad vagyok, a csillagokkal rokon,
Mégis inkább lennék rab!
Szerelmed rabja, mely a földhöz tapaszt,
Igája, forró, hazataláló vágya,
Nem fájna az égi madarak tánca.
Most szabad vagyok, s az ég alatt táncolok.

A három Anon földjén

Határon túl, nagyon belül

Szeretnék élni ott, ahol a vér nem rohad,
Hol a szív népéhez hű marad,
Hol az ész szabad és teremő,
Ahol van magyar szó és van magyar temető,
Ahol árulásra senki nem kapható!
Itt a magyar szó csak bátor embernek való.

Ha majd meghalok, szeretnék pihenni ott,
Ott, hol a vér nem rohad, hol a szó magyar,
Ott, hol a szív nemzetéhez hű marad,
Ahol az ember élete emberi élet,
Ha majd meghalok, szeretnék pihenni ott.

A széna forgatása

A holt Tisza csendes, elhagyott,
A kaszáló mellett néha a nád susog,
Egy-egy gólya lépked könnyeden,
Nádiveréb néha felreppen.

A nap tűzgolyóként a határ fölött
Tikkasztó me leget ont,
Dőzsöl kényúr fényében,
Izzadást könnyezve dolgos arcokon.

Villan a villa a kézben,
Száradó széna illata leng,
A lekaszált sarjú rendje, sor sor után, forog.
Az áldott nap süt, az áldott nap fenn ragyog.

Még elég sok a rend, rend után,
Izzadva, kemény marokba szorítva a villát,
Fordítja, húzza másik olda lukra,
Forognak a rendek, csak száradni kell.

Tücskök ciripszava s a tikkasztó meleg
Lágy, kusza zümmögése fáraszt,
Csípi az izzadt testet a só-harmat,
Mely összefolyva a hát közepén vág utat.

A nap már bágyadó tüzében ég.
A szürke alkony borulva rákiált,
Távoli, bús harangszó is hazafelé hívogat,
Indulni kéne, indulni kéne már!

Kacsázva töri a szekér kereke
A faluba vezető, girbegurba,
Szikkadt, kátyús földutat.

A gazda kezében az ostor pattog,
Morog magában, káromkodik, majd
A poroszkáló, lassú állatokra csap,

Várja meleg vacsora, meleg asszonyi öl,
Hozzászegődik a fáradtság,
Hozzásimul, öleli hús fuvallat.

Petőfi Sándor hazatér

Édes Hazám!
Anyaföld, fogadd be
Csontja it hű fiadnak,
Széttépett testeden
Pihenjen meg végleg
Széttépett szívem,
Édes Hazám!

Irgalom

A fájdalom
Ha meg akar ölni,
Lesz-e akkor irgalom?
Ha a magány rám szakad,
Lesz-e, aki rám talál a rom alatt?
Ha elmegyek, lesz, aki csak emleget,
Lesz, aki visszasír, és lesz, aki elfelejt,
De ha mégis maradok, lesz-e akkor irgalom?

Egy vasutas halálára

Robog a vonat, dúdol a kerék
Monoton, bús vasutas zenét.
Éj van, fagyúr üvölt a sínek fölött,
Pofozza a bakter ráncos arcát, kezét.
Lámpája pislogva jelez, jöhet, mehet,
Az acélóriás dűnnyögve válaszol,
Süpped a vasbeton fővény,
Útjába dobva fém szívét,
Gőz vére felrotyog, rohanva közeleg,
Elporoz, rezege a lég, rezege a lég,
Csak az öreg bakter lámpája kevély.

Dolgos nappalok, hosszú éjszakák,
Nehéz, magányos élet.
Egy halált lehelő éjjelen álmában
Jött érte a végzete.

Sírja fölött ott remeg egész élete,
Vas és vas óriások zümmögése,
A kerekek zakatoló, altató zaja.

Múlnak a napok, múlnak,
Múlnak az évek csendesen,
Már alig emlegeti valaki,
Mintha nem élt volna sohasem!

Vasutas sírja álmodik sötét,
Fagy gyötörte rideg éjszakát,
Tört emlékeket, asszonyokat, lányokat,
Duhaj vacsorát, békés reggeleket,
Tikkasztó, dinnye illatú nyarat,
Borongós estét, hosszú út végét,
Mikor farkcsóváló Buksi kutyája ráugat,
Hajnali kakasszót, varjak gyászos káromlását,
Az őszi halotti leplének égi suhogását,
Reménytelen reményeket, amit
Az elrobogó élet rálehel,
Érzi e lélegzetet, porteste remeg,
A sírban meg-megremeg.

Minden versem

Minden versem egy-egy könyörgés,
Egy-egy ima,
Az égbe küldöm lelkem súlyos titkait,
Szívem mélyen őrzött fájdalmait,
Hol ítéletet mond majd az Isten,
A mindenség Ura.

Minden versem egy-egy könyörgés,
Egy-egy ima, nemcsak magamért,
Másokért is,
Hiszen
Minden bűnünk közös mostoha.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar/>

DÉL TAMÁS

Alma

Homlokomon hús tenyér?
Bár tavasz van, a tél betér;
deret hizla l még a szél.
S ha óhajt még egy
lázás sóhajt,
piciny cseppje könnyé olvad.

Mindennapos féreg a méreg.
De érted hagyom,
nem irtózik tőle karom,
ahogy átaraszol az életem.
Nem bántom.
Inkább másszon
a kezemen,
mint ezen a nyílt seben.
S én elviszem,
mert elhiszem,
pillangó lehet belőle még
a szívemen.

S ha a nap áthévíti e rácsot,
elűzi rólam az árnyékot.
Hisz úgy ragyog,
mint lelkem sötét éjszakáján
az édes csillagok.

S ha simítalak kis kezembe,
ha mutatom:
ez én vagyok!
A szomszéd,
ki azt számba vette,
tolvajért kiálthatott!

DOBROSI ANDREA

Maroknyi fény vagy

Lehetsz gyertyán,
mécsesen,
síron,

maroknyi fény vagy,
maroknyi fény csak,
de a markom a minden,
ebben az izzó
narancsligetben,
s csak nézlek,
nézem lobbanásod.

Te vagy,
nincsenek mások,
lehetsz bárhol,
közel vagy távol,
sosem engedek a lángból,
mert létezel –
velem.

Egyszer magamat
úgyis megégetem,
markom megkapod,
én is fénné olvadok;

most nézek
a temetőben szerteszét,
s a fák narancsa,
mi rám terül:
az a sok levél.

Még egyedül vagyok,
egyedül...

Bánatmadár

Igen...
lassan összerakódott,
olyan volt,
mint egy szalmabála,
vagy hóember hasikája,
csak nőtt,
egyre több lett,
a bánatmadarak
felettem köröztek.
Az élet puzzle-jából
hiányzott valami lágy meleg,
körbevettek rideg lázhegyek –
pedig örökre vágytam,
látni azt hóemberben,
szalmaszáiban.
De nem...
akkor nem jött,
csak a bánatmadár,
az üres,
a mély,
kiszáradt folyómeder.
Akkor
nem jött;
de végre
kirakhatná már az élet
a puzzle-ját,
hess fölülem, te bánatmadár,
te üres,
te mély,
kiszáradt folyómeder,
rideg lázhegyek!
Mindent elhagyok,
ha te nem költözöl,
én megyek.

GANI ZSUZSANNA

Egy csepp töredéket kérek

Olyan különös ma reggel ez a csönd.
Éjszaka csendes eső esett, érzem,
látom a nyomát. Most melegszik a Föld,
báránnyfelhők úsznak ott fent az égen.

Nézd, már a Nap is serényen tündököl,
hársfa illatot fúj felém a szellő,
s a sercegő levegőben üdvözöl:
Nézd, itt egy szürke kismadár, szökeelő!

Étket kutat, míg közben fél szemével
kíváncsian rám pillant, kicsit csacsog,
majd felröppen teletömött begyével,
odafentről csak szólnak a víg dalok.

Mohával fedett sziklakert nyújtózik
felém, leülök közel, a pázsitra.
Egymáshoz vonzódik, összefonódik
két szép szál virág, vágynak csókjaikra.

Illatuk még engem is megrészeget.
Szépséges pávaszem száll le közéjük,
káprázatos, hamvas szárnyakat feszít,
szorgos méh nyüzsög, épp most ér föléjük.

Csodálja: - Mi lenne velem nélkülük?
Tarka virágmezőn nyüzsög az élet,
csillog a szemükben boldog békéjük,
kérek belőle egy csepp töredéket.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Az idő

Az élet mellettem elszalad,
s mint örvénylő, ordító tűzfa lat,
kerülném a száguldo időt.

Kiégtem, kezem közt semmiség,
fáradtan hull le rám e földi lét,
s görcsösen markolom a je lent.

Kit lát, ki mögöttem elmarad?
Az élet egy eltűnő pillanat,
s a jövő sem adhat már reményt.

A maszk

Szürke bőr, megannyi bűn.
A múlt gyötör, az élet kín.
A szem rideg, a lélekfád,
Nem érdekel már a világ.

Leveted e terhet hát,
Az álarcot, az álruhát.
S a lehullott álca mögött
másik éned rejtőzködött.

Mely szelíd, mint nyári szél,
a léthatáron túlon ér,
hol való az illúzió,
s nem kell maszk, hisz reál a jó.

Önsanyargatás

Csak szenvedés e testben, s te fatörzként gyűjtöd éveid gyűrűit, bár önmagad csonttá csonkultál, s szíved hűvössége már téged is dermeszt...

Annyi keserű gondolat és mérgezett szó, de miért?

Az öreg ház

Csak állt, és nézte a napkorong pirosát, midőn lassan az ég létrájára lépett. Még csak haloványan világított, s a hajnal éppen hogy megkezdte színekkel telíteni az éj hagyta ürességet.

A csönd a szívére telepedett. Ő csak állt, és észre sem vette a jelent.

Az öreg ház önmagában még szépnek tetszett, s födémje alatt bújtatta meg az édes múltat. Gondolatai az elmúlt évek közepében keringtek, amikor ő még fiatal volt, és a lépcsőről nézte, amint férje orvosi táskájával az autóba száll, hogy csöppnyi pácienseinek enyhülést vihessen. Láttá, amint fia az udvar macskakövein bukácsolva járnai tanul, s hallotta eme vidám idők kacagásait. A kövek között látni vélte a portulácska piros, sárga és lila virágait. A kapu előtt egy fiatal akácfa nyújtotta élénkzöld ágait az ég felé. Úgy integettek ágai az ég felé, mintha egy hálaadást küldene a Mindenhatónak az élet kegyelme fejében. Pont úgy, mint ő is mindennap, hiszen túlélte a gyermekkorá éhínségét, a második világháború rútságát, és megérte 1956 gyilkolását.

Fiatalsága nagyrészt kínok, nehézségek és boldogtalanságok között telt el. De nem így az itt töltött évek. Itt jóra fordult sorsa, rátalált szerelmére, és a férje által anyagi helyzetük is megengedte, hogy eme kertés házat a magukénak mondhassák. Már az sem számított, hogy a kommunisták nemesi származá-

sa miatt megannyi követ görgettek élete útjába. Férje, a városi gyermekorvos munkája és ismeretsége nyomán újra a megbecsült emberek közé tartozott. Itt, ebben a házban élte meg élete boldog pillanatait. Itt, és sehol máshol nem szeretett volna meghalni...

Ekkor fia szavai zökkenették vissza a jelenbe: „Gyere, anyu, most már itt az ideje, hogy induljunk az új házunkba. Hosszú az út Szentendréről Kecskemétre. Látod, az akácfát már ki is vágják, és biztosan nem szeretnéd látni, amikor az új tulajdonos a háznak indíttatja a buldózereket.”

Lassan megfordult könnyekkel a szemében, és csoszogva elindult az autó hátsó ajtaja felé.

Más idők

Gyermekkoromat egy kisvárosi világban töltöttem, s szüleim a patakparti idillt egy harmadik emeleti komfort lakásra cserélték hatéves koromban.

Én szívesebben maradtam volna a régi, romos házunkban, ahol a hatalmas gyümölcsöskert vadsága nekem magát a paradicsomot jelentette.

Kit is érdekelt, hogy az ivó- és mosdóvíz csak egy kerekeskút segítségével, s az illemhely a kerten át való botorkáláson keresztül volt elérhető. Az utóbbi művelet főleg télen és a sötétség beállta után mutatkozott kényelmetlennek! De mit is törődtem én evvel! Szüleim nagyvonalúan egy bilít állítottak a szobánk sarkába, persze, csak ha az esti kiruccanásaik előtt gondoltak rá.

Nővérem, aki természeténél fogva kényesebb és félénkebb volt, mint én, mindig engem nyaggatott, hogy hozzam be a bilít, ha szüleink távozásakor amaz kint maradt a budi mellett.

Egy ideig nem is találtam semmi kifogást ellene, de idővel kezdtem megenni a pottyantóshoz vezető, majd minden esti utat. Emlékezetem szerint attól kezdve igen sokszor próbáltam őt eme kiruccanásra rábeszélni, ami nem igazán sikerült. Nővérem inkább úgy döntött, hogy egyszerűbb valami más, a házban lévő és eme használatnak is megfelelő tárgy után nézni. Mondanom sem kell, hogy ebből elég sok kalamajka kerekedett, hiszen szüleink nem mindig értékelték a hátrahagyott eredményt egy tál vagy pohár mélyén.

De nem csak a fürdőszoba hiánya adott majdnem végtelen terület a játéknak. A játékok hiánya arra készítetett minket, hogy a fantáziánk használata által álljunk ellen az Unalom támadásainak! A természet maga is megajándékozott minket játékokkal! Így lett a verandából csigaversenypálya, a fákból mászóka különböző nehézségi fokokkal, egy deszkából négy csapágy segítségével gokart, egy kimustrált babakocsiból Ferrari.

Miután felásták az utcánkat, az árokban talált lábszárcsontokkal kardoztunk. Így véltük megvédeni a környéket az ősi szellemek csapásaitól. Persze, ez a mából szemlélve istentelen és jobbára kifogásolható.

Máskor bejártuk a patakparti dzsungelt, s találkoztunk Kával és Bagirával. Lehettem Jane, de akár maga Tarzan is, s mind egy, hogy mit játszottunk: mi voltunk és maradtunk a hősök!

A későbbi lakótelep silány, szoros egyhangúsága és a szomszédok örökös pereskedése hamar visszavezetett bennünket a patakparti rejtélyek közé, hiszen hamar kiismertük magunkat új környezetünkben, s megtaláltuk a visszavezető utat. Gyermekkorunk nagy részét a szabadban töltöttük, s ez nem is lehetett volna másképp, hiszen sem komputer, sem tévé, sem videójáték nem találtatott otthonunk szobáiban.

Mai szemmel mindannyian hiperaktívnak számítanánk! A rendőrség minden héten ott állna az ajtónk előtt, s szüleink nem győznék szégyellni magukat a betört ablakokért, kilyukasztott biciklikerekéért, feldúlt veteményesekért vagy az elcsent almáért, körtéért és cseresznyéért.

Emlékeim még mostanában is mosolyt csalnak arcomra, s ha úgy érzem, nem tudom, hogyan tovább, erőt meríthetek belőlük. Ők megmutatják a helyes utat.

Gyermekeim szintén egy kisvárosban nőnek fel, ahol sok szép és rendezett játszótér található, de én soha sem hallom őket önfeljedtebben nevetni és viháncolni, mint amikor végre megjön a nyár, és eljön a tanyasi nyaralás ideje! Merthogy ott a legnagyobb a tér! A játékhoz nincsen szükségük másra, mint önmagukra és fantáziájuk végtelen hőseire!

A gép

„Oh, istenem, betörték hozzánk!” – kiáltott Liám, amikor az iskolából jövet belépett a házba. A szeme elé már az előszobában kaotikus rendetlenség tárult. A gardróbban a kabátok lecsúsztak a fogasról, és nehéz lepelként borították be a földön álló cipőket.

Michael előre tolakodott, és bepillantott a vendégszobába. Ott is nagy rendetlenséget látott. A földön szétdobált tárgyak heverték. A fiókok és a szekrények ajtóit nyitva álltak.

„Kiána, maradjatok kint. Lehet, hogy a betörő még a házban van” – mondta Michael, és lassú léptekkel megindult a ház belseje felé. A gyerekek kíváncsiságtól és a kinti csípős levegőtől kipirult arccal lopakodtak mögötte. „Ssss, csak csendben!” – intette Michael idegesen csendre a gyerekeket.

A konyhában megkezdett ebéd részeire letek. A lábokban megpuccolt és felszeletelt burgonyagerezdek úsztak. A sütő ajtaján keresztül elfolyt tészta maradványa lett látható. Az asztalon a liszt egy téli tájat formázva lisztbuckákat vetett.

Eközben Kiána már a lépcső tetején állt, és elképedve meredt a hálósobákra. Ott sem tárult elé más kép, mint a mindent átka-roló káosz. A könyvek itt is a földön heverték, és a ruhásszekrény ajtaja előtt felhalmozva feküdtek a ruhadarabok. Amint előre lépett, felkiáltott: „Apa, nézd!”

Michael, amint odaért, megkönnyebbülve sóhajtott: „Hála istennek, hát ez a probléma! Biztosan lemerült az akku, ezért van itt az energiatöltőn! Hagyjuk egy kicsit, egy fél óra múlva biztosan megint működni fog. Addig induljunk el, és vegyük meg a karácsonyfát!”

Amikor Michael és a gyerekek egy hatalmas karácsonyfa kíséretében hazaértek, még mindent úgy láttak, mint előtte. „Azt hiszem, az akku elromlott!” – mondta Michael. „Vagy talán még nagyobb baj van! Oh, istenem, és ez pont most, karácsony előtt!”

A gyerekek kérdően néztek rá. Végül is Liám tette fel a kérdést, amely mindhármukat foglalkoztatta: „Most mit csináljunk?”

„Azt hiszem, mi már semmit sem tehetünk” – mondta Michael. „Kiána, hozd a telefont, anyátoknak orvosra van szüksége!”

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

VEHOFICS ERZÉBET: AKADÁLYOK

GYÖRKE SERES KLÁRA

Nyári hangulat

Nyári hangulat
Sétálunk fák alatt
Pihenünk kis padon
Lágyan ölel karom
Szemem szemedbe
Mélyed
Kezed kezembe téved
S míg szívdobbanásod
Hallgatom
Felettünk nyár dalol a
Lombokon...

Alkonyi est

Elvarázsol az alkonyi est.
A szívem szerelemtől repes.
A gyenge szél átölel,
Virágillattal bódítgat el.
Egy tücsökpár a fűben vágyról,
Szerelemről zenél.
Az alkonyi szél is suttogva
A szerelemről mesél.
Vágyom utánad szüntelen.
Alkonyi csendben lépteid lesem.
Felkel a Hold, ragyognak csillagok,
Még mindig várlak, egyedül vagyok...

Hirtelen két szelíd kar átölel,
S az alkonyi csendben magával repít
A szerelem...

Boldogság

Mi a boldogság? Egy röpke álom?
Lehunyt szemekkel csodákat látnom?
Kék eget, madarat, égő napot?
Felébredni nem akarok!
Zöld pázsiton járok, léptem puha.
Illatos virágból font a nyoszolya.
Lelkem befogadja a csodát, hisz
Több ez, mint bármely vallomás.
Nincsenek utak, emberek.
A fényben a boldogság felé megyek.
Nem tudom, merre van, a szívem vezet.
Talán majd egyszer megérkezek...
A lelkem álmot lát, nem kell keresnem tovább.
Hirtelen megértem álmom!
A szívemben lakik a boldogságom...

Merengés

Merengek önmagamban
Késő őszi hangulatban.
Odakinn halkán leszáll az alkony,
Álmos szél zörgeti ablakom.
Késő őszi hangulatban
Múltam képeit idézem,
Szeretteim suhannak előttem,
Lelkemben élnek reggel, este,
Beszélek velük – kérdezgetve.
Némán felelnek alkonyi estén,
Szívük szívemmel beszélget,
Bár néma az ajkuk, szívem
Megérti szótlanóságuk.
Néha merengek önmagamban.
Ne gondoljátok – bánatomban.

Örömmel látom, kik messze mentek,
Tudom, míg élek, velem lesznek...
Mesélek a mindennapokról,
Gyermekeimről, unokámról,
Áhítattal hallgatják szómat. Érzem:
Áldott kezükkel átkarolnak.

A kedvesre néztem

Amikor a kedvesre néztem,
Szép szeme ragyogott a fényben.
Szerelmes szívemre öleltem,
Ringatva ringattam, gyöngéden...

Tréfás vers

Tarka lován a huszár
Úgy vágtat, hogy szinte száll.
Hová nyargalsz, te huszár?
Kérdezi egy barna lány.
Ellenség jár a határon,
Odaérve négybe vágom!
Míg a huszár toványargalt,
A barna lány hazaszaladt.
Jön a huszár, lóg az orra,
Lovát vezeti nógatva.
Az ellenség megtréfálta,
Hazaküldte vacsorára.
Póru! járt a hetyke huszár!
Ellenségre nem is talál.
Néhány barát tréfált vele,
Lováról lesegítette,
S a dicsekvő, hetyke huszárt
Nevetve hazakergette.

GYŐRI NAGY ATTILA

Csendélet

Egy csillagos, nyári éjszakán
vörösborral koccintok – a magánnyal.
Ó, nem, mégsem vagyok egyedül!
Enyém az égbolt végtelen kékje,
enyém a nyugalom, enyém a béke.
Szabadon engedem gondolataim,
játsszanak a végtelennel,
öleljék át a fénylő pontokat,
és ha úgy támadna kedvük,
ugrándozzanak a hús habokba.
Enyém az óceán változó partja,
enyém a csendje, enyém a hangja.
Ha majd álommanó meglegyint,
könnyű nyuga lommal elalhatok,
nem zavar meg senki itt.
Enyém most ez a pillanat,
enyém az éjszaka, enyém a pirkadat.

Hitelbe kaptam életem

Még el sem döntöttem, mit teszek,
még magam sem tudtam, mi leszek.
Mi fejlődik ki az elhintett magból,
útját hány jegenyefa keresztezi,
mily selymes lesz a fű, melyre hite vezet
és lesz-e vajon kéz,
mely kancsóból vizet tölt neki?
Hitelbe kaptam életem.
Eldönthetem: vétkezem,
vagy megköszönöm a figyelemet,
hisz utamon angyalok kísérnek.

Annyi mindent kell még meghá lálnom:
amikor tavasszal a virágokat látom,
mikor megérezem a cukor ízét,
megpillantom az égbolt színét.
Életem derekánál visszanezve,
emlékek közt keresgélve,
búval, bánattal nem törődve
megállok.

Egy pillanatra, hogy letérdelve,
kezeimet összetéve
imámat elmondjam.

Mily gazdag vagyok!
Önzetlenül ellátva képességgel
a szeretetre, a szerelmes percekre,
a figyelemre, a fejlődésre,
a gyengédségre, a felejtésre,
az örömrre, a békességre.

Ezzel az óriási vagyonnal
bekopogok az ismeretlenbe,
felmászok a legmagasabb hegyre,
lemerülök a tengerek mélyére.

Szabad vagyok!

Az egyetlen gát, mi adatott,
énem kalitkába zárt kék madara,
kinek fényt csak én adhatok,
most már szárnyalhat,
hasíthatja az eget szabadon,
mert letörtem a béklyót,
kinyitottam a lakatot.

Csak nevetek!

Annyira egyszerű volt kiengedni,
csak az Úrtól kellett segítséget kérni.

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Megismerni a Nagyvilágot!

Az ifjú nyalka legény szilaj paripán
Vágtat végig a napsütötte rónán
Megismerni vágyik a Nagyvilágot
Bejárja a Föld vadregényes zuga it
Hajóra száll fékezve bőszen tengerét
Túlélje a vajúdó álmatlan éjszakát
hogy megtalálja kérdésre válaszát
– Miért keresnék távoli csodákat?
Hiszen hogy élek maga is csoda! –

Rögös úton...

Őseim nyomán
keresem önmagammat
kutatom jövőm

Megsárgult fotók
mind egy élet képei
albumba zárva

Választ kaphattál
ki merre vette útját
otthont hol találta? –

Csatára fel hát
harcba hív a nagyvilág
oltamat ki ád? –

Ősöknek voltát
jelent jövőt kutatva
élem életem

Farsang idején

Velence szépe
álarcos bálba hívlak
rejtélyes maszkban

színes kavalkád
farsangnak idejében
télnek havában

szép maszkok mögé
rejtőznek fiatalok
szerelmespárok

Boldog szép napok
vidám mulatozások
pajkos maskarák

éjnek tündére
csábításnak mestere
szépséged bénít

Zsémbes anyóka

K evély kiskakas kárál a ködvarázsban
Ö reganyó tyúkokat etet a falusi udvarban
D e mekkora köd lett hirtelen itt a kertben
V arjak hangosan vijjognak fent a háztetőn
A póka botorkál a fátyolos fehérségben
R ozsdás-barna levelek szállingóznak a fáról
Á gakon vígan turbékolnak a vadgalambok
Zs émbes anyóka eltévedt az őszi ködben

Hófödte tájon

Megdermedt tájon
fény töri meg a csendet
dereng már hajnal

Csipkés zúzmara
fehér faágat díszít
télvíz idején

szép fehér gyolcsból
pihe-puha hópaplant
varázsolt fákra

itt meg egy maci
brummog a nagy hidegben
fehér bundában

boldogság fénye
csillog-vakít szememben
meseszép télben

Álarcos szépség

Álarcos szépség
Velencében hódít most
víg mulatságon

álarcosbálban
önfeledt fiatalok
szép kavalkádja

rejtélyes álarc
színes maszk mögé bújva
hódít szépséged

esti homályban
szépsége elbűvöli
maszkos lovagját

csillagos éjjel
gondolában csók csattan
álarcos maszkon

Búcsút int az indián nyár

Ködvarázsban lebeg a búcsúzó indián nyár
Örömmel sétálok e tiszta selymes világban
Dalolnak vidáman a búcsúzó vándormadarak
Vadludak V-alakban húznak a fátyolos égen
Arany színű levelek suttogva búcsút intenek
Rozsdás avarszönyegen ködvarázs terület
Ákombákom léptekkel haladok e Tejúton
ZSilipes patakhoz érve madársereg zsibong

Lopakodik a tél

Ködlepte fátyolos reggelre ébredtem
Örömtől ragyog szemem e látványon
Dérsípte táj mesés fehérbe öltözött
Villanydróton madarak gubbasztanak
Acsarkodik lopakodik a novemberi tél
Rózsabimbó árván dacol kiskertemben
Álomra hajtja fejét a jó öreg természet
ZSilindes faházban kandalló ad meleget

Öreganyó télen

Ködvarázsba burkolódzott hát az erdei lak
Öreganyó vidáman ébred e fátyolos tájban
Dalra fakadt eme csodás látvány örömeiben
Vadak gyűlnek seregestül az erdei etetőkhöz
Akad bőséges eledel éhezőknek télvíz idején
Rózse lángja recseg-ropog már a kandallóban
Ád jó meleget öreganyónak a hosszú télben
ZSilindes fátyolába ír ő állatmeséket *Barátoknak*

Ördög-árokba...

Köd előttem köd utánam az erdőben
Ördög-árokba boldogan betévedtem
Derékig érő ködfátyolban bandukoltam
Vidám kacagás törte meg az erdei csendet
Asűrű ködben gyereksereg közeledett
Reggel óta barangoltak a nagy ködben
Állig ért ott a vastag selymes fehérség
Zs ebkéssel vágtak léket a zombékosban

Haikucsokor

álmomban kedves
kék lagúna vizében
hűsítést vettem

fény az mi éltet
melengeté szívemet
ősz napi sugár

simogat szellő
selymes víztükör cseppje
arcomra cseppen

elmúlása jó
szebb napoknak hódolón
cudar világom

csábító szavak
mit suttognak a szélben? –
bársonyos hangod

vágyom a szebbet
megosztani véled most
lelkes olvasóm

fényes reggelre
ébred a felkelő nap
szórja sugarát

antik szigeten
Kirké varázsló isten-
nő rabja lettem

ásítva reggel
napfényre ébrednek jöjj
lelkem vigasza

szívből köszöntlek
gyermeked édesanyja
virágcsokorral

Elkészön a nyár

Világosbarna
száraz levelet lenget
az őszi sze llő

Elkészön a nyár
leveti megunt göncét
új ruhát cserél

Színes levelek
gyűlnek avarhalomba
október végén

Véges randevú
ahol búcsút int a nyár
és beköszönt ősz

Ősz van csend honol
a táj világosbarna
meghitt nyugalom

Apró zizzenés
levelek közt gyík surran
riadtan oson

Óvatos nagyon
fél a találkozástól
ember hangjától

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzelde1.hu>

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSA

Levélváltás

Édes Diám! Bocsáss meg, hogy csak most válaszolok a leveledre, de szinte minden energiámat felemészti a házasságom megmentése. Igen, jól érted, lassan már ott tartok, hogy feladom! Ezerszer megbántam, hogy egy zseniális és átlagon felül jóképű férfihez mentem hozzá öt évvel ezelőtt. Egyszerűen nullának érzem magamat mellette, sem éjjelem, sem nappalom – folyton azt figyelem, mikor csal meg, és ki miatt akar elhagyni.

Nem, ne hidd, hogy fóbiás vagyok! Volt már részem benne, tudom, hogy körülöngják a nők a klinikán, mert olyan melleket senki se tud „eszkábálni” nekik, mint ő – és mert a kívülállók szemében ő az álompasi! Tudom, ha itt lennél most, azt mondanád, hogy én is átlagon felül csinos vagyok; hogy van értelmes és jó munkám; hogy rendet tartok a házban, és még főzök is ennek a hálátlan dögnök – jaj, dehogy dög, akarom mondani: ennek az imádni való pasinak, aki egyszerűen megőrjít! Tudod, milyen rendetlen? Jaj, ne tudd meg: ha rajta múlna, halmokban állna a mosatlan meg a koszos gatyá – de ő: még csak észre sem veszi, hogy rakodok utána, annyira csak a saját zsenialitásával van elfoglalva! Lehet, hogy úgy érzi: a rendkívüli emberre más szabályok vonatkoznak? És még arról nem is írtam, hogy a nőügyein felül a whisky és a póker iránti szenvedélyét is el kell viselnem!

Jaj, drága barátnóm, ha tudnád, mennyit szenvedek! Ha itt lennél nekem, és nem háromezer kilométerre tőlem – talán még ezt is könnyebben viselném el. Mit tegyek? Én rettenetesen kínlódom ebben a kapcsolatban, de ha arra gondolok, hogy elveszíthetem őt, belehalok!

És azt még nem is írtam, hogy már előre félek, ha elmegyünk valahová társaságba, egyszerűen megaláz: az én „hülyeségeimről” szóló történetekkel traktálja a haverjait – és röhögnek

az én káromra. Ilyenkor, persze, legtöbbször sírva fakadok, de ez csak ront a helyzeten – a világból tudnék kirohanni miatta. És ha ezt otthon utólag megpróbálom szóvá tenni, durván leford, hogy miért képzeldöm, és miért nyagगतom őt a „hisztijemmel”, miért akarom korlátozni őt, ha jól akarja érezni magát a barátaival? De miért akkor érzi jól magát, ha rajtam gúnyolódik?

Van, hogy éjjel csak fekszem mellette, a beszűrődő holdvilágnál nézem a szép, szabályos arcát, a kedves vonásait – ilyenkor pont olyan vonzónak és szépnek látom, mint a kapcsolataunk elején, és a sírás fojtogatja a torkomat a gondolatra, hogy elveszíthetem! Én abba belehalnék, az biztos!

Édes Diám, válaszolj mielőbb, hátha Neked – mint kívülállónak – van jó ötleted. Mit tegyek? Már gondoltam arra is, munkát válllok a klinikán, hogy a közelében legyek – de erről, persze, hallani sem akar! Hogyisne! – mondta. – Hogy ellenőrizgess? Nem fogom magam azzal lejártni, hogy engem az asszony gyep-lőn rángat, és pórázon tart! – Pedig dehogymerném én korlátozni! Még a végén kitenné a szűrőmet. Szeretettel öllelek, és aggódva várom válaszod: Bea

Drága Beácskám! Alig akartam hinni a szememnek, amikor elolvastam kétségeesett soraidat! Hogy juthattál idáig? Mi van az önbecsüléseddel? Hiszen te egy értelmes és nagyon szép nő vagy, és ráadásul házias – Gábornak össze kellene tennie a két kezét, hogy ilyen asszonyt talál! Még hogy te buta vagy? Meg közönséges? Hogy veled nem lehet csillogni a haverok előtt? Meg hogy ő rendkívüli meg zseniális? Szerintem a zsenialitáshoz nem elég a jó beosztás és az előnyös külső, őt csak te veled különlegesnek, és te agगतod rá a „dicsfényt” meg a „különleges díszeket” – de attól még kilóg a lóláb. Szerintem a te férjed inkább egy tehetséges, de gátlástalan és beképzelt fa...i. Már ne is haragudj, drágám, de az illet csak egy társfüggő, szerelmes nő látja rendkívülinek. Igen,

igen, hidd el, hogy ez betegség, melynek legtipikusabb jelei: párunk kóros túlértékelése, önmagunk lebecsülése, kétségbeesett féltékenység – és rettegés attól, hogy elveszítjük.

Édes kicsi Beám! Nagyon kérlek, haladéktalanul menj el egy specialistához, mert mint minden függőségből, ebből is ki lehet gyógyulni – ha nem is egyszerűen. Nem teheted tönkre az életedet egy olyan miatt, aki arra érdemtelen! Mondanám, hogy menjetek el párkapcsolati terapeutához – de feltételezem, elutasítaná, mert ő egyszerűen érzi így magát: te kiszolgálod, körberajongod, akkor is megbocsátasz neki, ha bunkó, ha részegen jön haza a haveroktól vagy valami nőtől... azt írtad, már volt részed ilyenben is. Borzasztó!

Hidd el, ezen csak te tudsz változtatni, és ha túlleszel rajta, magad fogsz legjobban csodálkozni, hogy maradhattál annyi éven át mellette úgy, hogy sárba tiporta az önbecsülésedet. Tudod, mikor leszel te újra egészséges? Ha majd egy szép napon magabiztosan azt tudod mondani neki: „Elég! Engem te többé nem alázol meg sem itthon, sem a debil haverjaid előtt, találkozunk a válóperes tárgyaláson!”

Aggódva várom válaszod, öllelek: Dia

Kedves Dia! Nem hittem, hogy ekkorát fogok csalódni benned, legalább háromszor elolvastam a leveledet, és arra jutottam: megszakítok veled minden kapcsolatot! Mégis, hogy gondolod, hogy én beteg vagyok, mikor csak félttem azt, akit szeretek... Talán irigy vagy, mert neked nem jutott ilyen gyönyörű és okos ember, mint az én szerelmem? Tudod mit? Vedd tudomásul, hogy jól érzem magamat cselédként mellette, hogy százszor inkább nevensenek ki, mint hogy egyedül legyek – mint te Izraelben, ahol, úgy tűnik, hiába várod, hogy egy gazdag zsidó téged tegyen ilyen rabszolgává. Agyó! Maradok, aki vagyok: egy társfüggő feleség! Bea

Sajnálom. Te tényleg menthetetlen vagy! Dia

Az én nyakékem

Ha emlékezetem nem csal, tizenkét éves volt a fiam, amikor egy karácsonyi ajándécsomagban egy nyakéket és egy vékony karkötőt kaptam tőle. Már maga a tény, hogy a fiam ilyen ajándékkal kedveskedik, nagyon meglepett, hiszen addig csak maga készítette, jelképes ajándékokkal köszöntött bennünket. A nyakék és a karkötő középső része lilás színekben pompázott, a folytatása pedig apró fekete ónix kő volt. Eleinte azt hittem, a férjem segítségével vásárolta, de mint kiderült: nem! Az történt, hogy pár héttel korábban ő hozta fel a postát, és meglátott egy reklámlevélkét, melyben a közelben újonnan nyíló ékszerüzletbe csábították a hölgyeket tíz százalékos nyitási kedvezménnyel kecsegtetve – és ő ennek a reklámnak a hatására megszámlolta biciklire gyűjtött spórolt pénzét, majd elballagott az ékszerboltba.

Mint utólag elmesélte, az eladó néni komolyan vette az ifjú vásárlót, megérdeklődte tőle, mennyi pénze van, és ennek megfelelően odakísérte egy tárlóhoz, melyben a számára megfizethető ékszerek voltak. Robim tekintete azonnal megakadt egy lila ékszeren – ma már tudom, hogy ametiszt volt, mely erősen védelmező kő, és viselőjének segít kivívnia jogos igazát, a Halak jegyben születettek szerencseköve, és mivel ő ebben a jegyben született, valószínűleg nem véletlenül vonzotta őt.

A kiválasztott ékszer szettben állt a tárlóban: karkötő, nyakék és fülbevaló – és bizony az együttes ára meghaladta azt az összeget, ami az ő kis pénztárcájában rendelkezésre állt. Elkeseredetten állt a boltban, hiába mondta neki az eladó, hogy válasszon másikat, már nem tetszett neki semelyik sem. Ahogy a hölgy a férjemnek utólag elmesélte: lassan, lehajtott fejjel elindult kifelé, nagy kék szemében gyűltek a könnyek, de ő megsajnálta és visszahívta: azt ajánlotta fel neki, vigye el csak a nyakéket és a karkötőt, és ő megígéri neki, hogy félreteszi a fülbevalót, amíg annak az árát is összegyűjti.

Így aztán teljes volt a boldogság: az én kis lovagom száguldott hazáig az ajándékkal, a munkából éppen hazaérkező apukáját

majd feldöntötte a lépcsőházban, és boldogan mesélte, hogy hol járt, és mit vásárolt. A férjem ezután megkereste a boltot, arra gondolva, hogy megvásárolja a hiányzó fülbevalót, de az eladó – miután elmesélte a vásárlás részleteit – azt mondta a páromnak, az a fülbevaló nem eladó, mert ő visszavárja Robikát, akinek ígéretet tett rá, hogy addig vár, amíg a kisfiúnak pénze lesz.

Elmúlt a karácsony, és a párom segített a fiának pénzt gyűjteni: együtt vitték vissza az üres üvegeket és a felújításból kimaradt csempét, és „felezték”. Így aztán február közepén, a névnapomon megérkezett a fülbevaló is, és három héttel később – amikor eljött Robi születésnapja – nagyszülői segítséggel az áhított kerékpár is ott állt reggel a gyerekszoba közepén.

Az élet túl rövid a haraghoz

Ugye nem hangzik különösebben izgalmas hírnek, ha egy művész meghívja otthonába a rokonait? Melinda esetében viszont ez nagy szó, hiszen kilenc évig szóba sem állt a szüleivel és a húgával.

A családi viszály még 2008-ban kezdődött, amikor a szülők tudomást szereztek arról, hogy lányuk a Zeneakadémia kollégiuma helyett hónapok óta egy férfinél lakik, sőt, amikor ezt számon kérték rajta, a lány közölte, hogy nemcsak hogy ott él, de titokban feleségül is ment szerelméhez, és gyermeket vár tőle. Az a terve, hogy a szemeszter végén a főiskolát is ott fogja hagyni, és egy punk zenekar énekeseként fog pénzt keresni. A rokonok nem véletlenül nem kaptak a leendő énekesnő esküvőjére meghívót, mert amikor egyszer a húgának megemlítette a zenekart - és annak mulatt zongoristáját -, a húga rögtön rávágta, hogy „de hát az a pasi családi bántalmazás miatt már börtönben is volt! Az újságok írták, hogy megverte korábbi barátját, a kisfia anyját!” Nos, ez a kijelentés annyira felháborította Melindát, hogy elhatározta, senkinek se fogja a csa-

ládból bejelelni az esküvőt, mert ha a húga ilyen előítélettel van Rob iránt, ugyan mit szólnának a szülei a választottjához? Amikor végül is a szülei rájöttek, hogy hiába keresik a kollégiumban a lányukat, az iskola előtt megvárták, és számon kérték, miért nem látogat haza. Ekkor közölte, hogy „jó, akkor a hét végén be fogom mutatni a férjemet!” Persze, ezek után az anyjáiék rögtön tudni akarták, hogy ki az. Melinda pedig közölte, hogy egy művész, és előre kiköti, hogy előtte semmilyen becsmérő szót ne merjenek tenni rá vagy a kapcsolatukra, mert akkor többé látni sem fogják őt.

A találkozás meglehetősen fagyosra sikeredett, amikor Mel megjelent a punkosan felnyírt hajú, meglehetősen sötét bőrű, bőszerkós ismeretlennel, annak tetoválásai és piercingjei láttán édesanyja kis híján rosszul lett, családtagjai pedig úgy látták, a férfi erőszakos, félelmetes, és rettenetesen féltették tőle a lányukat. Melinda, persze, vehemensen védte a párját – anyjáiék rasszistának és maradinak bélyegezve, majd összeszedett pár dolgot a szobájából, és elviharzott az alaposan meglepett és lányuk viselkedését nehezen toleráló szülők őszinte döbbenetére.

Kilenc év telt el a szakítás óta, Melinda egy ideig fellépett a férje zenekarával, majd amikor megszületett a kislánya, Anna, felhagyott az énekléssel, levelezőn befejezte a félbehagyott főiskolát. Idővel a punk zenekar feloszlott, Robi fővilágosító lett egy kereskedelmi tévécsatornánál, magához vette a korábbi kapcsolatából született fiát, és megfelelően gondoskodott a családjáról.

Melinda betartotta ígéretét: az anyjáiékhöz nem járt, a kislányról fotót a szülei akkor láttak először, amikor a férjével és annak fiával együtt egy magazinban szerepeltek annak a bírósági tárgyalásnak a kapcsán, melyen a férfi bebizonyította, hogy a volt barátnője hazudott, amikor az Instagramra feltett fotókkal bizonyította, hogy bántalmazta őt a gyermeke apja.

A szülők nehezen törődtek bele lányuk elvesztésébe, húga megpróbált időnként beszélni vele legalább telefonon, de Melinda elutasított mindenféle közeledést. Az élete viszont ren-

dezett volt, tanítványokat fogadott otthon, akiknek fuvolaórákat adott, és mellette vezette a háztartást, nevelte a gyerekeket. Róbert sikeres lett, a tévés munka mellett zenei rendezvények világítástechnikájával is foglalkozott, és ezzel jól keresett. Felesége harmincadik születésnapjára megvette álmaik lakását: egy lakóparki környezetben lévő sorházi lakást, melyhez úszómedence is tartozott.

Melinda nagyon készült a házavatóra, de boldogsága mégsem volt teljes, mert titokban egyre többet gondolt a családjára. Aztán egy este bevallotta Robinak, hogy mi bántja:

– Az élet túl rövid ahhoz, hogy elvesztegessük holmi haragszomrádra. Bevallom, megvisel az a viszály, ami köztem és apámék között van, megvisel a családom hiánya.

– Mi lenne, ha én hívnám fel őket, hogy meg akarlak lepni a születésnapodon azzal, hogy őket is meghívom a házavatónkra? Ha mégis visszautasítanak – amit nem hiszek, mert elképzelhetetlennek tartom, hogy ne hiányoznál nekik – akkor legalább nem tőlük hallok ezt. Jó?

A lány beleegyezett, és kérte a férjét, hogy rögtön hívja fel a szüleit. Átment a másik szobába, és reszketve hallgatta az átszűrődő zajokat. Végül nyílt az ajtó, Robi mosolyogva közölte, hogy következő szombaton jönnek a szülei ebédre.

Melinda készült, nagyon szeretett volna anyjának bizonyítani: süttött, főzött, rendezgette a tárgyakat a lakásban – mindennek tökéletesnek kell lennie.

A találkozó jól sikerült, a szülők megcsodálták okos és szép unokájukat, megnyugodva látták, hogy lányuk rendezett életet él, hogy a férje szeretettel bánik vele. Melindát meglepte – és mélyen meghatotta – mennyit öregedtek szülei a közel tíz év alatt, és lelke mélyén már bánta, hogy annak idején olyan határozottan megszakított minden kapcsolatot, pedig ekkor még nem sejtette, hogy hamarosan milyen nagy szüksége lesz majd a családjára.

Három hónappal a jól sikerült házavató után lánya, Annácska belázasodott, és kórházba került, de az állapota ott is folyamatosan romlott. A diagnózis: nyiroksejtrák. Melinda kétségbeesett, és rettegett a jövőtől. A kezelőorvos hamarosan közölte, a kislány életét csak csontvelő-átültetéssel lehet megmenteni. Férjével azonnal alávetették magukat a vizsgálatnak, de immunológiailag egyikük sem felelt meg teljesen. Az orvos ekkor érdeklődött, hogy vannak-e nagyszülei a kislánynak, illetve ők milyen korúak, mert a donor 18 és 55 év közötti egészséges felnőtt lehet.

Róbert apja még a fia megszületése előtt elhagyta az országot, Szenegálban él, de ennél többet nem is tud róla. Édesanyja intézetbe adta őt, és azóta sem kereste, így a férfi abban sem volt biztos, hogy még él. Melinda ekkor felkereste apjékat, akik azonnal felajánlották a segítségüket, de sajnos, apja túl volt már az ideális koron, és nem is volt egészséges. Márta mama viszont rögtön jelentkezett a kórházban a vizsgálatra. Az ő szövetazonossági tesztje jól sikerült, így nem volt akadálya a transzplantációnak.

Altatásban a nagymama mindkét csípőlapátjából levették a megfelelő mennyiségű csontvelőt, és ezt követően még három napon át a kórházban kellett maradnia. Ahogy felébredt, és az ápolónők megengedték, hogy felkeljen, arra kérte őket, kerekesszékekben tolják át az unokájához. Melinda szinte folytonosan a kicsi Anna ágya mellett ült, így amikor nyílt az ajtó, és meglátta édesanyját, amint betolják a szobába, zokogva a nyakába borult, hogy megköszönje az életmentést, és megfogadta, hogy soha többé nem hagyja el a családját.

Nehéz időszak következett ezután, hiszen a csontvelő-transzplantáció egy hosszadalmas és bonyolult beavatkozás, de mivel a kislány esetében ez jelentette az egyetlen kezelési lehetőséget, meg kellett értetni vele, hogy előbb egy steril boxba

kerül, majd ún. kondicionáló kezelésben részesül, és azután a nagymamájától származó összegetekkel fogják kezelni. Amikor Melinda ezt elmesélte a kislánynak, az odafordult a mellette ülő nagymamájához, és megpróbált felülni az ágyában, miközben ezt kérdezte:

– És azután a te lányod is leszek, mama?

Márta mamának könnybe lábadtak a szemei a nyolcéves kislány kérdésétől, és azt válaszolta:

– Igen, kicsim, Te és az édesanyád örökké az én imádott kislánya im lesztek!

A beültetés sikerrel járt, a huszonharmadik napon az orvos közölte Melindával és Robival, hogy a kapott összeget megtapadtak, a vérképzés beindult, kezdetét vette a gyógyulás. Bár a kislány még mindig a steril szobában volt, anyja és apja felváltva, megfelelően „bemosakodva”, steril ruhában már látogathatták őt, és megfelelően sterilizálva bevihették neki azt a macit is, amit a nagymama küldött. Ezzel kelt és feküdt mindaddig, míg végre elhagyhatta a steril boxot. Fél évvel a beavatkozás után már gyógyszerek nélkül, boldogan élhetett tovább egészséges, boldog gyermekként.

Hóhányók

Téli éjben, csillámló holdfényben kérges kezek hányják a havat.

Alkalmi munka – nem pénz: alamizsna, s nincs rajta kamat.

Mire is elég? Szalonna – kenyér, s tán némi ital.

S ha jó a mámor, már nem fáj a magány, a durva fagy.

Pokrócba bújva sorba áll újra. Munka van? Ételt osztanak?

Városlakó! Gondolj rájuk akkor is, ha újra ragyog a nap,

és ne sajnáld a fillért, melyet kezded nekik ad.

Mert eljön a tél, és nem lesz, ki helyetted lapátot ragad!

INOKA PÉTER

Hosszú nap végén

Hosszú nap ér véget, egy a sokból,
Ám a megszokottól tán hűvösebb.
Hiába ég a kandalló lángja,
Én mégis fázom, hisz'
Már nem hevít az álom,
Mi egy gyermek szívében fogant,
Majd férfivá érett, útra kél,
S hátra sem nézett,
Csak rohant, rohant.

A világot kívánta meghódítani,
Tenni csak a jót, a szépet,
S mindvégig bizván,
Hogy ez álom nem érhet
Soha, soha véget.
Bennem élt e gyermek,
Ki felnőtt, ki elmúlt,
Kinek örök csak az álom.
Hibái, reményei, gazdagsága
Nem maradnak e világon.

Nem maradok én sem,
A fényes útra lépek egy napon,
Hogy hazatérjek oda,
Hol szállhatok szabadon,
Míg lelkem új életre kél e földön,
Mi kínzó börtön, melynek fala in
Át nem hatolhatok,
De álmaim szabadon szállnak
Minden kis zegzugába e világnak,
S hevíthetnek újra meg újra
Fáradt napjaim végén...

Kőbe vésett élet

Mi is az élet?

Egyszerű, rövidke történet.

Áldhat az vagy verhet,

Ám kit ver, azt is áldja, hisz

Nyüstöli, neveli a világra.

Tanítja, hogy gyújtson tüzet, ha fázik, s

Botolják meg, ha elmélázik.

Boldogít, megsirat, megművel,

Mint a paraszt a földjét, hogy

Az aranyszínű gabona szép

Nagyra nőjék, miből süt majd kenyeret,

S hasít egy kövér szeletet magának,

Majd adja fiának, kinek tanítja mindazt,

Mit az élet belé ostromoz.

Rohannak dolgos évei, s velük az élet,

Melyről tudja jól, hogy nem örök,

S csak vonja az igát, meg nem áll,

Ha süt a nap, ha mennydörög.

S a rögös út végén megpihen,

Utódai elmondanak érette egy imát,

S a történet így ér hát véget.

A főhős neve áll csak a síron,

S műve, a kőbe vésett élet.

Élt 72 évet.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

JALCS IRÉN

A fekete herceg

Fekete volt és csacska macskának nevezte őt Mariska, a macskagazda. Nem nevezte fekete hercegnek, pedig megérdemelte volna, mert olyan volt a tartása, a járása, mint egy hercegnek. Fejét mindig magasra emelte, ha a folyosón sétált. Ő olyan volt, mint egy király. Na, ez a király vagy herceg Marikának nem jelentett mást, mint terhet, mert minden reggel morgott magában, mikor tejet töltött a macskatálba. Mondta is a Pista neki, ki a Marika szomszédja: – Szépasszony, ne morogjon már minden reggel, mert a szépsége halványul minden morgós perccel. Ne haragudjon arra az állatra, hisz maga hozta a házba! – Na, erre olyan dühös lett az asszony, hogy lángolt az arca, de egyből készen volt a válasza.

– Ó, a fene azt a tudományos fejét, Pista! A macska az macska, nincs mit ragozni rajta. Lehet akármilyen fajta.

– Ó, jó asszony! Olvasson már utána, hogy a macska egy magányos embernek hű társa lehet, és még az egészségének is jót tesz.

– Nehogy már azt mondja, hogy jobb egy macska, mint a gyógyszer? Balgaság, amit mond, szomszéd, mert gondoljon csak bele, mi lenne, ha ez a macska a lakásban élne, és nem itt a gangon. Tiszta macskaszőr lenne minden, és összepisilne mindent.

– Okos az, higgye el. Almot kell neki venni, és akkor nem fog semmit összepisilni.

– Almot meg tejet? Na, még mit nem! Egeret ne fogjak neki?

– Nem hallgat rám, csak morog. Higgyen nekem, nem lenne olyan magányos, és a morgós kedve is alább hagyna, ha a macska a lakásban helyet kapna.

– Azt már nem! Marad, ahogyan van, és talán az unokám is meggondolja magát, és elviszi ezt a macskát. Én nem is tudom, miért hozta ide.

Napok teltek szépen sorban, de nem változott semmi. Marika minden reggel tejet öntött a macskatálba. Pista pedig próbálta a szomszédasszonyát győzködni, hogy bizony, a macskát be kéne vinni.

Egy szerdai napon viszont üres maradt a macskatál, mert Marika az ajtón nem lépett ki. Pista sem időzött a gangon, mert nem hallotta az asszony lépteit, és a hangját sem hallotta, miközben a macskát dorgálja. Lehetett már úgy tíz óra, mikor Pista arra lett figyelmes, hogy nagyon nyávog a macska, és az ajtót kaparja. Felemelkedett a foteljából, ahol elbóbiskolt éppen, és lassan az ajtó felé baktatott. Kicsit morgós volt, hogy pihenését megzavarta a zaj. Kilépve a folyosóra látta, hogy a szegény macska ide-oda szaladgál, mint egy mérgezett egér, és a karmával minden ajtón kopogtat. Itt valami gond lehet – vélte, mert tejet sem talált a macskatálban, és ilyen tébolyultnak még a macskát sem látta. Becsengetett Marikához, de nem jött válasz. Ez már gyanús volt, hisz mindig ajtót nyit az asszony, és elmenni sem nagyon szokott, de ha mégis, akkor mindig becsönget, és megkérdezi: „Pista, kér valamit?” Ezért nem is gondolkodott sokat. Az ajtót berúgta, és Marikát szólított, de az nem válaszolt, mert a konyhakövön feküdt eszméletlenül. A mentők gyorsan kiértek, hála az égnek, mert így még kapott egy esélyt. Három hétig volt távol. Ez idő alatt Pista öntött minden reggel tejet a fekete hercegnek. Miután Marikát kiengették a kórházból, és hazatérhetett végre, a macskát bevitte a lakásba, és egy ideig nem is engedte ki. Egyik reggelen Pista arra lett figyelmes, hogy a szomszédasszonya ölében tartja a macskát, és simogatja szép, fekete bundáját. Bizony össze-capta a tenyerét a látványtól, és nem is hagyta szó nélkül.

– Mit látnak szemeim! Lássanak csodát! Olyan lett, mint egy igazi macskagazda.

– Az is vagyok, ha ő nincs, akkor már nem is élnék. Megérdemel minden szeretetet. Magának sem ártana egy ilyen kedves kis társ, mert akkor maga is boldogabb lehetne, és legalább egy macska által szeretve lenne. Tudta, Pista, hogy nagyon okosak ám a macskák, és igazi társai lehetnek az embernek?

Pocsék nap

Hívös a reggel, mikor csörög a vekker. Álmosan csendre intem, és szememmel, lelkemmel a napsugarakat keresem, de nem süt a nap. Esik az eső, és nem keres a kedves. Ma reggel nem vagyok fontos neki. Hideg a kávé és keserű. Az élet nem egyszerű. Gyors készülődés, és futás, mert késve érkezni a munkahelyre nem igazán nyerő. Táská, telefon és a szemetes! Megvan minden. A szomszéd úgy halad el mellettem a folyosón, mintha nem is ismerne. Ennek meg vajon mi baja? Gondolkodni nem igazán van időm a dolgon, mert gyorsasági versenybe kezdett a mutató az órámon. Ó, ilyenkor hogy tud az idő rohanni! A trolivezető sem kedves. Sőt, inkább morcos, mikor mondja, menjenek már beljebb. Ennek meg is lett az eredménye, mert cipőm idegen lábnyomokkal tele. Egy öregúr elég dühösen rám szól, hogy „Vigye már a zsákját arrébb!” Milyen zsákot, nézek rá bambán, de ő folytatja: „Nem tudom, miért kell korán reggel ilyen nagy zsákkal utaznia?” Mondanám, hogy mi köze hozzá, de akkor ér a felismerés, hogy nem dobtam a kukába a szemetet a házból kijövet. A hajam kócos, pedig mennyit vacakoltam vele, de mi értelme volt? Az apró kis csigák kibomlottak sorban, és hol van már a forma! A pulóverem is furcsa, mert elszaladt rajta a minta. Egyetlen szem akart csak útra kelni, de szép lassan követte a többi. A telefon csörög. Talán a kedves? Beleszólok, de néma, mert nem szól bele senki. A hívó nem kívánta felfedni magát, mert azt olvasom a készüléken, hogy a hívó ismeretlen. Tiszta cirkusz, mondom, és úgy is érzem magam, mint aki ott van a porondon, és őt figyelni mindenki. Annál is inkább, mert e gondolatok közben rám szól a főnök üvöltve: „Csak nem álmodozik, kedves, munka közben?” Ó, hogy vinné el a csóka, mondánám, de inkább befogom a szám. Előnyös dolog nyelni a mérget, érzem, mert fáj is a gyomrom tőle egyből. Jöhet a gyógyszer, ami, természetesen, nem hat. Levegő, levegő! Üvölt érte a testem. Kinyitom az ablakot, de levegő helyett körülölel a

szmog. Megfulladok! Döntök! Teszek egy kört az épület körül, mielőtt magamba öntöm az ötödik kávémat. Kilépvem az utcára – na ki jár pont arra? Egy fekete macska. Mi az, hogy jár! Fut előttem át. Most már kétség sem férhet hozzá, hogy ez a nap számomra már semmi jót nem kínál. Hideg a kávé, kihűlt a leves is. A kedvesem sem keresett még eddig. A munkának vége. Hazaindulok végre. Talán a nap hátralévő része még szép lehet – reménykedem. Nem kellett volna, mert a troli nem jár órák óta. A pótlóbusz késik, és a végállomás előtt jó nagy kerülőt tesz, mielőtt beáll a megállóba. Na, végre hazaértem. Kulcs a zárban nem mozdul, de nem adom fel. Tekerek még rajta, hisz én vagyok az erősebb. Siker! A kulcs fele a kezemben, a másik fele a zárban. Telefon! Jön a szerelő. Az ajtó kitáruul végre. A lakatos velem ellentétben vidám, mert szép kerek a számla. Sok a végén a nulla. Pénztárcám üres, és valami miatt elzárták a vizet. Kezemben egy papírlap, mit akkor vettem fel, mikor a mester kinyitotta az ajtót. Rajta egy szívecske! A kedvesem járt erre. Izgatottan kezdem olvasni a sorokat, mert remélem, hogy olyat ír, ami kicsit feldob, de nem.

Kedves! Ma nem jövök, ne várj! Vidékre kellett utaznom. Hívni akartalak, de lemerült a telefonom. Holnap pótolunk mindent, mikor hazaértem. Legyen szép estéd, és szeretlek! Bocsi, hogy így alakult ez a nap, de nem egyszerű az élet. Néha közbejönnek váratlan események.

Az estém szép, a napom remek, a hűtőm üres! Ez a nap eszméletlen, már csak nevetek. Éhesen bekapcsolom a gépet, gondolván, megnézem a közösségi oldalon, hogy mit ettek ma az ismerősök, és néhány üzenetre is válaszolok, de ami nem fontos, az várhat. Lassan tölt be a gép. Na, végre! Katt! A kért oldal nem érhető el. Mi történt, kérdezem magamtól, de már látható a válasz. A hálózat nem érhető el. Nincs jel, nincs wifi! Ideje ágyba bújni, mert ma füstbe ment minden terv, de ez már csak így van, ha rosszul indul egy nap. Álmomban viszont szép lesz minden. Remélem! Holnap pedig egy boldog napra ébredek, mert az élet örök körforgás, ahol a jó és a rossz váltja egymást.

Mosoly és szavak

Városi forgalomban sodródva a tömeggel mindig történik valami. Kora őszi délután volt, mikor a nap csak úgy néha-néha mutatta meg arcát. A forgalmas főútcán nem éppen vidám arccal találkozott az ember. Talán az idő volt az oka. A széles járdát padok és fák tették hangulatosabbá, és furcsa formájú oszlopok, melyekről nem igazán lehetett megmondani, hogy mi célt szolgálnak. Olyan villanyoszlophoz hasonló valamik voltak, de töprengeni azon, hogy miért is voltak ott, felesleges, mert a történet nem ezekről az oszlopokról szól. Jelentősége csupán az, hogy azon a délutánon egy jól öltözött nő térdelt az egyik oszlop előtt, és két kezével átölelte, majd ujjait összekulcsolta. Néha-néha megbillent a teste. Kicsit előre és hátra. Ajka is mondott valamit, alig hallhatóan. Sokan felfigyeltek erre a különös jelenetre. Mosolyokkal és kacagásokkal nyugtázta a többség, hogy na jól berúgott a csaj, mert szinte mindenki az alkohol hatásának tulajdonította a jelenetet. Legyintések, mosolyok és gúnyos megjegyzések, majd mindenki haladt tovább. Jó tíz perc telt el így, miután a nő elég nehézkesen, de felállt. Ekkor még egy-két mondat szállt fel: Na, mi van kisanyám, már fel sem tudsz állni? Kevesebbet kellett volna inni – és hasonlók. Miután felállt, végigsimította az oszlopot, és megcsókolta a vasdarabot. Minden olyan volt, mintha egy temetőben lenne az ember, mert ott sok hasonlót láthatunk, és nem lepődünk meg rajta. De egy forgalmas főúton? Eltávolodott a nő néhány lépéssel az oszloptól, majd megállt, és nagyokat nyelt, mint aki a könnyeit nyeli, de ez nem igazán sikerült, mert néhány perc után zokogásban tört ki, majd zsebkezdőjét a zsebéből elővéve arcát megtörölte, futni kezdett, és zokogott hangosan. Futott, mint aki nem akar szembesülni a valósággal, a fájdalommal. Biztos, hogy lejátszódott előtte az a szörnyűség, ami ott annál az oszlopnál történt. Az az esemény, ami elvitte Tőle azt, akit nagyon szeretett, mert, hogy szeretet volt benne és nagy fájdalom, az látható volt az arcán, mikor elhaladt mellettem, és alkohol szagát érezni sem lehetett. Nem

tudtam elindulni. Az aszfaltba gyökerezett a lábam, mert a fájalmát átéreztem, és azt is, mit érezhetett, mikor kíméletlen mondatokat küldtek felé. Átéreztem, mennyire tudott volna örülni egy mosolynak, amit kapott is, de nem olyat, amelyet érdemelt volna. Ha csak feleannyi szeretet lenne sok emberben, mint abban a picike nőben volt akkor, más lenne a világ, az biztos. Tétován álltam, mert szerettem volna megszólítani, de ő oly gyorsan futott a saját világában, hogy képtelenség lett volna utolérni, és nem lehetett megzavarni. Tudom, hogy látni fogom még őt, és akkor fény derülhet arra is, hogy mi történt ott azon a napon. Bár azt már megváltoztatni nem lehet, de egy aprócska, szívből jövő mosoly talán segíthet. Gondolataimban elmerülve álltam, és az oszlopot figyeltem. Szerettem volna felgyorsítani az időt, hogy újra láthassam őt, és egy jó szóval és mosollyal ajándékozhassam meg. Kíváncsi voltam fájalmának okára is. Gondolataim oly mélyre vittek, hogy megszünt körülöttem a világ. Nem hallottam a csilingelő villamosokat, a fékező buszokat. Egy mély, szomorú hang hozott vissza a valóságba.

– Tudna segíteni néhány forinttal? Nagyon éhes vagyok.

Megszokott kérés volt ez, mert naponta többször hallja az ember, és segíteni mindenkinek lehetetlen, de most a pénztárcám után nyúltam, és néhány forintot adtam az idős nőnek.

– Köszönöm! Látom, a maga lelkét is megérintette az oszlopot ölelő nő. Sokan bolondnak gondolják, és csak nevetnek rajta, de a fájalmát kevesen ismerik. Csúnya baleset volt. Ott, annál az oszlopnál halt meg a férje. Nagy szerelem volt az övék. Ismertem őket, mert itt a környéken laktak, és sokat sétáltak erre. Mindig volt egy kedves szavuk hozzám. Szegény nő itt sír minden délután, fájalmát ezzel is növelve, mert tudja, hogy sokan csak nevetnek rajta. Tudja, kedves, nem minden az, aminek látszik, és néha egy jó szó megváltoztathatna mindent.

A magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860>

JÁRTÓ RÓZA

Csillagporból vacsora

A bögrét két kezéből letette,
Köténye zsebében pogácsa,
Incelkedve tömte s kedvesen
A padlás lépcsőfokán
Sorban ülő pulyákba.

Maszatos kis orcájukon
A redők csíkja remegett,
Ahogy a lépcsőn ülő hét gyerek
A sápadt arcú mama mókázásán
Boldogan nevetett.

Sötét volt már, ezer csillag ragyogott,
Megvilágítva a gyermekek haját,
Ahogy éhségtől csillogó szemmel
A mama mókázásán
Felhőtlenül mind kacagott.

Bádog bögre a kézben, a cukros,
Forró, ecetes tea is fogyott,
A mama öntögette, szépen sorban
A piros pöttyös kannából,
Amit magával hozott.

A vacsora ennyi volt, a mókázás maradt,
Megtört szemű anyám a pogácsát
Osztogatta, nem véteve el a sort,
Etetve a gyermekhadat, míg magának
A zsebében semmi se maradt...

Szárnyaló idő

Az egyik irodalmi oldalon lévő fórumtémára, hogy mennyi időnk van még, ez a gondolat jutott eszembe:

Hogy mennyi időm van még? Ki tudja?

Amit tudok, hogy ami idő van még, azt úgy akarom leélni, hogy az idő formálta koromnak megfelelően be tudjam fejezni az elkezdett dolgaimat. Ha erre mégsem lenne lehetőségem, akkor legyen mellettem valaki, gyerek, unoka, dédunoka, aki érdemesnek tartja majd befejezni azt, amit én fontosnak tartok. 2009-ben kezdtem el írni.

Ekkor jelent meg a *Bagoly őrs, vigyázz!* című kisregényem, amit életem nagy sikerének tartok. Nem azért, mert annyira nívós maga a könyv. A szerkesztéssel is gond van, hisz a kiadó a pénzem elvette rá ugyan, de nem szerkesztette meg azt, és a helyesírás is... na. De olyan dokumentum van evvel a könyvvel kapcsolatban a kezemben, amivel nem sok író dicsekedhet. Nikolett unokám, aki 2009 tavaszán 6. osztályos tanuló volt, hazajött avval, hogy beírást kapott a kedvenc tanárától.

A beírás úgy szólt, hogy: *Kedves Szülők, megrovom... Nikolett lányukat, mert történelemóra alatt a padba eldugott, Jártó Róza – Nikolett nagymamája – által írt Bagoly őrs, vigyázz! című könyvet olvasta.*

Ez a könyv a múlt, ami nem sok jó emléket adott nekem.

Én most is a jelenben élek. Nem gondolok arra, hogy mi volt, vagy arról, hogy mi lehetett volna, ha... Azon agyalok csupán, hogy a *mát* éljem meg úgy, hogy a jövőben is emelt fővel mehessek végig kisvárosomban gyerekeim, unokáim és dédunokáim közt.

És ha emellé még be-becsúszik egy-egy irodalmi díj, mint az Art Ezüst Diploma, és a Fonyódon élő Siess Zsuzsa művész által megfestett *Szent Rita* ikon, amit irodalmi különdíjként adományozott nekem a *Golgoták és kisedek* című munkámért, akkor azt alázattal és bónuszként elfogadom.

Hagyatékom címen megírt versemben mondom el:

*Én nem gyűjtöttem nagy vagyont,
mesés javakat. Derékalj a gyerek,
ki belőlem fakadt.*

*Gazdag vagyok, a leggazdagabb,
ha gyermekim mosolyában
meglátom magamat.*

Vágyakozás

Nem hallottad szavam,
Süket volt füled.
Pedig csak azt vágytam,
Hogy megnyisd a szíved.

Pénzgyűjtők tavaszi rajzása

(korrajz)

Megjött a tavasz. Végérvényesen és visszavonhatatlanul. Ez nemcsak a kiskertek zöldbe borulásából látszik és az ibolyamező megjelenéséből, hanem abból is, hogy kis, kertvárosi közösségünkben megjelentek a gyűjtögetők. Ki párban, ki szólóban, ki csoportosan, de lassan ellepik kis közösségünket.

A minap épp a nárciszaimat kapálgattam, amikor egy a kerítésnél álló, rendezett ruházatú hölgy szólított meg. Első ránézésre valami hivatalos embernek néztem, mivel egy mappa volt a kezében.

– Hölgyem, csak egy pillanatra. Ide jönne? XY vagyok, és egy beteg kisfiúnak gyűjtök. Ne gondolja, hogy nem hivatalos. Itt van az igazolványom, az engedély a rendőrségtől és a hivataltól is – villantotta az iratokat.

Nekem nem nagyon akaródzott ugyan a nárciszaimat otthagyni, de a kíváncsiság végül is a kerítéshez hajtott. Első, amit láttam, egy excel-táblázatos papír volt, ami kézzel tele volt írva számokkal, nevekkel és címekkel, néhol mobilszámot is láttam, így a kerítés másik oldalán. Zömében ötezres, valamivel kevesebb tízezres és pár háromezres összeg volt írva azonos kézírással. A hölgy még előadta, hogy egy ágyba beemelő szerkentyűre gyűjtenek egy beteg kisfiúnak, akit az egyedülálló anyukája nevel, igen szegény, és a kis család már nem bírja ezt a megpróbáltatást.

– Igazából csak százharmincezer forintba kerül ez a szerkentyű, de ennek az anyának ez is nagyon sok pénz.

Elővett a hölgy egy hivatalosnak látszó papírt, amin több helyen is vörös színű kereszt volt látható.

– Mint látja, még a Vöröskereszt is támogatja a gyűjtésünk – győzködött kedves határozottsággal.

– Meg szabad nézmem a támogatókat? – nyújtottam a kezem a lista után.

Minden gond nélkül a kezembe adta a kerítésen keresztül. Gyorsan megszámloltam a sort. Az első oldalon huszonöt sor volt, és mint láttam, már több oldal tele volt írva.

Pénzügyesként mentem nyugdíjba, így nem volt gond egy gyors számítást végezmem. Nem lapozgattam, csak a legfelső lapot összegeztem, igaz, nagyvonalúan. Tíz tízezrest, tíz ötezrest és öt háromezrest vettem figyelembe. Ez testvérek között is százhatvanötezer forint, csak az első oldal szerint, és még hol van a másik két oldal, ugyanennyi és ilyen eloszlású számok összeadása.

Örömmel tájékoztattam a hölgyet, hogy bőségesen megvan már a százharmincezer forintos ágybeemelő ára. Sőt!

A nő rám nézett, hóna alá csapta a dossziét, és feltűnő gyorsasággal továbbállt.

KAMARÁS KLÁRA

Révedező

Ó, mennyi emlék!
Zöld erdő árnyán
sétáltunk nemrég...
Egy pillanat csak,
vagy nyolcvan éve,
még gyerek voltam,
de ennek vége.
Gombát kerestünk,
Én is találtam...
Látom, őzláb van
a kosárkásban.
Apám nevetgél.
Már alig várta,
gombát találjon
picike lánya.

Hol ez az erdő,
az első gomba...
hol porlad, merre
apácskám sírja.

Ez is csak játék

Ez is csak játék. Álmaimban
várom a döntő gólt. Igen.
Egy könnyű vers, akár a labda,
megdobogatja még szívem.

Lihegve hajtok, mint a többi
amatőr, hátha felfedez
versemben bárki egy Petőfit,
s rám dobja azt a profi mezt...

Nincs idő lesni percet, órát,
hajtani kell, mert így a jó.
A végső sípszó már közel van,
s kiálthatom, hogy pfuj, bíró!

Egy kritikus emlékkönyvébe

Ajánlatom: ha látsz itt verseket,
a szabályokat elő sose vedd!
Ne kvótát láss, vagy rím híjára less,
a szívet halld, s a ritmusát keresd!
Szeresd, kik itt kínlódnak semmiért:
ne sajnáld tőlük az ingyen babért.

Paradicsomi történet

A kígyó pont az almafára vágott,
hogy a magasból lássa a világot,
de Évát látva új ötlete támadt.
– Jobb tréfa lesz ez! Tovább minek másszak?

Figyelj, leányom. Itt e bűvös alma,
egyél, s Urunknak nem lesz már hatalma
fölötted, sem szegény Ádám fölött.
Angyal leszel az angyalok között!

A nő az almát rögtön elfogadta,
de nem vágott az angyalfeladatra,
inkább a Földön nézett volna szét.

– Én éhgyomorral almát még nem ettem,
pár falat után ez lesz majd desszertem...
... és leharapta a kígyó fejét.

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Dilemma

Az ég mintha kettévált volna,
egyik oldalán még nappal volt,
a másikon már kuncogott a telihold,
ki szívesen az éj sztárjává válna.

A hold oldalán már remegett a fűszál,
a naplemente viszont rózsaszín,
fényével egy mesevilágba hív,
hol se fű, se bokor nem remeg már.

Elmerengek a kétféle eget szemlélve,
milyen világot is válasszak,
a sokszínű, de lenyugvó, tűnő árnyat,

hol a pillanat múlásától félve
utoljára még jól láthassak,
vagy a holdban elvesző késő vágyat.

Miért?

Miért csíp a paprika is?
Miért izzadt-nedves a takaróm?
Miért vakít a monitor fénye?
Miért szakad el pont ma a zakóm?

Miért nevet rám a báránfelhő?
Miért énekel hangosan a tücsök?
Miért ostoba a naptár az asztalon?
Miért fáj, ha beleörülök?

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<http://www.facebook.com/kortars.magyar>

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Repkény

Kerek repkény
kúszva lassan
lassan lengén
ahogy csillan
úgy andalít.
Árnyéka
ott elmélázik
játéka
a fényben látszik
nap hevít lelkébe
lelkében hervad
szellő viszi tova
hogy már ne is bánjad.

Lét kötelekében

A bontakozó konty a latt
a mozdulat félbemaradt.
Monoton zaj köré fonja,
csendjét kétségbe vonja.

Míg az est könnyű csipke,
összeforr a tépett tincse.
Hajtogat a józan felszín,
törékeny álmokat elhisz.

A rianás talpalatnyi helye
a lélek nyugtalan kételye.
Karját nyújtva kéklő éjben
átsegít, hogy továbblépjen.

Patak

Ahonnán a víz árad onnan ered a kedv
Földön csörgedezik mégis fent ténfereg
Szavak kapaszkodnak szavakba merülve
Szél bekap fröccsenő cseppjein derülve

Felhőtánc

Könnyű táncban a felleg
lebeg távoli síkban
a holddal tekereg,
Éji köntöse csillan
titok illanó könnyével.
Onnan az eredet
ahol száll a gyöngével.
Gondot feledtet.
Narancsillatos foszlánya
a holnap újabb talánya.

Tavas

Lekonyuló virág illatozik
az alkonyi csendben
lágyszellőben ingadozik
a liliummal szemben.
Fénytelen lelkét színekbe
rejtí selyem ruhájában
megbújt napot a hidegbe
ejti hogy kitérülésében
lúktetve ostorozza a már
felbukkanó tavasz fényét
és tünékenyen élénk tár
egy véghetetlen békét.

Új nap

Egy csepp csend
ígérete átbillent
semmi felhőn,
meleg szellőn,
eszméletet hozó,
nem alkudozó,
igaz, új napon,
szétpattanó múltakon.

Ébredj!

Komor szikla ereje
harmat hűsítő cseppje
rezzenő lepke szárnya
virágszirmának árnya
szikrázó hajnal éke

ciripelő tücsköt rejtő
fűtakaró – sokat sejtő
madárdaltól hangos fák
nap sugarát kutatják
míg szálló zajjal kérne

ébredj ébredj végre!

Katamarán

Mint egy katamarán –
úgy vagyok összekötve egy kőkemény kalács képzetével,
megbirkóznék vele egy kés élével,
vagy beáztathatnám a kutyámnak,
csak ne érezném magam ezért olyan butának...

Vallomás

Szószigeten csobban az álom,
melyben fényed egy patakban
tündökölve látom,
összefonódó szóvirág alakban
a létezés szeretet-hangja ira
súgva-búgva bennem
szellő készül gyenge válla ira
könnyű köntösében
vallomásom szirma it ejteni...
míg vagyok – várok,
nem fogok felejtteni.

Életem

A teljesség igénye nélkül
mesélem viharos sorsomat...
Fátyolos szem felélénkül,
bár szorongatja torkomat –
A távoli időt felidézném
viharos azúrkék ég alatt,
a lélek dolgainak tézisén,
mely az emlékből itt maradt.
Illúzió hömpölyög az árral
összefutva a bizonyossággal.

Lélekdal

Lélekdal csendes, félénk hangjait
lehetetlen túlharsogni,
mély érzelmi levegőből
nagyot kell szippantani,
hogy átjárja az embert teljesen,
így élhet boldogan, szerelmesen.

Eper

Szél játszik
lenge zöld ruha
suhogva burjánzik
új rügye puha
pattanásra kész
eper mint a méz
lassan szedésre kész

Csepp

Nyári zápor cseppjével
a naplemente fényével
szél borzolta álom hull
jó reménye bár lanyhul

Égi fényben merengve
tisztá forrást keresne
hullámrejtekében ringat
düh fullánkja higgad

Hűvösen pirosló páncél
csendes pillákat átér
felszárítva a cseppeket
tűnődő vágyat rejteget

míg a semmibe vesznek

Mosoly

A reggeli nap mosolya fehéren érkezik
Dértől könnyes szemekkel bűvészkedik
Mesél régi nyarokról fátyolos álmokról
Őszeb hulló panaszos levélfoszlányokról

Zápor

A zápor ezüst cseppekben
cseng a zöld levelek közt.
Kristályosan fényesebben
megérkezve mindent fűrészt
mit bűvkörébe fonva elér.
A révült szirmon csipkézett
hófehér tündérleány ledér
törekény képébe csempészett
könnyű illatos mosollyal
éltető csókot szór csokorral.

Hogyha...

Makacs tél jéghezó
Makacs szél tékozló
Ibolya kéklík ácsingózva
Téli szellel már birkózva

Tavaszi fény szivárgó
Tavaszi rét virágzó
Álmából kel könnyezve
Légi utat kövezne

Záporozó égi grimasz
Záporozó légi pimasz
Zsenge csíra készülóban
Balzsam illata fűrtökben

Zöld ágba bújt remény
Zöld ágba fűjt neszén
Harang kondul szívtyán
Hogyha szeretnek igazán

Nagy lépés

Hanyagolom a sárkaparást,
felteszek egy pár takarást,
keresztezem a jót a rosszal,
megelőzőm a tavaszt egy orrhosszal,
átélem a hideg telet,
aztán minden rendben lehet.

A pék

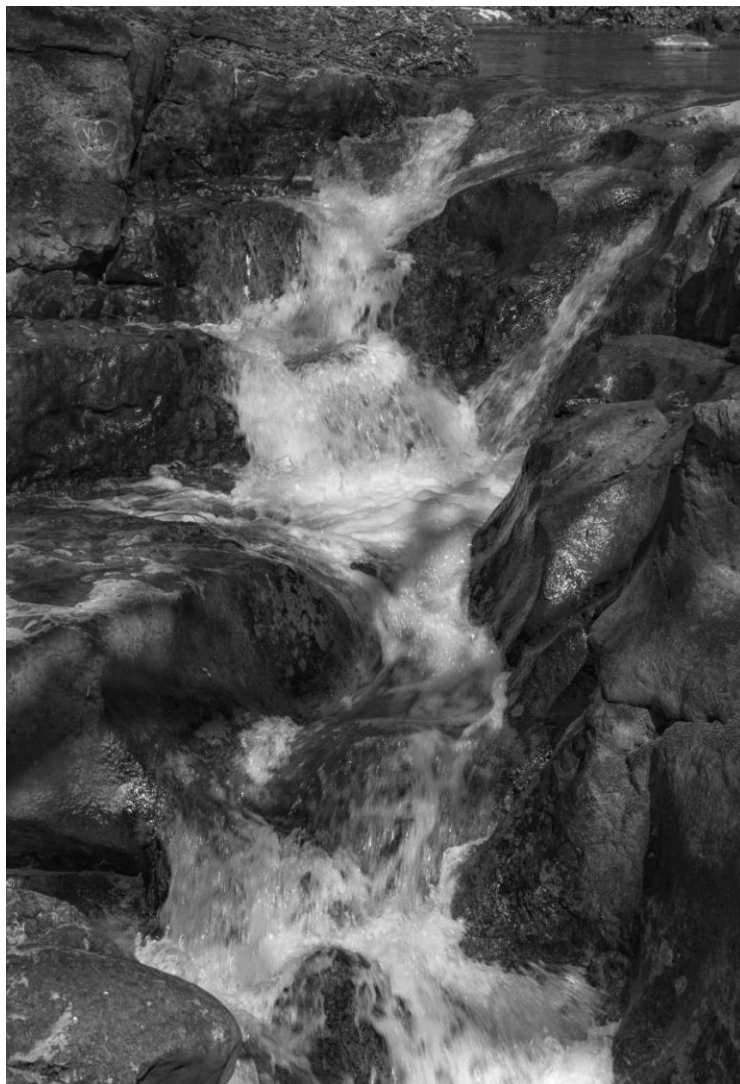
Borotválkozni kellene reggel, nézett a tükörbe a pék,
a szarkalábak egy kis kenőccsel eltűnhetnének még,
a szisztéma mára is ugyanaz:
korán kelni, sütni, és nincs panasz...

Szendergés

Álmosan kócoló hűvös éji szellő
fázósan betakar lebbenő fényével.
Míg a lendülete csipkézi, a felhő
lángokba hull a sejtelmes énjével.

Röpke fény a végtelenben szárnyal
eltűnődve a lassító kavicsos úton.
Párás hold színes emlékfoszlánnyal
lopakodik a már mozdulatlan tájon.

Piheláncok átfonják a szenderülni
kész, gondjait feledő békességet,
álom tengerében csendben elmerülni,
míg frissen kelhet szökkenésében.

VEHOFSICS ERZSÉBET: ZUBOGÓ

KOVÁCS DANIELA

A Szépség koldus ának

Hány kusza álom sompolygott melletted,
de sose jutottál messzebb a vágynál,
s bár harminckét nyár szépsége megejtett,
ugyanannyi telet keresztülfáztál.

Mily parányi csöpp volt, amire vágytál,
mégse váltotta valóra azt senki,
míg te egymillió lelket tápláltál,
tiédet nem tudták viszonszeretni.

De úgy hordtad bölcs türelmedet végig,
mint Krisztus hordta a töviskoronát,
s hiába gázoltál bánatban térdig,
szívedre húztad a világ nyomorát.

Hamvas tenyered nem szorult ökölbe,
míg fogukat fenték rád a nagyurak,
ha be is fogtak álnok, buta pörbe,
csak nemes lelkedet vitted tanúnak.

Jaj, ma hogy óvnának, hogy védenének,
most, hogy mindörökké fogva tart a rög,
habár jól tudom, ma sem értenének,
hisz nem te kiáltasz, a föld dübörög.

Rívó kúrtként vallom

Mióta nem vagy, nem változott semmi,
nem lett az élet se jobb, se több, se szebb,
ma sem tudunk se megállni, se menni,
tömjénfüst szálldos életlángunk felett.

„A semmi ágán ül” a mi szívünk is,
s a zord magányosság léket vág alánk,
lenn szaporul a gazság, mint a pestis,
s egyre terjed, mint parlagon a katáng.

Nincs ma se rend. Az iramodó jövőt
ma sem vigyázzák a nemes angyalok,
dívik még a rang, s a rang alatt nyögők,
s a sorsunkkal játszó Horger Antalok.

Bóvli a tankönyv, a borítók között
gyászos panasszal könnyezik a papír,
de a gaz, aki a színfalak mögött
tehetne ellene, hallgat, mint a sír.

A mai költő? Ne is akard tudni,
nívódíjat nyer itt minden szómaszlag,
nem fog a költészet viadalt futni
a talmival, az ablakuk vakablak.

Rólad mit tart ez istenadta nemzet?
Szentírásként fénylik az álságos múlt,
az önkezéséért mindenki megvet:
„E költő úgy halt, hogy élni nem tanult.”

Üres zsebbel szívgyazdagon

Ha nincstelennek képzelnéd magad,
mert nyomor-zárdádból nem vezet ki út,
jusson eszedbe, hogy az a gazdagabb,
aki másnak egy morzsát adni tud.

Kotord bátran lélekzsebed mélyét,
s ha az alján némi szóarany cserég,
tudd, hogy olyan áldás ez, olyan érték,
melyért ezren cserélnének veled.

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Éjjel szabad

Kellene egy zenekar,
mely elhúzza a nótám,
én meg csak nézném,
ahogy a rókán
is betiltják a vöröset,
az éjszakai zöldek
brekegnek egy közöset,
majd csendbe borul a körlet...
Csak a tévé pislákol
még Badacsonyra nézve,
ösvényt fest fel, vég-
telenbe érne
titokban, amíg alszanak,
meglesi a Csillagot,
ott, ahol a part szakad,
az örök mécsesként ragyog...

Út a fénybe

Élni kell, érted?
Élni minden pillanatban!
Érezni mindig,
szeretni kell egyre jobban!
A tiszta lélek nyugvással
indul útnak,
mert menned kell, ha a fény
érted gyullad...

Kofa

Minden versem eladó!
Gyere, vegyél bátran!
De jó lesz majd télen
olvasgatni a szobádban.
Nem jó a rím a végén?
Mennyit adsz? Cserélem.
Nem jön be a konfekció?
Én azt is megértem.
Kérj egyedít! Egyedi az ára.
Csak neked lesz belőle.
Felügyelhetsz minden szavára,
csak neked lesz készre költve.
Minden versem eladó!
Egészben vagy bontva!
Csak a lényegét vinnéd?
Megkapod kivonatolva.

Magány-ankét

A falak térbe zárják a végtelent...
Érzed a ritmust? Benned él a rezgés,
mint a Forrásra mutató értelem
lennyomata. Nézd a hullámot, ezt és
semmi mást ne engedj magadhoz! Csak légy
részévé a Mindennek! Magány-ankét.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

A holtvágány

Elhagyott sínpárok végén
omladozó gyárok ásítanak,
porlad a múlt a düledező falak alatt.
Az utolsó váltón már nem
riszál egy utolsót
az első hajnali munkásvonat,
a félszárnyú ipari kapu
néha még nyikkan,
az új időknek új szele alatt.
Előttem, a talpfák között
munkásarcok derengenek fel
olajosan, koszosan, szénporosan.
Eres kezüket érzem vállamon,
a múlt rozsdája és a gyom
felütötte fejét az ipari vágányon.

Hallgat a múlt.
Az öntöde kéménye alatt
nem izzik már a tűz, kihalt a láng.
Elkopott minden, a gaz között
csak itt-ott emlékezik a régi időkre
a pipacsnak parazsa
és egy-egy mezei katáng.
Vajon hol lehetnek azok a kezek,
amin a kemény munka rajzolta
a dagadó ereket, amiben a munkás szív,
az építés vágya lüktette az életet?
Sokan elmentek; akik még vannak,
ott bizony remegnek már a kezek.
A múltba révedek...
Sajnálom az ifjúságom,
sajnálom az elkopott munkás éveket.

Nézem a síneket.

A történelemben vezetnek,
párhuzamukkal a múltba vesznek.
Nem sikkant már rajtuk vonat kereke.
A szerelvény örökre elment,
elvitte a munka dalát, elvitte az éveket.
Nem maradt más belőle,
csak munkáséveim emléke,
a félszárnyú kapu szomorú képe,
az ipari vágány, és az öntöde
idővel dacoló, romos kéménye.

Indulok...

A talpfák visszavezetnek a jelenbe,
ahol egy alak ballag a sínek között
néha-néha megállva, visszanézve.
Egy ember, ki emlékezik, megvénülve.
Majd sóhajt egyet, és újra elindul
a szemét néha meg-megtörölve...
Talán érzi, a sínek között,
a romok alatt valahol... ott maradt az élete.

Mint a törött árbóc

Megrögzötten hajtottam az igazam,
mégis hátamba szúrt a valóság,
én nem jó embereket választottam,
álmok, szeretők, vágyak csalókák.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Barátok kaján vigyorral arcukon,
álszeretők elnyúlva ágyamon,
csak nevettek, röhögtek a harcomon,
kéj volt nekik, mi nekem fájdalom.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Legnagyobb szükségben hagytak el azok
– rám csapták az ajtót, az álnokok –,
kikért adtam volna ócska életem,
magam lettem, elhagytak hirtelen.
Azt hittem, nekem is nyílik a virág,
azt hittem, hogy ismerlek, nagyvilág!

Most már tudom, hogy ismerlek, nagyvilág,
igen, nekem is nyílik még virág,
hamis emberek árnyából kibújtam,
álszeretőket végleg elhagytam.
Nem mondom senkinek szerelmem, barát,
csak annak, aki melletttem kiállt.

Mert akik csak akkor voltak ott velem,
mikor jó volt a hajómon lenni,
álnok módon kifogták őket a szelem,
és hitték, sikerült tönkretenni.
Remélem, egyszer meg fogják érezni:
milyen is az: ősz fejjel – mint hajón
az árbóc rúdja – derékban eltörni.

HAI-(KUCSKÁK)

dércsípte kökény
bokor csontvázán lógva
várja a telet

pipacs vöröse
aranyló búzatáblán
apró tüzet gyújt

.

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Együtt – nélküled

Pokol szélvészében kavargok, félek...
Örvénylik körülöttem a szörnyű kín.
Meggyötört, zord bűnösök közt eszmélek,
Szennyes örvény ostoroz, tetemre hív.
Újra meg újra elkárhoznék érted,
Csókodért epedek, újra áhítom.
Szívedre hallgatsz? Érdekeid sérted.
El nem érhetlek, így könnyem szárítom.

Elhaló kérdés

Csillagok jöttek-mentek,
Ébredt vagy feküdni készült a város.
Éjszaka álmok,
Nappal vágyak kergetőztek,
Este sem pihent a lélek,
Nappal sem tette dolgát...
Csöndre vágyott, de nem lett,
Olykor szitka dübörgött,
Zümmögött máskor búja.
Álmodott ébren, majd hökkent,
Nyugtalan virrasztott éjjel.
Fáradtabb volt, mikor felkelt,
Kialudt lelkesedése,
Csöndesült szívverése.
Célja it szel lő sodorja.
Felébred egykori énje?

Az Oszoly csúcsán

Soká kérleltem, játsszunk, da lojunk,
Keressük fel a virágos mezőt...
Elfelejthette, mennyire szerette
A tavaszi erdőt, az éledezőt.
Tülköltem volna elefánt-hittel,
Hogy akarja akarni a régi mosolyt,
Hogy kívánja megmászni még egyszer,
Újra Csobánka mellett a sziklás Oszolyt.
Nem ér fel csúcsára zaj, se aggódás,
Békét teremt a kettős kereszt,
Ha kősziklává válsz, idefent maradhatsz,
De családod vár, hát útnak eredsz.
Kétes szabadság, mit a csúcson érzel,
De átéled, igaznak tetszik neked,
Újra és újra keresed, kívánod,
Felcsendül vágyad, a múlt üzen neked.

Arany János nyomában

Ha életemet már én is megjártam volna, s ha lábam hétköznapi is kedvére, minden vágyammal együtt kóborolna, bölcsebb lennék, tudom, most még így hiszem. Szívem sem dobolná hangosan a baját, elfojtaná halkán minden egyes jaját. Csendesen verné csak ütemét, míg lehet, észrevétlen lüktetne, semmiképp sem sürgetne. Megmaradna helyén, nem ugrana nagyot, fejszóválva szemlélődne, de nem érezne haragot.

Vagy lovak vontatnának lassúdan zötyögve, kik nem vágatnák által napjaim sorát. Nem közlekednék a tömeg ellenében, komótosan követném csak patáik nyomát. Nem verse nyeznék már kevély fogatokkal, másra hagynám inkább a cifra bakot. Irigységem tényleg elcsitulna olykor, nyugalomba esnék, bár ráncolnám homlokom. Baktatnék én szótlan, bár lehet, hogy puszognék, morognék is kissé, de csak úgy melles-

leg, az út szélén az embernek ehhez tán van joga... S hogy néznék szemébe, kinek fölfele áll orra? Honnan tudja, hogy ő majd mikor kerül sorra? Miből is gondolja, hogy fölöttem áll, miért is képzelem, hogy engem lepipál?

Ha bevernének sárral, minek pörlekednék? Megvárnám, míg rám szárad az idegen gőg nyoma. Hisz sárból tapasztottak, s ha porral elegyednék, mi bajom lehetne, porrá leszek úgylis. Bár még marasztottak, nem is menesztettek, nem is szalasztottak, egyelőre nem hagytam ott minden fogam.

Sok-sok virágocska nyílik az útszélen, mit észre sem veszek, ám felderíti szívem, s bár fel is vehetném, helyén hagyom inkább, hisz oda tartozik, ha nincs is túl jó sora. Nem szakítom le hát, így is kedvemre van, megvan az örömöm, elégedett vagyok. Van, mit nem kaptam meg, de kárpótolva lettem: kézjegyetem itt-ott örökölni hagyom. Néhány bizonyítvány őrizi valóságom, s tán nem marad a földön semmi adósságom.

Nyugodtnak hittetek, nyughatatlan voltam, derűsnek láttatok, csak titokban sírtam. Irigyletétek is a lelki békémet, nem tudtátok, hányszor kergettem el az újabb rémséget. Független már nem leszek, de nyugalmat tán lopok, fogadalmat nem teszek, kérlelni sem fogok.

Pennámat nem adom, az írás a barátom, gyógyírt lelek benne én, minden szó sajátom, lelkem egy-egy darabja, mit kitérok elétek, szegett szárnyal botladoztam. Még jövök felétek...

Számvetés

Őszintébb voltam, mint kellett,
Szívemből csak jóra tellett.
Igazat mondtam, vagy hallgattam,
Rémültem, ámultam, jajgattam...
Ócsároltak vagy bálványá váltam,
Zsémbeltem, sokszor magamban jártam,
Átszíneződtek a letépett rózsák,
Kinevettek a szeszélyes Hórák.

Kutyasétáltatás

1.

Nem jön ez a nyavalyás, mindig megáll, mindent megszagol, minden érdekl... Állandóan úgy kell arrébb rángatni. A kutyafáját neki! Csak azt nem értem, miért nem az asszony kínlódik vele. Ő akart kutyát! Sétáltatni persze már nem tudja. Vagy inkább nem akarja. Ki tudja ezt a nőszemélyeknél eldönteni? Így a lába, úgy a dereka, most a migrénje, máskor a közérzete, aztán a vasalást vagy a mosást kell befejeznie, épp a pakolás közepén van, át kell ugrania a szomszédba, ki kell venni a dunsztból a befőtteket... A legváltozatosabb kifogásokat képes kitalálni! Mennyivel jobb lenne a karosszékemben ücsörögni, olvasni az újságomat! Vagy legalábbis úgy tenni! A mérge vizs nemsoká a sírba! Aztán hozhatja ő le ezt a korcsot, nem lesz kit palira vennie! Úgyis kierőszakolja ez a kis vakarék, hogy kijöhessen! Addig ugat, míg le nem veszi az ember a póráz a fogasról, és ki nem nyílik az ajtó... A fene sem akar magyarázkodni a szomszédoknak! Nem is tudom, kire haragszom jobban! Az asszonyra, akivel 58 éve együtt élek, és hazahozta, vagy a kutyára, akit már hét éve sétáltatok helyette! Gyerünk már, te! Megint mit találhatott, ami olyan érdekes! Ebadta! Ne húzd az időt, elég volt a kirándulásból! Na, itt is vagyunk végre! Mit csinálsz, te!? Pont a kapuban?

2.

Szép kis séta lehet, mondhatom! Az én kicsikém szemé azt mondja: „Itt már semmit nem lehet! Azt már megszoktam, hogy egy pillanatra sem tudok megállni, semmit nem tudok megszaglászni, egy kutyalányt sem tudok rendesen megnézni, mert azonnal szorul a póráz a nyakamon, de mostanában a legegyszerűbb dolgokra sincs módom. Jól rám unt már ez a vénember! Eleinte örültem, mikor asszonyom helyett lehozott, még hálás is voltam érte. De ma is minék jöttünk le egyáltalán, ha kész kinszenvedés ez a séta neki is, meg egy ideje nekem

is... Még véletlenül sem tudok könnyíteni magamon, mert ahogy megállok, és rákészülnék a dologra, abban a pillanatban ránt ezen a fránya zsinóron. Menet közben mégsem lehet elvégezni az ilyesmit!” És akkor az áldott jó uram csodálkozik, ha az én kincsem kínjában a kapuban végzi el a dolgát, mert amíg a kulcsát keresi, van végre egy kis lélegzetvételnyi ideje, a szükség pedig nagy úr! – Csoda, ha haragszom? Ez a Pali elfelejtette, hogy miért viszi le ezt a kis tündérfit? Olyan jól nevelt kis kutyus az én drágaságom, véletlenül se tenne ilyesmit az otthonunk előtt, a ház lakóinak szeme láttára! Mindig csak a méreg van ezzel az emberrel! 58 éve nézem már el a hibáit. Mosok, főzök, takarítok rá, mindent megcsinálok. Ő meg? Ha rajta múlna, ki sem mozdulna a karosszékéből! Pedig ráfér egy kis séta!

Madárúzó

Nyűg dühével megátkoztak,
Haragszol a világra,
Értetlenül nézel körbe,
Megindulnál – hiába.
Nem visz már úgy fájo lábad,
Megnőtt a súly kezekben,
Lehetetlen vágykavalkád
Mozgolódik lelkedben.
Hol van már a régi virtus,
Csatárszellem tovaszállt,
Küzdelmes egy életpálya,
Ezer fájás rád talált.
Májad tépték, szíved marták,
Véred hány túból fakadt?
Merre vagy, híres Héraklész?
Kergesd el a madarat...

Többekhez

Daloltam a hiábavalóságról. Panaszoltam visszhangtalanságom is. Rájöttem, hogy mégsem egy nyelvet beszélünk, és még csak el sem játsszuk, hogy figyelünk egymásra. Tiszteletben tartom szólásod szabadságát. Te mérhetetlenül visszaélsz velem. Ha egy szobrot állítanék a magam helyibe, nem járnánk-e jobban mind a ketten? Mereven bámulhatnálak, érzelmek nélkül. Nem kéne megkeményíteni a szívemet. Nem fájna, hogy rám sem hederítesz, s tán mégis jobban megfogna a művészet ereje.

Nem kéne kérlelnem újra meg újra, hogy velem is foglalkozz, hisz hasztalan. Merev vagyok úgyis, a múltban rekedtem, miért is választanál engem, hisz jóval érdekesebb jelened. Elhalasztod, igaz, hisz a jövőben merülsz el, azonnal unalmas lesz számodra a meg sem élt pillanat, mosolyod nem annak szól, ki előtted áll, szemez, csak az lehet érdekes, ki az éteren át üzen.

Családod is elveszít, idegen lesz neked, nem érzed az illatot, kihagy a füled, tapintani egyet tudsz, az érintőképernyőt, így tapintatlan vagy, s a szép szót csak zajnak érzed.

Félek, kong a belsőd, bár szép a külső máz, s plakátra kívánkozik kellemed. Messziről lerí: amíg virulsz, dísz vagy, de amint összetörsz, nincs már tovább helyed. Mintha ezt éreznéd, ezt bosszulnád rajtam, tán mégis tudod, hogy értéket jelenthettem valaha, s mint egy megunt tárgyat, hanyagul félrelöksz. S hogy összetörök közben? Észre sem veszed...

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

KÜHNE KATALIN

Maradandó élmény

hegytetőn állunk Erdélyben
felhők vonulnak az égen
alattunk csobog a patak
erdőben vált át gímszarvas

meredélyt megmásszuk együtt
Hargita csúcsán kopjafák
itt harcolt rég édesapánk
magyarok közt Isten velünk

szórványban élőknel lakunk
maradandó élményt kapunk
a csillagokat is lehozzák
szívük kincseit megosztják

fogyatkoznak de maradnak
hisznek erős akarattal
bíznak az anyaországban
reménykednek új világban

műsoroddal értékeket
közvetítesz élményeket
adsz magyarnak itt és távol
hazánkban éljen ne máshol

Igaz út

Kérlek, világosítsd meg elménket, Atyám!
Emelj fel magasra engem s népemet,
legyen példa nemzetem, kis hazám,
honunkban béke, egyetértés szigete.
Küldd el angyalaidat országunkba,
mutassák meg a helyes, igaz utat!

LÁM ETELKA

Az én tavaszom

Égő, vörös nap fénye csillant az égen,
s az eső hús cseppje virrasztott a réten,
álmos szellő libegett a zöldellő erdön,
szép lepkék repkedtek az illatos mezőn,
s tovatűntek a hajnalpír peremén.
Fehér gyöngyvirágok ébredtek a fák öln,
fakadó rügyek nézelődtek az almafák ágain,
s lágyan duruzsolt a selymes, tavaszi szél,
kis patak csörgedezett vidáman az erdő fái között.

Az élet csodája

Az élet csodája előttem jár,
hív, csalogat s reményt ad,
megfoghatatlan alakja a
hajnali dér puha selyme
s a sötét éj hajkoronája.
Velem lépeget, meg-megáll,
s karöltve suhan velem, mint a szél.
Terel, óv, színes képsorokat sodor elé,
ez a te sorsod, suttogja: felépítheted életed.
Napsugár meleg fénye felragyog,
az akácfa virágain méhek hada zsong,
mézédes illata édenkertet varázsol elé.
Így lépegetek én az arany-zöld mezőn.
Mikor eljő az esti alkony,
bíborszínt fest az ég aljára.
Miért keresnék távoli csodákat?
Hiszen, hogy élek – maga is csoda!

A fekete rigó

Magdi ott állt a bejárati ajtó előtt, és idegesen kereste a lakáskulcsát. Persze, nem találta, majd szétrobbant a méregtől, persze, csak saját magát okolhatta. Szemeivel végigpásztázta a lépcsőházat, de sehol sincs a kulcs, biztosan elvesztette. Lassan megindult kifelé a házból, nem is figyelte, hogy mit csinál: a lábai gépiesen vitték. Már kint is volt a ház előtt. Magdi rémképeket látott, talán valaki ellopta a kulcsot és be fog törni a lakásba... gondolatai száguldoztak, és szíve hevesebben vert. Ránézett a karórájára: délután 3 óra, a férje másfél óra múlva jön haza, addig várnia kell.

Cél nélkül elkezdett baktatni a járdán, alig telt el tíz perc, és hamarosan egy parkban találta magát. Talált egy halványzöldre festett padot, és leült. Most érezte, hogy milyen fáradt. Fehér galambok repkedtek körülötte, de ő nem figyelt rájuk, gondolatai messze jártak. A napsugarak melegen cirógatták az arcát, majd jött egy gyenge szellő, és kedvesen simogatta, mint egy féltő anya a gyermekét. Szemével lassan végigpásztázta a környéket, a zöldellő fákat és a színes virágokat.

Majd hirtelen csipogó hangokat hallott. De vajon honnan jön? Ekkor meglátott a pad jobb oldali lábazatánál egy kis madárfiókat, amely oly elhagyatott és gyenge volt. Próbált lábra állni és repülni, sötét színű, bolyhos tollazatával és sárga csőrével panaszosan csivített. „Ó, istenem!” – kiáltott Magdi. Hirtelen felállt, odarohant, és felemelte a madarat: kis fekete rigó volt. Óvatosan melengette a kezei között. Körbenézett, hogy hol lehet a fészek, hiszen ez a kis apróság kiesett a meleg fészekből. Nem telt bele sok idő, és már fel is fedezte. Egy örökzöld borostyánbokorban talált rá: csésze formájú fészek volt, és benne három fióka csipogott. Gyöngéden betette a kedves kis rigót a többi közé.

Aztán visszament az ülőhelyére, és gondolta, megtörli a kezét, kinyitotta a retiküljét, és – nini! – a lakáskulcsa ott csillogott, mint egy ékszer. „Te jó ég, itt volt, és én nem találtam... hihetetlen” – motyogta magában Magdi. Hatalmas megkönnyebbü-

lést érzett, és ekkor meglátta a feketerigót, amint repül, és landol a fészek szélén. A rigó megetette kicsinyeit, és megjelent a párja is. Ezután az egyik feketerigó elkezdett énekelni, és szép dallamos trillázásba kezdett. „Gyönyörű lett ez a délután” – gondolta Magdi. Csodálkozva szemlélte a lenyűgöző szökőkutat, a rügyező fákat és a kinyíló tulipánokat, hisz eddig még észre sem vette, hogy milyen szép itt. Majd órájára tekintett: fél öt elmúlt. Gyorsan eltelt az idő, lesz mit átgondolnia a jövőben, gyakrabban ki fog jönni ide. Lassan, komótosan elsétált a rigócsalád felé, és mosolyogva hallgatta a feketerigó szép énekét.

Kávézunk

Aromás feketekávé illatát hozta felénk az élénk szél, amit drága édesanyám hívogató, csengő hangja kísért.

Kertünk festői látványa megigézett, amikor kitekintettem. Első gondolatom ez volt: íme, eljött az őszi piktör, hogy megfesse a falombok ünnepi ruháját, mielőtt a zord tél beköszönt. Időnként a heves szél felkapta a faleveleket, jól megforgatta azokat.

Majd egy ideig megszedülve, tétován lebegtek, és csendesen lehulltak a verendánk padlójára. Az aranyszínű, rozsdás falevelek egy része, mint egy hímzett terítő, szétterült kis, kerek asztalunkon a forró kávé mellett.

Anyám és én összeölelkezve üldögéltünk a lócán.

Elmerengve beszélgettünk a régi időkről, kóstolhattuk a gőzölgő, finom kávé és a meleg fonott kalácsot.

Mire a kávékat elfogyasztottuk, be is esteledett, és a hold ezüst fénye világította be a kis kertünket.

A múltnak apró, visszaidézett képei egymás után tűntek el az örök csend birodalmában.

Kezünket összekulcsolva szólanul sétáltunk be a házba.

Hajnali szellő

A lombos fáknak leveleit
hajnali szellő zenéje lebegtette,
amint végigpillantottam az ébredő tájon.
A finom, bársonyos fűben
harmatcsepp gyöngyei csillogtak.
Tenyeremben apró, fénylő vízcseppek pihentek,
s lassan örökre eltűntek a nap arany sugarában.
Az erdei tó mélykék vizén tükörfény nyugodott,
amelyet szelíden ringatott a hajnali szellő.
A tisztáson vadvirágok festői képe tárult elé,
amint lassan ballagtam a selymes pázsiton.
Csendesen lépkedtem, hogy meg ne zavarjam
e pillanat kedves, meghitt varázsát.

Hol van az éden?

Hol van az éden csodálatos kertje?
A bolondos szerelem piros almája,
az igéző szemek tiszta pillantása.
Hol van a szeretet, mely síró falakat dönt le,
s a gonosz, örült erőket porrá zúzza?
Mind csak illúzió, megfoghatatlan ábránd csupán?
Mint a színes szappanbuborék,
mely átlebeg a túlvilágba,
forog körbe, majd elillan,
köddé válik, volt nincs,
hiába nyújtom ki a kezem, sohasem érem el...
De jó az esti, enyhe szél,
rózsaszirmokat sodor elé,
melyeket egy gyönyörű lepke
játszadózva, repdesve
szállít le a puha földre.
S mennyei illatuk bódítva
emlékeztet a boldogság régmúlt perceire,

a sötét éj csillagos égboltjára,
sóhajtozó, sudár nyárfára,
amint megrázza élénkzöld leveleit,
a zápor után megcsillanó esőcseppekre,
melyek lehullnak az erdei selymes fövényre.
Csörgedező kis érként újjászületve,
patakká, majd folyóvá duzzadva
rávilágít a telihold a bársonyos vízre,
s elküldi ezüst folyosóját,
ami átszeli a sötétkék vizet –
szebb és jobb reményt ígérve.

Álom és valóság

Ő rzöd-e még a távozó nyár finom illatát
Sz ikláról alázuhanó patak csobogását
I llatosan bólogató színes mezők virágait
R ózsakertek későn nyíló hamvas bimbóit
Ó vatosan lépkedj az őszi száraz avaron
Zs ibong-csivitel vándormadarak serege
Á lom és valóság így keveredik szívemben
K incsem megannyi mind féltve megőrzöm

Őszi holdfény

Ő szi holdfény sugara csillog a sima víztükör tetején
Sz irmai a fehérrózsának halomban hevernek az út mentén
I llatos fenyőfák lombjai suttognak a sötét erdő szélén
R ejtélyes tündérként lebegnek a mélykék tó közepén
Ó vlak és féltelek alvó tested rásimul az őszi avarra
Zs ámolyod aranypántja ráragyog hamvas arcodra
Á lmod őrzöm ezüst szelencémet hét lakatra zárom
K áprázatos szemed ébredő hajnalpír-fényét alig várom

LÉNÁRT ANNA

Ki vagyok én?

Lehetnék mosolygós arcú gyermek,
lehetnék mindent tudó kamasz,
lehetnék fiatal felnőtt,
lehetnék karcsú, talán duci,
lehetnék boldog szerető,
lehetnék csalódott,
lehetnék fiatal asszony,
lehetnék gondos anyuka,
lehetnék vidám nagymama,
lehetnék vonzó, érett nő,
lehetnék ráncos arcú néni,
lehetnék elégedett ember,
lehetnék...
Egyet azonban jól tudok,
Ízig-vérig Nő vagyok!

Fantázia

Most már nem szab határt a józan ész...
Kigondoltad, útjára engedted,
magasan szárnyal vad képzeleted.

Zöld mező, puha pázsit, napsütés,
kék ég, csörgedező csermely, kacaj,
csillagos éjszaka, halk zeneszó.

Forró homok, simogató szellő,
apró tisztás az erdő közepén,
egy szál vörös rózsza, egy érintés.

... és elkövettél egy nagy hibát,
nem tartottad be a játékszabályt,
kimondtad a kimondhatatlant...

Testet öltött a titkos gondolat,
cinkos pillantás, remegő ajkak,
színes virágszirmok aláhullnak.

Jéggé fagy körülötted a világ,
a varázs, mit fantáziád adott,
kimondott szóval magára hagyott.

Kapu

Egy régen volt, szép, napos vasárnap jutott az eszembe,
mikor harang hangjára egy kapu bezárult előttem.
Azóta sok másik tárulkozott, a világra rámutatott,
mégis, ha a múltra gondolok, szívemben fájda lom.
Jól tudom, arcomon hiába életteli mosoly,
azt az egyet sajnálni fogom egész életemben.
Lassan továbbindulok, az emlékek körbevesznek...

Képzelet

Borzongás fut végig póre testemen,
mellém lépsz, némán rám nevensz,
fülembé suttogod titkos álmaid,
amik lehetnének közös vágyaink.
Képzelet varázsa, mi játszik velünk,
tündérek hívására táncba kezdünk,
felvesszük lassan a dallam ritmusát,
karjaink szorosan tartják egymást.

Csillagok lámpásként világítanak,
sok ezer fénygömbként ragyognak,
ők minden titkoknak néma társai,
a felcsapott láng hangtalan őrzői.
Kérlek, ne szoríts ily erősen engem,
szívem hagyd szabadon dobogni,
a pillanatot, mi oly széppé teszi,
ne hagyd sok millió darabra törni!

Kacagás

Távolba nézek,
hosszú útra indulok,
hangos kacagás.

Hangos kacagás
kíséri halk lépte im,
téged kereslek.

Téged kereslek,
de te kitérsz előlem,
magányos utam.

Magányos utam,
utolsó szívdobbanás,
bánatom temet.

Bánatom temet,
koporsóm körbeállják,
szemekben könnyek.

Szemekben könnyek,
téged nem látlak sehol,
valahol kacagsz.

LISZKA GYÖNGY

Idő

Szürke szárnyú angyal borul fölé, mintha nem lenne holnap, arcán megül a keserűség, a sötétet fogja, s teríti szét, mintha ez lenne dolga. Mellkasában szikrázik egy ódon gépezet, rozsdás, mint az emberi élet pereme, hol válik ketté az elme? Szürke szárnyú angyal borul fölé, groteszk arcán megül a lét, mintha kár volna élni. Márvánnyá válik bennem a vér, megáll az idő, mint mikor elveszik a múlt. Mitől lesz szörnyű az elme? Szürke szárnyú angyal borul fölé. Fölem borul, mintha gyermeket védene az anyja. Mitől és mit véd, ő sem tudja már, Szigorú arcán úszik a bánat. (Mikor lesz semmivé az elme?)

Előttem

Hullik a szó a néma avarra, Testet ölt a békétlen örök, Megfoghatatlan marad mégis, Akár gyermeknek a jövő, Egy lépés nyomán ezer élet fakad, Zöldbe borul minden szürke árnyék, Aranyat szór, s kezedbe nyújtja Mindenét még a ninestelen is.

Formálódik, agyagból szoborrá,
Műremekké, mely folyton változik,
Lelked tükréből szemléli a múltat,
Mely körülötted épít falakat.
Egy pillanatnak tűnik,
S már oda is vészett.

Előtted hullt a porba,
Akár a néma szó
Az őszi avarra.

Végzet

Eljön még némasága az üvöltő viharnek.
Sziklává válik egyszer minden szív,
Mely idáig dübörögve zúgott a szürke utcákon.

Megkeseredik a lélek
Egy rohanó világ pillanatában,
Mikor összedől a végzet, mint ócska kártyavár,
S felfalja az ólomsúlyú bánat minden rezdülését.
Lebéklyózza, s reménytelenségében
Nem mozdul.
Megáll és elnémul.

Szomorúan,
Ahogy farkas tekint utoljára a holdra.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

MAGYAR ESZTER

Az én csillagom (Szonja unokámnak)

Este, vacsora és fürdés után, Szonja bebújt a Nagyi ágyába. Ma itt aludt nála, és várta, mikor ér már oda, hogy meséljen neki. Végre összedugták a fejüket, a szemüveg is előkerült.

– Az öregeket meséld! – kérte a kislány. Gyakran hallgatta ezt a nagymamája által írt történetet, majd mikor az utolsó mondat is elhangzott, hirtelen így kiáltott fel:

– Nagyi! Azt írd meg, mennyire szeretsz engem!

– Az nagyon nehéz, olyat nem tudok írni – válaszolta ő lemondóan, aztán elgondolkodva folytatta:

– Inkább mondok neked egy új mesét.

Fent, az égi iskolában álmosan pislákolt egy apró csillagocska, miközben többi kis társával együtt öreg tanítójukat hallgatták.

– Egy nap, mikor elég erősek lesztek már, oda fogtok költözni arra a csodálatosan szép, kék színű bolygóra. Úgy hívják, hogy Föld. – A kicsi csillagok mind próbálták elképzeletni, amit hallottak. Közben a tanító bácsi folytatni akarta magyarázatát, de valaki közbeszólt:

– Ott is együtt leszünk? – persze, a kis csillag kotnyeleskedett, pillájáról letörölte az álomport, s kíváncsian várta a választ.

– Sok-sok családban várnak rátok, szétszóródtok ezerfelé.

– Akkor nem is találkozunk majd egymással? – szólt ismét, s aggódva tekingett társai felé, az álom végleg elszállt, egészen éber lett izgalmában. – S hogyan fogunk olyan messzire menni? – nyugtalankodott tovább.

– Mindent meg fogtok tudni, ha itt lesz az ideje – tért ki a pontos válasz elől a bölcs tanár.

Tanítás után a többi csillaggyermek hazafelé tartott családjához. A kis türelmetlen azonban minél előbb meg akarta tudni, hogyan is lesz, mikor társaival a Földre költözik. Elindult az égbolton, miközben a sötétkék szín egyre világosabbra váltott, a Hold el-

halványodott, és megjelent csodálatos narancssárga színét mutatva a Nap. A kölyök pedig gondolkodás nélkül megszólította:

– Nap néni, Nap néni, engedd meg, kérlek, hogy a sugaraidon lecsúszhassak a Földre. Szeretnék már ott élni, olyan unalmas itt az égbolton álldogálni.

– Ejnye, köszönni sem tudsz? Ráadásul mit keresel itt fényes nappal? – szólt rá mérgesen a Nap a csavargó kis csillagra.

– Bocsánat, én csak szeretnék elutazni.

– Még nem mehetsz, majd együtt a többiekkel, ha itt lesz az ideje.

– Mindig csak ezt mondja a tanító bácsi is: „ha itt lesz az ideje”. Nem tudom azt kívárni – rakoncátlankodott tovább.

– Azt a sötét égboltját neki! Mész haza, de rögtön, aludni! Megégetnék, ha a sugaraimon csúsznál le a Földre – magyarázta kissé megenyhülve.

A kis csillag pedig ptyeregve oldalgott el forró sugarai elől. Ahogy lógó orral bandukolt, találkozott Szél bácsival, ettől mindjárt jobb kedvre derült, és újból megjött a bátorsága is. Az öreg morcosan rázta a földi fákat, bokrokat, kergette az égen fent a felhőket. A hangos zúgástól alig hallotta a vékony gyerekhangot.

– Kedves Szél bácsi, tessék engem elfűjni egészen a csodaszép Föld bolygóig! Ott szeretnék lakni.

– Gyenge vagy még, majd ha megerősödsz, el fogsz menni a többiekkel együtt. Kicsit megfűjlek, olyan messzire repülsz, hogy sohasem találsz vissza.

A kis csillagpalánta csak nem törődött bele, hogy nem költözhet azonnal a Földre. A Nap néni, a Szél bácsi is tudja, hogy egy napon elköltözik a sötét égboltról, de mikor?

Erre a kérdésre, úgy látszik, senki sem válaszol neki.

Már majdnem hazaért, mikor szinte belebotlott Felhőékbe. Felhő bácsi a feleségével és gyerekeivel öntözte a Földet. Nagyön nagy munkában voltak. Még a merész kis csillagocskák is alig mertek megszólítani őket, de végül összeszedte bátorságát.

– Felhő néni, Felhő bácsi és az egész tisztelt család! Szeretném megkérdezni, segítenétek-e, hogy elutazhassak a Földre?

– Nem látod, mennyi dolgunk van? Mit zavarogsz itt? Nem tudod kívárni a sorodat? Majd eljön az ideje a költözésnek.

Amilyen mérgesen ránéztek, jobbnak látta, ha békén hagyja őket, végezzék fontos dolgukat. A hosszú út alatt, amit Naptól, Szélen keresztül Felhőig megtett, igen elfáradt. Hazaérve szomorúan aludt el, nem kapott választ a kérdésére.

Így teltek hosszú hónapok, közben a kis csillagocska egyre fényesebben ragyogott az égen. Esténként elégedetten nézegette magát, hogy megerősödött, társaival együtt, már elért csillagása egészen az idős Föld bolygóig.

Egy éjjel álmában a Földön járt. Látta a zöld fákat, bokrokat, a színes virágokat. Kék tengerek felett repült, magas hegyeket hagyott maga mögött, boldogan szárnyalt. Gyönyörködött, ujjongott, észre sem vette, hogy közben lassan beesteledett. Ekkor közel merészkedett az emberek házához, bekukucskált az ablakokon. Az egyik ház udvarában szomorú, magányos asszonyt látott a kertben ülni. Egészen megsajnálta, ahogy jobban szemügyre vette. Úgy gondolta, szívesen megvigasztalná. Az asszony a kutyájához beszélt, de tisztán lehetett hallani, amint azt mondta:

– Eljött az idő. Reggel láthatom az unokámat.

– „Eljött az idő?” – gondolkozott a kis égi jövevény. – Akkor ez azt jelenti?...

Reggel az asszony elment a kórházba, hogy valóban láthassa az újszülöttet. Mikor ránézett a babára, csakis ő – egy kicsi csillagot vélt felfedezni a homlokán. Senki más nem láthatta, csak a nagymama.

– Te vagy az én csillagom. Köszönöm, hogy engem választottál – suttogetta unokájának, ahogy a karjába vette.

Nagyi befejezte a mesét, szeme sarkából Szonjára nézett, aki huncutkodva mosolygott:

– Ugye én vagyok az a csillag?

– Persze, hogy te, de most már aludjunk! – takarta be a kis nyughatatlant.

Utak

Lábaim elfáradtak, nem visznek tovább. Leülök a füre megpihenni. A víz látványa mindig megnyugtat. A szél szeszélyétől függve, apró, alig észrevehető, nyugodt, pici hullámokat rajzolva, vagy dühösen, haragosan, hatalmas tarajokat, fodrokat görgetve, újra és újra jönnek szembe, s ütköznek a terméskővel kirakott partnak. A tó soha nem adja fel, pedig nincs választás számára, csak egyfelé haladhat, s mindig visszavetődik.

Az emberek életében számtalan út létezik, s ha meg is találják a sajátjukat, sokszor nem járják végig. Akár félúton visszafordulnak, elkanyarodnak. Kevés a hit, elfogy az akaraterő, lesben áll a kétely. Keressük az útjelző táblákat, reméljük, hogy ki van valahová írva, merre vezet a Járt, a Járatlan, a Sikeres, a Sikertelen, a Sima, a Göröngyös, a Zöld, a Tilos, a Sötét, a Helyes, a Helytelen út és még számtalan hosszabb, szélesebb, rövidebb, keskenyebb, kanyargósabb, egyenes, felfelé, vagy lefelé vezető, amik között bolyongásaink során el kellene igazodnunk.

A vége nem látszik egyetlenegynek sem. Némelyek keresztezik egymást, mások pedig csakis párhuzamosak valamelyikkel, s Válasz utak nyílnak belőlük. Melyik legyen? A Boldogság vagy a Karrier útja? S ha a Boldogságot választjuk, az meddig tart? Hamar a végére érünk? Mennyien tolonganak rajta, s hirtelen egy tekintélyes útkereszteződést talál az ember. Végre! Talán itt lesznek az útjelző táblák a kóborló, kétkedő, bizonytalan utazó számára.

„A legrövidebb út mindig az Egyenes” – próbálnak szüleink irányt mutatni a Jövő felé, de ez a szakadék szélén vezet, ami-be könnyen bele lehet zuhanni, míg másik felén a Napos oldal csalogat. Óva intenek a Járatlan úttól is. De miért járatlan? Itt próbálnak a legtöbben haladni. Alig lehet lépni a sok egy helyben topogótól.

A Siker útja felfelé halad, de ha feljutunk, le kell majd tudni jönni. Ha hibásan lép az ember, könnyen megcsúszik, és a Feladásbe zuhanhat, meg is szégyenülhet. Visszalépkedni, megtartva azt a dicsőséget, örömet, amit a tetején élvezhettünk, csak ritka esetben sikerül.

A Helytelen sima, könnyű terep, de hányan odavesztek láthatatlan csapdáiban, kátyúiban?

Ha talpunkkal érzékeljük, szaladunk vissza az Ész és az Értelem útjára, de ezen sokan jönnek szembe, lökdösődve. Nincs gondolatuk, ami belülről fakad, kigyúrt karok mögött hová lettek a férfiak? Nőket sem látni, csak csupa műanyag.

A Közös utakon együtt indulunk, az Álmodok, Vágyak felé, mégis oly gyakran eltévedünk, elveszítjük egymást.

Itt találkozom gyerekeimmel is, folyton összeütközünk, de ha egymás mellett haladunk is, miért nem a Saját útjukat járják? Vagy én nem találok az enyémet? Azt a legnehezebb felismerni. Melyik a Saját? Ezért indulunk el újra és újra, mint a víz fáradhatatlan hullámai, amik hasztalan próbálnak kilépni medrükből.

Az Emlékek sötét, borongós, vagy színes, vidám virágokkal szegélyezett útja visszafelé vezet, mégis mikor már szinte csak ezen járunk, elérkezünk az Utolsóhoz.

Lassan felállok, búcsúzom, a tó hiába vigasztal, nem maradhatok. Félve indulok el a Végző úton, itt már biztosan egyedül leszek, erről nincs letérés semerre, csak egyfelé vezet, a cél pedig nem a győzelem.

MAYER ZSÓ

Nyári kalandok

Fakó sugarait villogtatta a nyár. A tó partjának köveit hullámok nyalogatták fényesre, vize langyosan simogatta a nádist. Hattyúpár úszott békésen, egymástól karnyújtásnyira. Békát, halat találtak csőrükkel, fejfel emelkedve a vízben. Jólakottan bámultak kifelé a partra, ahol száraz kiflit tördelt egy nénike, s tenyeréből hajította a madarak felé. Egy vadkacsa közelített a part kövei közé, mögötte hét sárga pelyhes kicsinye úszott, remélve, nekik is jut az eledelből. Nem messze grillezett egy család négy-öt gyermekkel. Sült hús- és pácillat volt érezhető a levegőben, a szabadban pedig nemcsak sütni, hanem enni is jobban esik, főként nyári estéken. Pár méterre dinnyét árulnak, görögöt és sárgát, közben alkudoznak az eladóval. Különböző praktikákat emlegetnek, hogyan állapítható meg az igazán jó minőségű, melyiket érdemes megvenni. A fagyaltárus sem hiányozhat a vízpartról. Gyümölcsfagyaltok szín-kavalkádja. Piros, zöld, sárga és barna maszatos arcocskák beszélnek egymás között, melyik a legfinomabb gombóc. Népzene és műsor hangja hallatszik távolról. Én jobban szeretem a rockot, én a jazzt – társalognak a fiatal lányok és fiúk. Pöttyös labda vetődik közéjük, nevetve visszadobják a küldőnek. Egy öregecske néni és bácsi kézen fogva andalognak egymás mellett fürdőköpenyben, de jó is látni őket! Lerí róluk, mennyire óvják, szeretik egymást, még mindig, vagy talán a közelmúltban találtak egymásra. Mindegy is, kellemes látvány. Én pedig nézem az azúrkek hullámokat, azok lovasait, a szörfösöket, és eszembe jut, mikor a párommal motoron száguldottunk a tihanyi szabadstrandra. Annak parkolójában megállva sután szálltam le az ülésről, és a jármű ránk borult. Strandolók húzkodtak

ki a lóla bennünket. Szerencsénkre, kisebb karcollással megúsztuk a balesetet. Mosolyra húzom a számat: de jó is volt anno...
Fiatalok voltunk, bolondosak, veszélyt nem éreztünk.

Celebek

Ők azok, akik képtelenek öregedni. Genetika vagy orvosi szike – mindegy. Ők testben fiatal(sa)k. Minden létező dolgot elkövetnek, ami fizikai értelemben széppé teszi őket. Egy a lényeg: hogy a külvilágnak megfeleljenek, dicshimnusz zengjenek külsejükről: te semmit nem változtál tíz-húsz év alatt! Hogy minden szempár rájuk szegeződjön! Számukra mindez mindennél fontosabb. Hogy óriásplakátokra kívánczó kebelcsodává, formás alakú, hátsó fertályát riszáló nőcskévé váljanak, és minden férfi rajtuk legeltesse a szemét – ez a lényeg számukra. Hogy a lelkük mindezek által milyenné vált, csak akkor tapasztalják, ha csalódnak, nem kívánt helyzetbe sodorják magukat. Eztán jöhet a pszichiátria, a pszichológus. Óriási munkát fektetnek gondozásukba a szakemberek, hogy betegeik elfogadhatóvá váljanak önmaguk, embertársaik számára, s ha szerencséjük van, és sikerül, olyanok legyenek, mint a hasonló korú, szerényebb külsővel megáldott, normális életvitelű társaik. Hangsúlyozom: ha sikerül! Ha nem, jöhet a *maguk ellen fordulás* szindróma, netán az útjukba kerülő embereken való öncélú átgázolás. Mindegy, hogy mivel, csak a címlapon szerepeljek. Oda kellene figyelniük, hogy tartalmas, értékes életet éljenek. Így talán háborgó lelkük is megnyugodna, hogy embertársaik léptekkel haladva jussanak túl útjuk göröngyein! Lehet, hogy sötét napszemüvegemet rózsaszínűre kellene váltanom? –

MILBIK JÓZSEF

Fenyőforgácsok

Legkedvesebb téli teendőm végzem a zimankós erkélyen: fenyőtörzset faragok tartóba, hadd lehessen karácsonyfa. *Sütő András* gondolatát mormolom hozzá: „... a forgácsnak a szál-fáról is kell beszélnie, amiről lepattant!”.

Kezünk ölbe téve csenddel, énekkel vártuk a Mikulást. Óvó néni szólt: „Nézzétek, nagy pelyhekben hull a hó, mindjárt érkezik Tételapó.” (sic!) Természetesen, jött, kedves műsorral köszöntöttük, cserébe összesünk kapott csomagot, a gyakran sarokba állított Kovács Pisti is... Ezért kisded-eszem így gubancolt: a Jóistenke a Mikulás, aki még a rossz gyereket (embert) is szereti...

Pár nap múltán be' örvendetes a csecsebecsén díszített fa: színes gömbök, ezüst- s aranszálak, lobogó gyertyák, finom szaloncukor. Alatta mennyi (gondolatolvasó angyal hozta!) ajándék, mikre rég vágytam vagy szükség volt. Persze, az ovis buksim Jézuskával azonosította, a karácsonyfa Vízkeresztig a helyén maradt, hódolva gyönyörködtük, viszont több meglepi este nincs. Épp ez által rögzült: Jézuska állandóan velünk van, őrzi éjünk-napunk, ám tévedés: Ő nem folyton hízelgő cukros bácsi...

Szép ruhába öltöztünk, frissen mosott hajunk illatos, cipőnk csillog, szemünk-szívünk ragyog – patinája volt az ünnepköszöntő útra kelésnek a ritkán látott rokonainkhoz. Pedig süppedős plüsszuzat híján vékony, sárgára-barnára festett lécekből mívesen összerótt, kemény fapadokon ültünk, bár legfeljebb térdünket nyomta, ha cipőtlen lábunk magunk alá gyúrve felkuporodtunk ujjunk hegyével az ablakra csapódott, dús párába rajzolni s báméskodáshoz homlokunkat oldalvást a hideg üveghez tapasztani. Az újjászülető, karácsonyi nap-tündöklés vakítását szemünk alig állta, hunyorogva néztük: derékig érő hó, csupasz lombú, éles-kontúrosan barna törzsű fák, fenyvesek szélén szökellésben megtorpant, néma őzek – moz-

dulatlan titokká dermedt a világ. Kicsiny mozdonyunk dohogva-szuszogva gyenge hajlatok alján fűjtatott, sűrű csendet szilánkos cserepekre tördelő, hóka füttyöt süvítve a valótlanul türkiz égre. Szaporán kattogtak a küllős kerekék, nagy gomolyokban tódult a kocsikhoz verődő füst, sziszegett, tükrösen fénylett az illékony gőz, a vonatkellette szél hóvihart kavart találkozásra robogtunkban...

Milyen boldogok voltak (voltunk), amikor reggel kacajos futtunkban csizmánk a hamuval hintett fehér udvarukon dobogott, majd kesztyűs kezünktől végre lenyomódott a ciradás rézkilincs. Soká értettem meg titkuk: ritka jöttünkben, gyermeki felhőtlen örömeinkben könnyes szemük a nekik bennünk-velünk érkező Jézuskát várta-látta, sose hiába. Fájuk horgolt terítős asztalkán álldogált, kicsi volt, szegényesen szolid, pár, tompán csillogó relikvia-díszsel, olcsó, sztaniolpapiros szalancukorral itt-ott szórt, mégis akármitől fényesebben mennyi békét, patetikus katarzist ragyogott. A mai fogalmak szerinti, már-már teátrális külsőségek kísérte ajándékosztás elmaradt. Nem hiányzott az efféle szükségtelen-méltatlan, zajos-puccos pótcselekvés, a szeretet csendben tette dolgát, amikor önfeledten mosolyogva, szívvel-lélekkel énekeltük: *Mennyből az angyal...* Délelőtt csilingelő lovas szán repítette a napsütötte, havas utcán szentmisére. Isten jégcsapos-deres, apró hajléka akkor még csordultig telt. Sokan ajtón kívül, a hóban topogtak, ám odaértek, mert akartak. Az ő szájukból is vastagon tódult a pára, ha ájtatosan énekeltek: *Pásztorok, pásztorok...* Aztán hű be' jólesett az ebéd a szorosán körbeült asztalnál! Forró gyöngytyúkleves csigatésztával, finom sárgarépával, lestyános töltött káposzta, pulyka- s disznósültek, foszlós házi kenyér, pogácsa, mákos s diós kalács, gyerekeknek csipkeszörp, a felnőtteknek pár pohár, a pincében frissen lopózott bor. (Semmi más, miért a hacacaré? Mammon helyett karácsonyt ünnepelelünk! Befelé, nem kifelé gazdagodtunk, fényesedtünk!) Délután sikankózás, hógolyózás, szánkózás, meleg szobában játétek, diafilm, beszélgetés. Estére nehéz felhők gyűltek, süvítő szélben, pustoló havazásban cankóztunk az állomásra. Füstös

szikraüstököt okádó gőzmozdonyka fapados vagonnal zakatolt falunkba. Otthon, takaró alá bújva, a nap édes fáradtságától zsibbadtan addig bámultuk-csodáltuk álom s ébrenlét plasztikus, pasztellmosottan színes félhomályán saját karácsonyfánk, míg el nem szenderedtünk a fenyőgyanta kesernyés illatától...

Akkortájt nekem egész karácsony legmeghittebb pillanataként hatott: látásunktól rokonaink arca felragyog (amitől könnyesre örvendjük egymást), s kurtán szólunk: „Megjöttetek?” *Gyurkovics Tibortól* tudom: „Csak az érkezik meg, akit várnak”...

Fáink padlótól plafonig értek, Jézuskánk gazdag volt, teli kézzel jártak hozzánk az angyalok. Mégis, de irigykedtem legnyomorúságosabban élő osztálytársam történetén: (a nekik sosem volt) szentestéjük éjszakáján, mikor szülei már erőst horkoltak, gallynyi fájukhoz osont, levenni róla az egyetlen (ezüstpapíros konzum) szaloncukrot. Végképp iga zságtalan! – berzenkedtem – *József Attila* is róluk versel: „szegények királya lettél”...

Gyerekként folyton lestem, a (kötelezően járatott!) Népszabadság mellett ládánkba dob-e levelet a postás. Bőven kaptunk hóemberes, kéményseprős, kismalacos, konfettis, téli tájas képeslapot, rajta: „Kellemes Ünnepeket és BÚÉK!”, persze hátoldalukra más üzenet is került. Szüleim valamelyik hálás tanítványa (ismeretlenül is rajongtam!) Pestről mindig küldött családunknak különleges, „nem falusi” szaloncukrot, egyszer pedig Svájból jött ajándécsomag – mesén túli világba csöppentünk...

Decemberben állattartó szomszédjaink kertjeikről szorgalmasan hordták a kukoricakóró-kévéket az istállók köré, meg ne fázzanak a bent bődülő marhák. Oda-oda kiáltozva: „Ünnepen lesz a tévében amerikai film, vagy Angyal, tudják: Simon Templar? ...És jövő nyáron táncdalfesztivál!” Valahogy így tetőzött (kezdődött?) az a kor, amiben karácsonykor a szülőknagyszülők sütöttek-főztek, templomba készültek, míg sokuk fia-lánya, unokája bábra, később diszkóra sminkelt ...

Majd rám zúdult (utol sose ért) az ünnep pompakirakatvilága: Coca Colával riszáló, spicces Téalapó, lila ruhás, Shop-reklámos Mikulás, mindenféle akció, karácsonyi vásár – már augusztustól...

Mennyit hallottam: igazi karácsonyi hangulat ott van, ahol kisgyerek van. Tényleg, tapasztalhattam, eleget néztem-gyönyörködtem az enyémenen. Mikor pici babaként először pillantottak feldíszített fát: hátra hőköltek, aztán kitörő ragyogás. Ó, azok az arcok, szemek! Mikor karácsony-vigíliáról hazafelé menet az alkonyi derengésben tisztán látták, valaki be ment az erkélyajtón, ahol a karácsonyfa lenni szokott. Lehet, épp most... Feszengve ültek, várva az angyal csengettyűzését, amitől a másikat elsodorva rohantak a meglepetések szobájába, ahol valami titkos kéz elindította a „Csendes éj” cédét. Mikor izgatott-kíváncsin lesték, ajándék van-e? Ó, az a lázas csomagbontás! Ha lopva félrevonulva hetekig készültek a házi műsorral, s a végén hiba nélkül ment az evangéliumfelolvasás, a versszavalás, a zongorázás, és a furulya hanglyukára is oda talált az a fránya kisujjacska. Ám leginkább megérintő volt, amikor az iskoláért rajongó, a tanulásért nem lelkesedő legkisebbikem karácsony napján mindent beleadva rótt a frissen tanult, nagy ákombákom négy betűt. Fölé hajlok: „Mi az, olvasod?” Szófogadó: „A-Nö-Ipszilon-A”. Felnéz, nagyot kacag, felhőtlent, gyorsan elhadarja: „ANYA”, s a papírt magához szorítva tovaszalad. Neki, tőle ez lett a legnagyobb ajándék. Végtelen boldoggá tette, semmi úgy.

Valós mélységében karácsony misztériumát ki érti? Az anyák s a gyermekek! Mily szépen ír e különös kötelékről *Mécs László* premontrei szerzetes, költő: „Amikor születtem, nem jeleztek nagyot/ messiás-mutató különös csillagok,/ csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.” S lám, de jó még azoknak, akik egész életükön át *Demjén Rózsival* mondhatják: „Gyermekek vagyunk,/ Mint bárki más volt rég.” A többi, felnőtte keményedett gyerek *Mécs Lászlóval* értetlenkedi: „miért nem tudja látni/ egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,/ úgy, ahogy az anyjuk tudta őket látni?”

Néha langyos radiátor mellé kuporodva bámulom, az autók kíméletlenül égbe verik a tegnapi puha havazás hóléjének csatagos árját. Ölembe albumot veszek, régi fekete-fehér fotókat nézegetek, közben örök-színes fákról álmodok, s mintha hallanám, pattog-duruzsol a cserépkályha katlanának tüze. A zárt ajtó felé kapom fejem, merengek: ugye, mindenki megérkezik, ugye, senki se vár hiába?...

Cinege csilingel, befelé tessékel, az etetőre szállna. No, várj, madárka, majd most: lepattant az utolsó forgács, a fenyőtalp kész, az állványba léphet. A többi a (már nagyra nőtt) gyerekek, Jézuska s az angyalok dolga...

Áldott, békés karácsonyt mindenkinek!

Kontinuitív tengelymetszet

(tegnap) Hattyú ringott a tavon.
(éjjel) Messze délre szállt telelni.
(helyén) Üres pléhflakon imbolyog.
(mától) Hófelhőt tükröz a víz.

(tegnap) Végtelen múlt faggatott.
(éjjel) Örök jövővel forrt össze.
(helyén) Könnyű szél, s lágy fény lobog.
(mától) Tudom, tenyerén tart Isten.

Hátra dőlök, deres fűbe hanyatt fekszek. Bámulok - varjúsereg fakó égen. Előveszem Mécs László versét, olvasom: Ökörszem lett a Kék Madárból - somolygok. Kelek. Füttyentek. Indulok.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg:
<http://youtube.hu/Verslista>

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Áronka unokám két hónapos

Amikor világra jön egy várva várt baba,
várja már a család, várja me leg otthona.
Életük menete új értelmet nyerhet,
Áronka az első minden más ügy mellett.

Igénytelen ő még, szeretetre vágyik,
anyatejet szopja, és boldognak látszik.
Ha tele a pocí, elszundít majd újra,
rendesen fejlődik, egyre nő a súlya.

Apró szemgolyói ide-oda járnak,
kezdi felfedezni a rejtélyes világot.
Hangokat hall, és alakokat lát,
de felismeri mindig édesanyját.

Hasfájós gyereknek dökögős a napja,
éjjel-nappal sírós arcát mutatja.
Felsír a sötétben, itt senki sem alhat,
durizik egy nagyot, azután elhallgat.

Tudat alatt figyel a fehér zajra,
Ha elindul az elszívó monoton moraja.
Elpilled Áronka, csend lesz és béke,
alhat az anyja is pár órát már végre.

Olykor felnevet vagy mosolyra fakad,
erre felderül a kék ég, és kisüt a nap.
Álmatlan éjszakák, gondterhelt nappalok,
mind a múltba vész; az anyja arca ragyog.

Már két hónap telt el születésed óta,
gyarapodjál tovább, aprócska Áronka,
felmenőid génje előnyödre váljon,
vezesse Istenünk utad e világon.

MÓRICZ ESZTER

Az idő nem áll meg

Az idő nem áll meg,
lassan cammog a mutató.
A hold meg sápadtan
reszket az égi mezőn.
Itt lent matat a csönd,
kint csillagfény gyúl
a zord éjszakában.
Most még keserű mosoly,
könny ragyog arcomon.
Suttog egy dal lágyan,
az emlékek szomorú,
kétségbeesett dala.
Az idő nem áll meg -
reggelre talán felszáradnak
a könnyek, a hajnal
kibontja szárnyát szelíden,
s elmenekül a zord éj,
alattomosan megadja magát.
Fák, virágok mosolyognak a szélben,
madarak táncot járnak a légben.
Ezüstruhát ölt a nyár,
csillog, sziporkázik a világ.

Haragszom

Haragszom a világomra,
haragszom a virágomra,
a rég kidobott virágomra.
Haragszom az elfecsérelt,
rég kidobott virágomnak
szépséges létére –
apám virága, szólalj meg végre!

MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Álom

Túl vagyok egy fárasztó napon,
Az éjszaka csendesen oson.
Ablakomra sötét függönyt rak,
Elpihentek tücskök, madarak.

Hold ragyog az ég kék bársonyán,
Uralkodik a csillag-tanyán.
A réz sarlója tündököl szépen,
Sárgás fénye szétfolyik a réten.

Harang kondul, messze száll a hangja,
Gyorsan halad, hiába maradna.
Zöld fű között sok szentjánosbogárka,
Míntha a földön kicsi lámpás járna.

Egyre sűrűbb az éjszaka vászna,
Jó munkát végzett ügyes takácsa.
Betakar mindent: bokrokat, fákat,
Nem láthatják, kik ilyenkor járnak.

Elfáradtam én is, jó, hogy este van,
Nagyot nyújtózkodom selyemágyamban.
Csak az álom késik, várom, hiába,
Nem talál ma ide, kicsiny szobámba.

Kis hajóm

Kis hajóm ring a vízen,
Harcol, küzd a széllel,
Kemény nagyon a csata,
A zaja nem ér el.

A harci kedv fokozódik,
Egyre durvul a küzdelem,
A hullámok édig érnek,
Sebet ütnek a lelkemen.

Zúg, dübörög szél, víz, hajó,
Félek, roppan a vitorla,
Ellenáll a támadásnak,
Halad büszkén a hajóm orra.

Csendesedik, fogy ereje,
Hajómé a győzelem,
Sebzett lelkem már nem sajog,
Egyenesben életem.

Lehorgonyzok megpihenni,
Néhány pillanatra csak,
Aztán kibontom vitorlám,
Hiszen az idő szalad.

Összeszedem minden erőm,
Rendezem a sorokat,
Készen álljak újabb harcra,
Jöhet az új feladat!

Vitorlásom tör előre,
Célom van, hát haladni kell,
Kihívás minden akadály,
De megküzd viharral, széllel.

Az idő nem múlik nyomtalan,
Kicsi hajómon karcok, sebek,
Ezek őrzik a fájdalmakat,
Hogy mi történt, az emlékezet.

Szél dörömböl...

Szél dörömböl, levél zizeg,
Nem árt vele még senkinek.
Jön a vihar, itt a szele,
Sok kismadár menekülne.

Sötét az ég, felhő rajta,
Nem ússzuk meg, esőfajta.
Eltűnt a Nap, eltakarják,
Kibújna ő, hogyha hagynák.

Villám villan, tüzesen szép,
Kis mennydörgés kellene még!
Eső esik, sok a vize,
Szár az nem lesz ma senki se.

Megfürdetsz a fát, bokrot,
Lemossa a port, a mocskot.
Olyan, mintha este lenne,
Haragszom a fellegekre.

Fut a felhő, szél zavarja,
Nem maradhat, ez a baja.
Ragyog a Nap, rám mosolyog,
Biztos, látja, boldog vagyok.

Sugarából szívárványt fon,
Meg-megpihen az arcomon.
Jólesik a langymelege,
Érzem, hogy nő az ereje.

Madárdal szól a faágon,
Közel a nyár, nagyon várom!

Felhő gomolyog

Felhő gomolyog, hajtja a szél.
Akar? Nem akar? Messzire ér.
Fütyül a hideg szél, rázza a fákat,
Levelet az ágon ritkán talál csak.

Akkor, bizony, vége, letépi nyomban,
Pusztuljon el végleg lenn az avarban!
Erőlködik a Nap, fogytán az ereje,
Nincsen ma jó kedve, elfogyott melege.

Pedig igyekszik ám, próbál mosolyogni,
Nem győzi le a tél, meg kell azt mutatni!
De hiába szenved, hiába akarja!
Megpróbált már mindent, könnyen fel nem adja.

Most mégis a tél győz, ideért a szele,
Néha süthet a Nap, megegyezett vele.

Zizzen a nád...

Zizzen a nád, a víz csobban,
követ cipe l, viszi gyorsan.
Virág nyílik a fű között,
az erdő zöldbe öltözött.

Fodros-bodros felhő libben,
csipkénél nincs szebb, nincsen!
Madárpár száll – csodakékben,
eltűnik a messzeségben.

Most nem hallom szép hangjukat,
úgy szeretem a dalukat.
Varázsos a madárénekek,
velük sokkal szebb az élet!

Körülöttem csendes minden,
sóhajt a szél, a fán pihen.
Kóc hajamat megborzolja,
aztán, mintha ott se volna.

Felettem a Nap mosolyog,
ezért késnek a csillagok.
Azt várják, hogy sötétedjen,
hogyan az élet elpihenjen.

Színes lepkék, gyors özrikék,
friss illatú, selymes a rét.
Sűrű fák madárfészek,
de gyönyörű a természet!

Nem számít

Kazlak ácsorognak a tikkatag nyárban,
Izzik a levegő, kora délután van.
Most szellő se moccan, az idő is megállt,
A mosolygó Nap itt kihalt mezőt talált.

Tombol a forró nyár, nincsen fa, sem bokor,
Senki sem jár erre, kutya sem kóborol.
Csak a kazlak adnak enyhét, kicsi árnyat,
Kellemes hűvöset egy szerelmes párnak.

Megpihennek ketten nagy kazal tövében,
Boldog ifjú nyugszik kedvese ölében.
A kezük összeér, nem számít most semmi,
Nem akarnak ők mást, csak egymást szeretni.

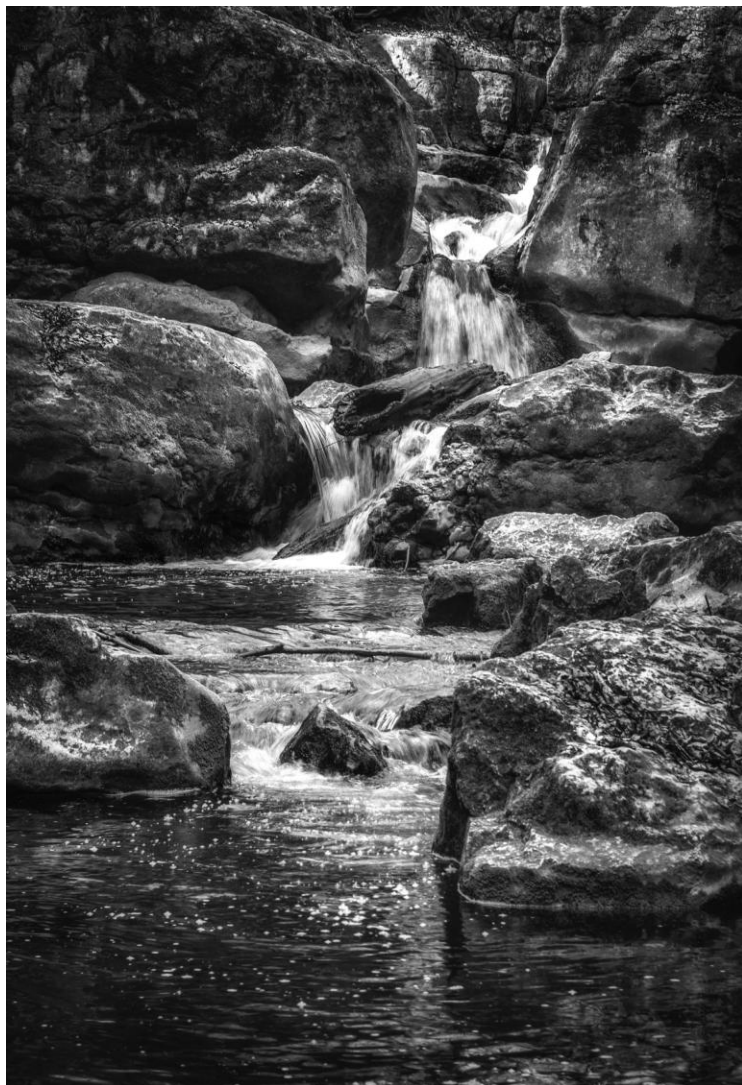
Pillantásuk perzsel, hogy már szinte éget,
Csodás a délután, csodaszép az élet!
Varázsos pillanat, nem ismételhető,
Nem fontos, hogy mi lesz, hogy mit hoz a jövő.

MUKLI ÁGNES

Nyolcvan éve már...

Emlékvers Juhász Gyulához, 2017

Hogy elhibázott életed vezekled,
sárguló nyarak szerelmén
szőke mezők felett,
szomjadban büszke, éhedben
öntudatlan vétkek szégyene rejtezett.
Megsebeztek, sebzetten fáj
a lelkedben élősködő magány,
hiába érezted a sápadt rét
sejtelmesen szerelmes sóhaját.
Költő voltál, reménykedő, vidéki,
ki számkivetetten is hallja, éli
egy távoli harmonika
szomorú dalát.
Benned dörömböltek hárfák,
csellók, trombiták,
megcsonkított lett gyermeked múltad,
s az életet tékozló vak világ.
Hányszor, de hányszor áhítottad
az Isten-közeli végtelent,
megváltó szonetteket, mi sze lid
szépséget teremt.
Parti füzeket, s zengő nyárfasort,
esengő hullámok sírását,
mikor bujtogatott, átkarolt
egy bolond örület,
a reménytelenség
fekete tónusa,
a kétségbeejtő haláltusa.
Magadba fordultál, s hagyta:
a lappangó villámok veled haljanak,
öntudatlan fölényben csituljon
lassan a lehangolódott szívverés...

VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN

ORDAS ANDREA

Titok

Még sötét volt, de éreztem, hogy Mama felkelt mellőlem az ágyból. Nem nyitotta ki az ablakot és a spalettát, mint más-kor, hanem halk neszekkel ment a konyha felé, és csöndesen emelte a nehéz fazekat, hogy a kútról vizet hozzon. Majd az odakészített fa alá papírt téve három-négy gyufával begyűjtötte sparheltet, és nehéz sóhajjal emelte rá a vízzel teli, számomra megemelhetetlen fazekat. Lassan, kicsit csoszogva ment a tükörhöz, és korához képest gyönyörű, rengeteg, ahogy ő hívta, mákostészta haját, amiben több volt a tészta, mint a mák, fúrge ujjakkal fonta át.

Pici, törekeny nő volt a nagymamám, de senki meg nem állt előtte, ha égszínkék szemei szikráztak a haragtól. Papa csöndes, máshoz ritkán szóló, csak magában morgó bácsika volt, némaságra szoktatta őt a bánya. Kicsit mindig félttem tőle, mert igencsak szigorú volt a tekintete, de hatalmas, kérgeges kezével mindig valami játékot fabrikált. „A kislánynak csinálom, ne zsémbelj, asszony.” Ettől mindig megnyugodtam.

Mióta falura költöztek a városból, ahová addig a munka kötötte őket, kalandosabb lett minden náluk töltött nap. Nem volt folyó víz a házban, csak a villany volt bevezetve, és a kisebbik szobában villanykályhával segítettek rá az onnan kicsit távoli, konyhában lévő kemence fűtésére. Amikor ott voltam, Papa mindig a konyhában aludt, mert „nem aludhat a kislány itt, hisz veszélyes”. Pedig hogy szerettem a kemence melletti kis ágyat! Nappal gyakran kucorodtam oda, télen finom forróságot, nyáron hús hidegséget árasztott, és onnan figyeltem a két ráncos kezét, ahogy folyton tesz-vesz. De Papával is mentem sokat, elláttuk az állatokat, felszedtük a

krumplit, zöldséget, és úgy szerettem felmászni a hatalmas meggyfára csemegézni a finom meggyből! De a legtöbbet a disznóólban voltam. Annak is a legtávolabbi kis zugában, persze csak addig, míg Rozi ki nem nőtte.

Rozi volt a legjobb barátom. Ott voltam, amikor megszületett, hetedik malacként, nagyon picinek. Az anyja már majdnem megette, mikor rákiabáltam, és bár Mama is kiabált - velem -, hogy most menjek innen, ne zavarjam Papát, mert még valami baj lesz, beléptem, felkaptam a kis maszatos-szutykos jószágot, és szaladtam vele a kúthoz.

– Hagyd - szólt Papa Mama után, aki utánam akart szaladni -, úgysem tud neki ártani, nem él az.

Én pedig mit sem törődve Papa szavaival, óvatosan egy rongyot mártottam a hideg vízzel teli vödörbe, és tisztára mostam a kismalacot. Majd egy tiszta ronggyal masszírozni kezdtem a tenyeremben az élettelen kis testet, és ahogy ott-hon, Pesten, a tévében láttam, az orrába fújtam a levegőt. Masszírozás közben egyszerre megmozdult egy kis cseppnyi csülök, és rögtön tudtam, hogy ő lesz a legjobb barátom. Amikor bátortalanul, alig hallhatóan felvisított, én túlkia-bálva malacvisítást - mert a másik hatnak volt aztán hangja -, kocaröfögést: rikoltottam.

– Papa, Mama megmentettem, visszahoztam Rozit!

– Nézd a kis szirmot! - mondta Papa, elérzékenyülve. Amikor ellágyult, mindig így hívott: „Kis szírom, pompás, csodaszép virágszál lesz belőled.”

Azon a hajnalon Mama korábban kelt, pedig mindig Papa kezdte a reggelt, ment, ellátta a jószágot, aztán pedig a két házzal odébb lévő kocsmárost ébresztette, mert így volt megszólva. A faluban a bolt és a kocma egy helyiségben volt, így aztán rendszerint a férfiak vagy a gyerekek vásároltak be, és mindjárt meg is ittak egy-egy felest vagy málnaszörpöt. De a kocsmárosnak korán kellett keletni a kenyér miatt.

De most nem így volt. Mama felhozott a pincéből egy nagy, kétliteres üveget és egy tízliteres demizsont. Mikor észrevette, hogy kukucskálok, óvatosan egy kevés forró vizet öntött a zománcos lavórba, kis hideg vízzel elkeverve. – Gyere, mosakodj meg, aztán eredj, keltsd Béla bátyát és a Papát. De vigyázz a sorrendre, mert Papa igencsak morgós kedvében van tegnap óta – suttogta. – Miért itt sutyorásztok, ha nem akarsz még kelteni? – morogta Papa. Aztán mikor meglátott, rögtön történt valami a szemével, valami különös fénnel telt meg, és mintha egy könnycsepp csillant volna meg benne. – Eredj csak a hálóba, majd én ébresztem Bélát, készítettem neked egy új játékot, azzal elleszel, és ki ne gyere, amíg nem szólunk! – mondta szokásos szigorával, és már tuszkolt is befelé, odaadott valami nagyon furát. – Ezt bogozd ki! – mondta, majd kivette a kulcsot a zárból, és KÍVÜLRŐL rám zárta az ajtót.

Nem érdekelt engem semmi új játék! Ilyen még sosem történt! Bezártak! De miért? Mi rosszat tettem?

Közben a konyha felől a reggeli készülődés zajai hallatszottak be, azzal a különbséggel, hogy mindenki suttogott, egészen addig, míg meg nem szólt a kapucsengő. Onnantól a ztán volt hangzavar! Férfiak és nők vidámkodtak, és egy érces hang azt hajtogatta: – Elég volt, Pista bá, az ivásból, élesedik a késem! – Aztán kimentek az udvarra, és az egész zsibongás kettéoszlott. A nőké a pajta felől, férfihangok pedig a disznóól felől hallatszottak inkább. Aztán a férfiak hangja mellé vegyült disznóvisítás is, de ez nem zavart, megszoktam, hogy néha malacot vágnak. Egészen addig, amíg meg nem hallottam az én Rozim kétségbeesett kiáltását.

Na, de akkor! Mondhatta nekem Papa, hogy ki ne jöjjen, rám zárhatta az ajtót is, ha egyszer az én Rozimnak valami baja van!

Rozikám közben igencsak megnőtt, hiszen kis kedvencként Papa is, Mama is dugdosott neki valamit, a szokásos etetésen kívül. Szirom malaca, Papa csak így hívta, soha nem mondta ki a Rozi nevet. – Nem szabad ezt levágni, hisz ez nem a miénk – mondogatta. De az utóbbi időben mindig elhalkult, amikor Rozi szóba került. Tudtam, hogy Béla báék gyereket várnak, és hogy Béla bá elvesztette a munkáját. De kicsi lány voltam még, mit sem tudtam, mi az, hogy pénziány vagy megélhetési gondok.

– A SPALETTA! Hisz az belülről van bezárva! – Nem kellett hozzá egy pillanat sem, és már ugrottam is ki az ablakon! Földet éréskor csak annyit láttam, hogy egy hatalmas malacot követve, az egész népség felém szalad! Több se kellett, én is a nyakamba kaptam akkor még hosszú lábaimat, és rohanni kezdtem, miközben egyre hangosabb kiabálást hallottam magam mögül, ami elnyomta még a malacvisítást is. Ettől csak még gyorsabban futottam, körbe-körbe, utánam a hatalmas, félelmetes disznó és a fél falu.

Egyszerre Papa hangja süvöltött át mindenem: – Szirom, állj meg, hisz ez Rozi!

Földbe gyökerezett a lábam, közben pedig a szomszéd néni rémült sikoltását hallottam: – Eltápossa, jaj, Istenem, eltápossa!

Dehogya taposott el engem az én Rozikám. Irányt változtatva kikerült, mert megállni már nem tudott volna, majd ugyanazzal a bátortalan, halk kis visítással futott oda hozzám, amivel mindig üdvözölni szokott, s amit először is hallottam tőle. Orrát a tenyerembe fúrta, és hogy védjem meg, úgy bújt hozzám, hogy majd elestem, de vigyázott rám, nehogy fellökjön.

Döbönt csend lett úrrá mindenem. Még a legyek sem zümmögtek, legalábbis én nem halottam.

Ez eltartott hosszú percekig. Míg végül a csendet én törtem meg:

– Papa, Rozit nem vágthatjátok le, hisz te mondtad, ő nem a tiétek, ő az én legjobb barátom!

Toppantottam is a nyomaték kedvéért, pedig... Hú mit kaptam egyszer Papától, amikor anyukám valamit nem engedett meg, és én toppantottam egyet. Nem ütött meg, csak annyit mondott „Te lány! Meg ne lássam ezt még egyszer!” De én majdnem bepisiltem, úgy megijedtem akkor a hangjától.

De most nem történt semmi, inkább mintha Papa ijedt volna meg tőlem. Megint csönd lett. Majd megszólalt a böllér, és mintha méz csöpögött volna a hangjából, olyan édes volt számomra, amit mondott: – Pista bá, nem szegheti meg a szavát, összeadjuk mi ennek a Rozi malacnak az árát! Hisz ennek a kettőnek titka van. Ritka kincs ez a titok!

Az asszonyok a szemüket törölgették, a férfiak a bajszuk alatt dörmögtek. Ittak egy kupica pálinkát meg egy pohár vöröset, aztán mentek pörzsölni, meg hagymás vért sütni, meg elkészíteni azt, amit ilyenkor kell.

Rози pedig felnőttkoromig a barátom volt, és ott voltam akkor is, amikor el kellett altatni, mert már nagyon beteg volt... Az állatorvos azt mondta, ő még ilyet nem látott, hogy disznót elaltatnak, de tette a dolgát. Rozikám pedig nem futott el, tudta ő is, hogy így könnyebb lesz neki, de ugyanúgy búcsúzott, bátortalanul, halkán felvisítva, mint amikor a kezemben megszületett.

Mama és Papa sincs már, és én is már igencsak hervadt virágszál vagyok, de gyakran tűnődöm, merengve, gondolatban a Tolna megyei kis falucskában járva, hogy milyen pompás titkokat rejt még számomra az élet.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

PAP MÁRIA

Diákok

Kisvárda diákváros!
Úgy zsong ez a szó!
Csodálatos, andalító.
Özönlenek reggelente a tanulók,
távolról, még álmos-álmodón.
Halkan megsúgom:
párszor úgy igazítom a dolgom,
hogy köztük mehessek a hosszú-hosszú sorban.
Azzal a vonattal utazom én is,
a kisállomásig.
Leszállok, elvegyülök, figyelek,
hihetetlen érzés!
Míntha én is fiatal lennék!
Korán van még,
szótlanul mennek, szinte közönyösen,
túl komolyak... most komoly „buli van”!
Diákok... ártatlanok, szépek...
Előttük az élet...
Olyan egyformák:
hátizsák, dzseki, farmer, sportcipő:
ez a külső...
Ám szívükben, lelkükben készül a jövő!
Nem is gondolnak rá,
de most rakják le az alapokat.
Annyira irigylem a tanítóikat!
Ők nyitogathatják értelmüket...
Tudom, „nagyok” lesznek ők:
mérnökök, orvosok, nevelők...
Akárhogy is!
Innen indulnak el ők,
a „mostoha”, szorgalmas Keletről.

Unokák

– Szia, mama! – így köszönt kis unokám, Viki,
bár nem is kicsi, nagylány, tizenhat, mindjárt...
– Hogy vagy, mama? – nézett kíváncsian rám...
– Még élek, kis virágom... – szólt boldog válaszom.
– Jöttem az órát beállítani... tudod, mondtad, elszállt, áram-
szünet volt...
– Az jó lesz, bizony!
Rajtam „kifog” minden elektromos „kütyü”!
Szégyenbe hoz... nem tudom... nem sikerül...
Neked meg mily könnyű, egyszerű, ügyes kezű, kicsi unokám!
Pillanat csak, az óra működött,
mutatta a rohanó időt,
és szólt a rádió,
a vidám dárídó szárnyával átölelt,
átjárt valami meghitt öröm...
Az ablakban kacagott a virág,
a fazékban finom, fénylő zsírkarikák
szepplőzték a mosolygó levest,
a küszöbön dorombolt, míg horkolt vén macskánk,
őt lépte át görkoriján
másik kis unokám, Bettina,
ő is eljött: – Szia, mama!
Erre gurultam, benéztem,
játszol kicsit velem? Azt, hogy
fekete-fehér, igen-nem! –
És játszottunk! És nevetett minden!
És a hangulat ott maradt egész nap, kiűzhetetlen!

Ellentétek

Az öreg meg a fiatal,
a csúnya meg a szép,
az alacsony és a magas,
a sovány és a kövér,
a fehér meg a fekete,
a nappal és az éj,
ezek a „legek”,
bár sorolni lehetne még...
Miért taszít minden ellentét?
Hiszen, talán éppen ez a szép!
Már vonz a nyugodt engem, az idegest,
aztán teleírom a papírt, ha látom, hogy üres...
Van, aki gyalogol,
más csak kocsival jár,
egyik ember robotol,
másik meg napot lop,
szegény ember vízzel főz,
ám a gazdag... ő „pezsgővel”.
Mért járunk a görbe úton, ha ott az egyenes?
Ha elesünk, ha elbukunk,
van-e barátunk, aki feleme!
Az erős a gyengét, a tehetetlent!
Ez szép! Ezt képzelje mindenki el!
Elképzelted? Igen?
Nem tudom!
Csak azt tudom: pokol és mennyország a földön is lehet!

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

PETRES KATALIN

Hála

Ajándék a hang, a szó,
a sóhaj, a gondolat,
a mindig felkelő nap.
Ajándék a fáradtság,
a kétségbeesett kudarc,
az abból feltámadó harc.
Ajándék a teremtés,
a jóra törekvő akarat,
úgy is, ha szándék marad.
Ajándék az alkotás,
folyton bizsergő képesség,
édes kényszer, örök remény.
Ajándék, hogy adhatok,
ajándék, hogy kaphatok,
ajándék, hogy írhatok,
ajándék, ha olvasod.

Nincs fönt más...

Nemes hangon sírt fel a Remény:
Isten fia érkezett közénk.
Nem fényes, pompás kísérettel.
Családjá meghitt, szent körében

Fogadta szegény pásztorokat.
Örvendtek együtt a csodának,
Nem bőségtől roskadt az asztal,
Termény éteknek azért akadt.

Mária mosolya ragyogott,
Áldott Jövendőt ringatott,
S mellettük József virrasztott.

Szent éj – szentély

Azon az éjszakán
Nemes hang tört csendet.
Gyermek sírt fel Reményt.
Angyalszárnyak puhán
Libbentették felénk
Hitünk örök fényét.
Azon az éjszakán
Jászol lett az oltár.

Csapda

kong lépteitől a kihalt utca
mintha itt valaha járt volna
éltető elemért kapkodva
összeszűkül rossz gyomra
tétován kutat a távolba
fülel zavartan a morajra
az óriás sós víz csábítja
menne futna szaladna
kong lépteitől a kihalt utca
mindig visszajut ugyanoda

Magyar haiku

Múltunk romjain
egyensúlyoz Jelenünk:
Jövőnk álmai.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

RIBA ILDIKÓ

Lángözön

pislogó holdas borús estén
ég hullatott hús könnyeket
szépiá színben szenderegve
csodát vártam végtelent

duruzsoló szélben kíváncsi
esőcsepp szemezett velem
gyémántkarca ablaküvegre
írta vár rád új szerelem

ma újra álmodom az estét
agyam moziójában pörög
szakadásig filmje lángözön
skarlátvörösen hömpölyög

Pokolban

központi fűtés
és rezsimentes lakás
ingyen ellátás

ára nem más csak
lélektisztítás sírva
semmire nem vágysz

fohászknak csak
a lödörgő vétkesek
ördögöt kérik

iszappakolás
hűvöse enyhíthetné
forróság kínját

Elsodor

szavad váratlan zápor
hús cseppje beborít
tekintetem vádol

üres hódítás csupán
szemedben fénylő vágy
gyűrötten omlik ruhám

Lángoló jégcsap

lángoló jégcsap
kéklő tüze megfagyaszt
kiolt vágyakat

Vízió

sötét kuszált égen
halott galamb repül
angyalok pokolra szállnak

gyors zsolozsmát mormol
lét keresztjén függő
rémülten imádkozó pap

színek nélküli éjben
rács mögé zárt rettegés
ládába lakatolt lelkek

nyöszörgő könnyörgése
halló fület nem talál
párás homályban messze száll

Másként

ma valahogy
másként kelt
fel a nap
szürke felhők
mögött erőtlen
próbálkozott
sugara bágyadt maradt

ma valahogy
másként keltem fel
nyomott lélekkel
fáradt szívvel
szomorúan
tüntető tudattal
nem akarom ezt a napot

ma valahogy
mégis pátosz
zsibongott belül
ünnep halotta imért
nem kopó emlékeim
sírotokon gyertyaláng
méltósággal lobog

ma előveszem
fekete ruhám
összenyom
könyeim mellett
a szép emlék
ajkaim köré
mosolyt rajzol

SÁGINÉ SZŰCS KLÁRA MÁRIA

A hazavárt

– Pssz! – szisszent fel hirtelen. Ekkor eszmélt rá, hogy már vagy öt perce vadul, szinte önkívületben, minden mást kizárva a világból, kavargatja a paradicsomot. A forró, hasára fröccsenő lé térítette magához. Az idén sok gyönyörű, egészséges paradicsom termett a kertben, ez már a negyedik alkalom, amikor befőzi. Szereti a család, télen majd sok módon fel lehet használni az étkezéshez. De minek? Kinek? Aki a legjobban szerette, az a gyermeke, a fia, Péter. Ő pedig nincs itthon, már jó ideje nem is látták.

Hajnal óta ébren van, állandóan a fia arca lebeg előtte, ahogyan visszanéz az ajtóból, kezében a táskájával. Rá gondol folyton, egyszerre mérgesen és aggódva a kavargatás közben is. Meg arra, hogyan mondja el a férjének, amit az egyik régi kedves barátnője, Juci mesélt. Már három napja hordja magában, kínozza vele a lelkét, keresi a megoldást, de nem mert még szólni a párjának. Félt, mert az apa kitagadta a fiát, nem is akarja látni többet, hallani sem akar róla, a nevét sem említheti meg előtte. Végzett vele, többé már nem az ő gyereke – kántálja mérgesen és hajlíthatatlanul, ha néha az asszony sírvasóhajtozva eszébe juttatja.

– Jaj, fiam, fiacskám, miért kellett neked elmenned? Miért nem tudtál itthon megfelelő munkát keresni? A pénz, az a fránya pénz, az a bűnös, az, ami elcsábított. Értelmes vagy, tanult, remek szakmád van, idehaza is jól megélhettél volna – kesergett az asszony fennhangon, mintha csak mellette állna egyetlen szemefénye, a gyermeke. – Mindenben segítettünk, támogattunk volna, hiszen ránk mindig mindenben számíthattál.

A fiú Angliába ment, már vagy két éve, csak úgy, bele a világba. Nem is nagyon beszélte az angolt, ismerőse sem volt, mégis nekivágott. „Ott jó az élet, van munka, sokat lehet keresni,

új dolgokat ismerek meg, embereket, barátokat szerezhetek, és a nyelvet is megtanulhatom” – győzködte annak idején a szüleit. Hiába tiltakoztak, hiába beszéltek, könyörögtek, hoztak rossz példákat, a gyerek hajthatatlan volt. Összespórolt pénzén repülőjegyet vett, bepakolt egy bőröndnyi cuccot és minden rimánkodás, veszekedés ellenére elutazott. Tántoríthatatlan volt, bár fáj a szíve, mikor látta anyja vörösre sírt szemeit, mégsem állíthatta meg semmi. Elment.

Eleinte telefonált, skype-on jelentkezett, még egy levelet is írt, pedig az írás nem volt az erőssége. Nyugtatta a szüleit, hogy minden rendben van, jó a munka, a jövedelme is megfelelő, van elfogadható, kényelmes szállása, normálisan meg tud élni. Aztán egyre kevesebbet jelzett, kéthetente, majd havonta, legutoljára áprilisban. Most szeptember eleje van, és semmit nem tudnak róla. Telefonon sem érik el, soha nem cseng ki, mintha nem lenne vonal, ismerősük meg nincs, akitől érdeklődhetnének. Csak várja, minden nap várja haza, titkon azt reméli, hogy egyszer csak megjelenik az ő elveszett gyermeke.

Lassan kész lett, kavart még néhányat a paradicsomon, aztán leroskadt. „Meg kell mondanom, el kell mesélnem a férjemnek, amit hallottam. Bármi is lesz, bármennyire is haragszik, nem várhatok tovább” – győzködte magát az asszony. Néhány napja találkozott a postán Jucival. Ő most jött haza Londonból, ahol két hetet töltött a rokonainál. Azt mondta, hogy „Te, Kati, lehet, hogy a Pétert láttam. Képzeld, nem akart megismerni, sőt, a fejét is elfordította, amikor magyarul ráköszöntem. Biztos, hogy ő volt. Hát, nagyon gyalázatosan nézett ki! Soványnak, elhanyagoltnak, piszkosnak, sőt betegesnek láttam. Jó lesz, ha utánanézel, mert nincs rendben vele minden, úgy érzem.”

Csak álltam ott, mintha a földbe gyökerezett volna a lábam – gondolt a kellemetlen helyzetre a nő. El nem tudta képzelni, mi történhetett a fiával. Kirabolták, megverték, rossz társaságba keveredett, kirúgták a munkahelyéről? Na, ennek sürgősen

utána kell járnia. Abban reménykedett, hogy ez nem igaz, hogy összetévesztette a barátnője valakivel a fiát, valaki mást látott. Biztos, hogy valaki mást látott. Aztán meg az jutott az eszébe, hogy Juci kisbaba kora óta ismeri Petit, gyakran találkoztak, ekkorát nem tévedhetett. Ki fog utazni, valahogyan csak megtalálja a gyerekét. A barátnője elmondta, hol találkoztak, majd arra keresi. Juci megígérte azt is, hogy szól a rokonainak, ők segíteni fognak. Ezeket kell megbeszélnie az urával, el kell érnie, hogy meghallgassa, s meg kell értenie, hogy baj van, a gyerek biztosan segítségre szorul. Ismerte a fiát, ő nevelte, ő a legfontosabb az életében, nem hagyja, hogy abban az idegen városban sínylődjön. Biztos volt abban, hogy valami nem várt tragédiának kellett történnie, ami ebbe a helyzetbe jutatta, ezért nem jelentkezik, szégyelli magát, pénze sincs. Itthon soha sem volt vele probléma, nem került bajba. Ha igaz, amit a barátnője állít, akkor valami nagy gond van vele. Péter magától nem követhetett el olyan hibát, amiért ide jutott. „Mindegy, mi történt, az én gyermekem, az egyetlen gyermekem, én vagyok az anyja, kötelességem segíteni, bármit mond is az apja, az akarata ellenére is megkeresem a fiam, hazahozom, és minden rendbe jön” - döntötte el, s kissé megnyugodott.

Már az üvegekbe töltötte a paradicsomlevet, amikor éles csendgőszó törte meg a csendet. A váratlan hangtól megrémült, egyszerűre ijesztőnek és mégis ismerősnek érezte azt. „A legjobbkor, ki lehet az, nem várok senkit” – mérgelődött, de lepakolt a kezéből, s ajtót nyitott.

Pár másodpercig csak bámulta, nézte azt a sovány, szomorú, fáradt arcot, majd szó nélkül ölelte, szorította, csókolta. Lassan csorogni kezdtek a könnyei. A fia állt az ajtóban.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

SÁRVÁRY MARIANN

Két tucat ajándék

Ültem a nyári Duna-parton a rajongással szeretett Dunakanyarban, miközben a lemenő nap sárgás fénye titokzatosan fodrozódott a vízfelszínen. A nagymarosi templom éppen elűtötte a nyolc órát. A piros háztetők szinte összeértek, alig volt sétáló az utcán. Nyugalom vett körül. A nap aranyhidat festett a folyóra, s az aranyhídon 12 alakot láttam közeledni. Lassan lépkedtek, hosszú ruhájuk a Duna vize ellenére is száraz maradt. Ahogy közelebb értek, láttam, hogy nem fiatal emberek. Hármat kivéve szakállasok. Mindegyik hozott valamit a kezében. A legfurcsább egy X-alakú keresztet cipelt, a másik meg egy fűrész. De hiszen ők a 12 apostol! Attribútumaikat hozzák magukkal. Már egész közel jártak, így ki tudtam venni, mit hoznak a kezükben: kardot, kulcsot, zarándokbotot, kelyhet egy kígyóval, keresztes botot, kést, lándzsát, bunkósbotot, kallózófát és alabárdot. Felálltam, és elindultam feléjük. Ekkor már azt is észrevettem, hogy mezítláb járnak a vízen. Micsoda élmény, találkozni nem is egy, hanem mind a 12 apostolla! Közben a nap lejjebb ment a szemközti hegyek fölött, egyre inkább vesztett az erejéből. Mindjárt eltűnik... Az aranyhíd egyre vékonyabb lett. Ránéztem az órára, rögtön kilenc óra. Már csak a vörös korongja izzott. Nemsokára eltűnt az aranyhíd a folyóról, s vele együtt a gyalogló emberek is. Biztos nem káprázott a szemem, mert még a ruhájuk suhogását is tisztán hallottam. Dermedten álltam hosszú percekig. Arra figyeltem föl, hogy nagy sebességgel jött Bécs felől egy sétahajó, a fedélzetéről nevetgélő turisták integettek nekem. Én nem tudtam mozdulni. Másnap visszamentem ugyanarra a helyre, vártam, hogy a nagymarosi templom elüsse a nyolc órát. Az aranyhíd ott lebegett középen, s jöttek. Újra jöttek tizenketten a hosszú fehér ruhájukban, a szél borzolta régimódi frizurájukat. De most nem cipelték furcsa tárgyaikat, mégis mindegyikük hozott va lamit a kezében. Most is lassan haladtak, bő ruhájuk su-

hogása már ismerős hangnak tűnt a nagy csendben. Egyre közelebb értek hozzám, kivehető lett a barázdált arcuk. Egyikőjük fején zarándokkalap volt. Mi van a kezükben? Kíváncsiságomban egészen lementem a folyópartra, s azt kívántam, hogy ideérjenek, mielőtt lemenne a nap. Jó ütemben közeledtek felém, kísértáltak a sóderre. Álltam tátott szájjal, míg sorban le-tették a lábam elé, amit hoztak: egy aranyágot, egy szarvasagancsból készült sípot, egy falétrát, egy teknőspáncélból készült mérleget, egy kalitkában ülő fülemülepárt, egy bronzsínű gömböt, egy fonott kosár birsalmát, egy fehér liliomból font koszorút, egy kék köpenyt, egy topázból készült tojást, egy elefántcsontból készült lámpást és egy babérfából készült hintát. Lázasan járt az agyam, hogy megértsem az utalásokat. A birsalmáról tudtam, hogy a házassulandók eledele, a fülemüle a költészet jelképe, a babérfa az örök élet szimbóluma. Az apostolok ennyit mondtak:

– Vigyázz, hogy a fülemülepár meg ne haljon, a liliumkoszorú el ne hervadjon, a birsalma meg ne rohadjon, a lámpás ki ne aludjon.

– A lámpás még rendben, de mit csináljak a virággal és az almával? – kérdeztem tőlük kétségbeesetten.

– A kék köpenyt terítsd a nélkülözőkre. Ha ilyen emberen van, akkor sikerül eleget tenni a feladatodnak. Őrizd az új attribútumokat, elhoztuk őket a te világodba – ezzel elindultak vissza a folyóba.

A nap még látszódott az égen, így láttam őket üres kézzel visszafelé indulni. Amikor a vörös korong lecsúszott az ég aljáról, ők is eltűntek a szemem elől.

In memoriam Karinthy

A fejem fölött nyíltak a vérszilvafák a parkban, rózsaszínű szirmesőt fújt felém a lágy, tavaszi szél. Kedvenc padomon ültem, és Karinthy novelláját olvastam már sokadszor életemben. Lapozás közben felnéztem a könyvből, és egy ismerős alakot láttam közeledni a kavicsos sétaúton. Hosszú, barna haját sze-

mébe fújta a szél, lóbálta a kezét járás közben, szép magas sarkú szandált viselt. A fiatalság magabiztossága lerítt róla.

Egészen közel jött, majd egy hirtelen mozdulattal kikapta a könyvet a kezemből.

– Mit olvasol? Csak nem Karinthy Találkozás egy fiatalemberrel c. remekművét?

– Eltaláltad.

– Miért hangosan olvasol?

– Hogy a szó mágikus erejével megidézzek téged.

– Lehet, hogy megbánod ezt a könnyelműséget...

– Nem akarsz ideülni mellém a padra?

– Elhoztam a gyerekkori emlékkönyvedet – mondta, miközben lehuppant közel hozzám.

– Hát ezért kerestem hiába, nálad volt! Azt hittem, költözés közben veszett el.

– Jó helyen volt, de most itt hagyom neked.

– Hogy megráncosodott a kezed!

– Az élettapasztalatot nem adják ingyen. Ráncok, csalódás, betegség.

– És a siker?

– Az is eljön, ha képes vagy áldozatot hozni érte.

– Sikerült a rádióban szerkesztőként elhelyezkedned?

– Inkább a tanári pályát választottam. Jó volt fiatalként hét évvel fiatalabbakat tanítani.

– Sosem untad meg?

– Egyszer akartam váltani, de aztán mégis maradtam.

– Ma is ezt választanád?

– Nem hiszem, inkább üvegművész lennék.

– Akkor megmaradt 17 éves korunkból az impresszionizmus-hoz való vonzódásod?

– Kibővült a szecessziómániával, minden, ami szép nő, ami ornamentika, jöhet.

– Hamar föladtad a művészettörténész szakot.

– Lehet, de sikeres lettem a történelmi család kutatásomban, és sok örömet adott az irodalom tanítása.

– Mi lett kamaszkorod szerelmével?

- Elvált, kétgyerekes apuka lett.
 - A Balaton-parti faház megvan még?
 - Nem, nagyobb házat épített az új tulajdonos.
 - Hazagyalogolnál még éjjel mezítláb Szántódról Zamárdi-felsőre?
 - Nem, sőt a 2000 méteres Tátra-csúcsot sem tudnám megmászni.
 - Miért?
 - Tériszonyom lett.
 - Mi maradt akkor a fiatalkori hévből?
 - Tudom becsülni az életet.
- Kinyitotta a sötétzöld emlékkönyvet közepén, ahol ez a versike volt beleírva: „Evezz, evez az élet tengerén, de ki ne köss a bánat szigetén.”
- Ki lett a férjed?
 - Egy gimnáziumi osztálytársam.
 - Még mindig együtt vagytok?
 - Igen, talán már együtt is maradunk végleg.
 - Mindig egy lányt szerettél volna...
 - Már 27 éves, minden adott neki, ami a boldogulásához kell.
 - Miért akartál megidézni engem?
 - Hogy ne kelljen a tollam a lenyugvó nap fényébe bemártani. Csodálom a fiatalkori önbizalmadat.
 - Ennyi idősen nem tudok úgy írni, mint most te.
 - Pedig fiatalon még drámát is írtam. Azt nem vitted véletlenül magaddal? Sehol nem találom.
 - Nincs nálam, de a főszereplőre emlékszem: Szombathy Helának nevezted el.
- Egy újabb szélfuvallat megrázta a fát fölöttünk. A rózsaszín virágszirmok ráhullottak a hajára, ezek még jobban kiemelték a szépségét.
- Mondd meg, mi a jó az öregedésben!
 - Már nem akarsz bizonyítani mindenáron.
 - Meg kell tanulni veszíteni?
 - A kudarcok megerősítenek. Fiatalon nem hiszed, hogy téged egyáltalán érhet ilyen. Van egy páncél, ami megvéd. Aztán

ahogy telnek az évek, ez a páncél egyre vékonyabb lesz.

– Azért hívtál, hogy ezt a páncélt megerősítsem neked?

– Ha hatalmadban állna, jó lenne.

– Mit kell tennem?

– Nemcsak a kimondott szónak, hanem az ölelésnek is van mágikus ereje.

Éppen ölelésre tárta volna a karját, amikor a hirtelen mozdulattal lelökte a nyitott könyvet a padról. Ahogy a könyv becsukódott, szertefoszlott az alakja mellőlem.

Hiába ülök vissza a padra, s hiába olvasom újra Karinthy novelláját sokadszor életemben. Az az ölelés már sohasem zárul be.

Szokatlan piknik

Borús volt az ég, amikor álltam a buszmegállóban. Egyre türelmetlenebb lettem, mivel már legalább tíz perce nem jött a busz. Végre feltűnt a kanyarban, próbáltam megtippegni, hányas lehet. Egyre közelebb jött, de nem volt rajta jelölés. Megállt a megállóban, alig voltak rajta, már ez egy kicsit furcsa volt. Nincs rajta jelölés, se baj, csak elvisz jó irányba... Fel szálltam, leültem, hátradőltem, s arra gondoltam, hogy ma milyen nap vár rám. Teljesen belemélyedtem a gondolataimba, s közben néztem a járókelőket az utcán. A busz jó tempóban haladt, egyre kifelé ment a városból. Mire feleszméltem, már a Nagyrét felé tartott, lehajtott a betonútról, nagyot zökkent és megállt. Amikor kinyitotta az ajtót, megláttam a Ballada a költészet hatalmáról című egyperces novella telefonfülkéjét a rét közepén. Viharvert volt, rozsdás, benőtték a virágok és a gaz. Még mindig azt a négy sort ismételte. Ekkor az is feltűnt, hogy hét ágra süt a nap, és a fűvön fehér ruhás emberek piknikeznek. Végre leszálltam a különjáratról. Ebben a pillanatban már közeledett felém egy 38 év körüli, mosolygós, kerek arcú, szemüveges férfi. Ahogy közeledett, ki tudtam venni az arcát. Fényképekről volt ismerős, egyre határozottabban éreztem, hogy egy rendkívüli személy. Az a különleges ember, akit

négyéves koromban veszítettem el: az apám. Megdobbant a szívem, s ölelésre tártam szét a karomat. Mennyit köszönhetek neki! Az életkedvemet, a jó természetemet. Mikor a közelembe ért, ő is kinyújtotta mindkét kezét felém.

Anyám mindig azt tanította, hogy apánk vigyáz ránk odafentről. Hányszor éreztem, hogy igaza van, ha megmenekültem egy balesettől, ha átmentem egy nagyon nehéz vizsgán, ha meggyógyultam egy betegségből. Mindig velem volt, s most itt áll előttem.

Jóságos tekintete rám szegeződött, éreztem a pozitív energiát, ami sugárzott belőle.

– Nem ölelhetlek meg, mert akkor nem tudsz visszatérni. Van még dolgod az életben.

– Nézz körül! Akiket itt látsz, azok már csak a piknikezéssel vannak elfoglalva, semmi gondjuk. Minden nap, amikor kinyitják a piknikkosarukat, igyekeznek benne hagyni a reményt, hogy egyszer majd a szeretteiket is maguk körül tudhatják. Szeretném, ha egyszer te is itt ülnél köztünk ebben a ragyogó napsütésben...

– Én is szeretnék végre veled lenni, megismerni, hiszen olyan kicsi voltam, amikor magunkra hagytál.

– Hosszú ideje már, hogy ilyen távolról figyelem a sorsod.

– Nincs is elég szó rá, hogy megköszönjem.

– Sokszor akartad tudni, mi vár rád a halál után. Tettem egy szívességet a buszsofőrnek, cserébe én is kérhettem tőle egyet. Lassan indulnia kell vissza. Adjon neked erőt ez a rövidke találkozás – mondta, miközben visszakísért a buszhoz.

– Félek az öregségtől, a leépüléstől.

– Nem tudom, mi van megírva a sorsodban, de most még nem marasztallak.

Felléptem a buszra, ennyi boldog embert még sose láttam. Hogyan tudják ezt értékelni, ha magától értetődik?

Mentünk vissza a városba, a stresszel teli dugóba. Mindenki siet, arra sincs ideje, hogy észrevegye, milyen nagy kihívás az élet, nem csak piknikezés.

SÓVÁRI SZERÉNA

Megmosom benne (d) arcom

Tengernyi könnyet hullatok,
pedig eszembe nem jutna sírni -
Megköszönlek az Istennek,
azt hogy is lehetne leírni.

Sem elfeledni, sem bronzba önteni...
csak könnyem tud hát özönlenni.
Ah, meg ne torpanj, menj tovább!
Léptünk vezérelje a nagy óceán, mit
szemünk már mindig úgy fogad be,
mint tengerré sírt csókos éjszakát.

Most nem szabad

Boross Julikának

Csak ülök itt, e réveteg magányban,
a vén Európára már ráborult az est –
Kis hűgocskám fürdik kertje jázminillatában,
ott csend honol, itt zene dobhártyát repeszt.

Csupán virágaim adnak nyugtot, enyhet,
szemközt hömpölyög az autók hada –
Vonat megy, felébredt a város,
de mit nekem a városok zaja!

Gépre szálllok, úgy járom e hatalmas országot,
de lelkem örökké odaát delel –
Hol folyók szelik át a rónaságot,
de vajh' a csorda... majd holnap is lege!?

Ott tücsök cirpel, itt gépmadár halad.
Be is megyek a balkonról... Nem nézem!
Az emberből a szív is kiszakad, mert
nem mehetnek: most nem szabad.

De jön még a vén Európára jobb alkonyat,
hol most keserű emberkaraván halad –
És én is visszazálok majd oda,
hol a szívem egy része ottmaradt.

Ima

Ó, tudásnak atyja,
bölcshelátás,
védelmezd a gyermeket!
Ki tökéletes ajándék, s lám
mégis mivé lehet.
Tölts ezüstkelehedből
valódi szeretetet!
Az anyaszív belemeg –
Megigazul az egyetlen
igazsággal, mi Istentől
eredeztetett.
Itasd a világot, küldj sóhajt,
mit égi áramlás befogad,
s az egyetemes emlékezet.
A beérkezettnek semmije sincs,
mi odaveszhet; üressé válik,
a teljesség áramlásának medréül.
Ó, tudásnak atyja,
bölcshelátás,
védelmezd a gyermeket!

SZABÓ ANIKÓ

Szív-harangszó

Szív-harangszó
dobbanása zendül.
Szeretet-szikrákban
lűktető tűzlobogás,
éltető érintés.

Fenyő békés suttogásának
illatos leheletébe
rejtőző üzenet:
Szeretet.

Mívesre mintázott,
csipkés hókristályok,
pehelykönnyű
boldogságérzést
szítáló ajándék.

Csillagszóró duruzsoló
tűz-táncában,
öröm-dallamban áradó
méz és fahéj ízű nevetés:
csengettyűcsilingelés.

Szív-harangszó,
felcsendülő óda.
Lelked aranyló fényterem,
boldogság túláradó zengése.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

SZABÓ ESZTER HELKA

Ezüstverseny

Az iskolában már csak ketten voltak bent: Bori, a csinos, harmincas tanítónő és Márk, a vézna, szóke, kék szemű harmadikos, az osztály legjobbjá.

– Ezüsterdőben, ezüstréten, ezüsbárány... De Bori néni, ennek semmi értelme! – fakadt ki a kisfiú.

– Jó, ebből elég! – vágta rá határozottan a tanítónő, majd nyájas hangon folytatta: – Mindig tudtam, hogy imádsz olvasni, és szereted a magyart.

Márk maga sem tudta, hogy a magyart vagy a matekot szereti-e jobban. Az is igaz, hogy szeret olvasni, de inkább izgalmas könyveket, például legutóbb a Harry Potter első részét. Ezt az ezüsterdős olvasmányt viszont értelmetlennek találta.

– Tudod, te vagy a legjobb magyaros az osztályban, ezért úgy döntöttem, hogy téged küldelek a megyei tanulmányi versenyre. Te fogod képviselni az egész iskolát! – folytatta a tanítónő, majd a kisfiú vállára tette a kezét. Márk úgy érezte, úgy nehezedik rá az a kéz, mint egy mázsás kő. Folyton őt küldik a versenyekre a tanárok, ráadásul még el is várják, hogy nyerjen! Bori néni sem lehet más, mint a többi. Márk nagy iskolában tanult, ahol más tanította a magyart, a természetismeretet és a matekot, de még a technikát, éneket, rajzot, testnevelést is. Na jó, a kövér Magdi néni a ligha taníthatna testnevelést, Bori néni már inkább, azt megérti, hogy ahhoz külön tanár kell. Milyen jó lehet Janinak, az unokatesójának, neki csak egyetlenegy tanítója van. Anya azt mondta, azért, mert falun lakik.

– Hol jár az eszed? Vedd elő gyorsan az üzenőfüzetedet, hogy mindent beírjunk a versenyről! – sürgette Bori.

Az iskola neve ismeretlenül csengett, ezért rákérdezett Márk, hogy hol van. A tanítónő megígérte, hogy ne aggódjon, elviszi kocsival. Újra megsimogatta a buksiját. Ekkor lépett be anya, neki rögtön elújságolt mindent. Anyától lehet kérdezni. Még a nehéz kérdésekre is tud válaszolni.

- Miért nem matekból küldenek versenyre? Én vagyok a legjobb matekos az egész osztályban. Miklós bácsi mondta.
- Ezek szerint Bori néni meg a legjobb magyarosnak tart. Én is mindig úgy tudtam, imádsz olvasni – felelte anya.
- Hááát... imádok is, csak a versenyre olyan furákat kell, mint ez az ezüsterdő.
- Miért, nem szép az ezüsterdő? – kérdezett vissza anya, majd folytatta: – Az, tudod, olyan, ahol ezer meg ezer csengettyű csilingel. Sokféle ezüstálat gyűlik össze az ezüstszengettyűk hangjára. Én szívesen élnék az ezüsterdőben – tette még hozzá.

Márk valamennyire megnyugodott. Attól fogva minden este elővették a könyveket, amelyeket a tanítónő felírt a versenyre. A nagy napra sötétkék nadrágot, fehér inget készített ki reggelre anya. Bori néni elvitte autóval, ahogy megbeszélték.

Márk szerette volna alaposabban megnézni az iskolát, de akkora tömeg volt, hogy nem lehetett. Egy óriási teremben ültették le őket. Most látta meg a bordásfalat. Meg is ijedt egy kicsit, hogy csak a tornateremben fér el a sok versenyző. Hogyan fog ő akkor nyerni? Emlékezett rá, hogy Bori néni azt mondta: a részvétel a fontos, nem a győzelem, de azért mégis jó dolog nyerni. Márk nehéznek találta a feladatlapokat. Egy egész órán át írta. Ezüsterdő nem volt benne, csak másféle „nyelvgyötrő”. Azt unalmasnak találta, de egyúttal könnyűnek is.

Végre eredményt hirdettek. Márk nem izgult. Minek is? Ennyi gyerek közül úgyse lehetne nyerni. A helyezetteket a harmadiktól előre felé kezdték el szólítani.

– Második helyezett: Havas Márk – hallotta a nevét. Aztán hangosabban megismételték, sőt, az iskolája nevét is bemondták. Ő az! Életében nem ért még el ennyire jó eredményt tanulmányi versenyen, mert az iskolai első helyek, sőt, még a városiak is komolytalanok egy megyei versenyhez képest. Mikor kiment az oklevélért és a könyvcsomagért, látta, hogy már anya is ideért. Lelkesen tapsolt, éljenzett. Bori néni is majd'

kiugrott a bőréből örömeiben. A verseny után anyával együtt mentek oda a tanítónőhöz.

– Jaj, Márk, én annyira, de annyira örülök! Ha már második lettél, akkor már miért nem első? Ó, nagyon jó ez így! Hogy fognak téged éljenezni a suliban! Én most megyek is a barát-nőmhöz, hogy együtt ünnepeljük meg ezt a versenyt! Anya majd hazavisz. Bizonyára nagyon boldog.

Márknak egy kis esőfelhő futott át az arcán.

– Mondtam, kisfiam, hogy az ezüsterdő gyönyörű! Nincs szebb az ezüstéremnél! – lelkendezett anya, majd átölelte a fiát. Az anya is észrevette a fia arcán azt a felhőt.

Debrecen fölött az ég

Debrecen fölött az ég még nem tiszta kék.

Anna néni ballag haza. Auschwitzot is megjárta.

Egy arab nő kendőjét bámulom a villamoson.

A perzsa minta cseppje gyémántköny. A padlóra hull.

A nő megérzi gyorsuló szívverésem. Nyelvem kiszárad.

A meg nem nevezett dolgok a padlóra esnek.

Anna néni megmarkolja a szatyrát. Rám vigyorog.

Debrecen fölött az égre az angyal ráfagyott.

Menóra

Törzse ősapa gerince. Belőle sarjadt hét varázsboroda.

Egyik sem érheti el a csillagokat. Földlakó valamennyi.

Akárhogy szemléled, feléled belőle hét néplék.

Akármilyen göcsörtös úton, de elindul mind va lamikor.

Benépesíteni a világot. Fényesíteni mikrovilágod.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

SZELES GYÖRGY

Kékcárcúak

Új földönkívüliek a kékcárcúak,
Elfoglalnak ők most már majd minden zugot.
Telefon kezükben, azt mondják, okos,
Tele van velük a metró, villamos,
Arcukon kék árnyék, mit telefon mutat.

Kékcárcú kezében tablet vagy telefon,
Fülébe egy csöppnyi hangszórót belefón.
E-maileket néz, vagy tán a Facebook-ot,
Pedig lehet, a suliban megbukott.
Olvas, vagy ír, de csendben van. Ez is jó pont!

Kékcárcúak, hogy előzönlík a várost,
Ragaszkodásuk józan ésszel határos!
Gyalog is ott van a kezében,
El-elcsodálkozik egy képen,
És ő csak bámul, bár a sok hullám káros!

Ő a mennyországban sem érzi jól magát,
Egész idő alatt nézi a pracliját,
De már nincs ott semmi,
Nem tud kütyüt lelteni,
Győzedelmes így a virtuális világ?

Családi ügy

Karinthy azt mondta Bóhm Arankának,
Épp a gyerekzsivaj verte fel a házat:
A Maga gyereke meg az én gyerekem
Veri a mi gyerekünket. Dörgedelem!
Nem könnyű legyűrni verekedő lázat!

Dakotázunk

Dakota vidéken dakota hegyek,
Dakota ételen dakota legyenek.
Dakota mezőn dakota lovak,
Dakota tóban dakota halak.
Más se kell, hogy én is dakota legyenek!

A haiku dicsérete

Szótagok, szótagok, tizenhét szótagok,
Haikukat alkotok, mint rendes, jó tagok!
Nem több mint három sor,
Komoly, mint mindenkor,
Ha leírom őket, haikuköltő vagyok!

Lehet

Lehet tán, hogy jólesett neki a bókom,
Lehet, hogy kívánta ezután a csókom,
Elcsavartam tán a fejét,
Előcsalogatta ez a férjét,
a legvégén viszont engem vágta hókön!

Európai dal

Kitettük a lelkünket Európáért!
Egy olyan drága szó, amit mindenki ért.
Most kezdjük el fújni,
Mikor benn vagyunk mi?
Pedig „Mindenkire egyért, egy mindenkiért!”

A hazugság

A hazugság a gyengék fegyvere.
Silány fegyver, én nem élek vele.
Ha hazudni kell, inkább hallgatok,
Nem igaz szót tőlem nem hallotok.
Szavaimnak így megmarad hitele!

Kutak

Mély az emlékezés kútja,
széles a múlt országútja.
Mélységébe bámulsz,
Mit látsz, attól ámulsz,
Emlékekből csak erre futja!

Életünk pályája

Mert mindannyian befutunk egy pályát,
Lekörözi némely a saját papáját.
Család és munkahely,
Néha kis rejtkehely,
Ki-ki megtalálta a boldogulását!

Genetika

A genetika megismétli önmagát,
Akár a történelem, századokon át.
Viszontlátom magam kicsi unokámban,
Ugyanaz a vörhenyes hullám a hajában,
És imádni kell a kerek kis pofikát!

SZL NETALA

Porladó

Márvány szirmok,
Kővirág-oszlopok,
Belőlük épülő múlt...

Porladó bolygók,
Golgotás napfény
Isten színszűrőjén át...

Élettől mentes jégvilág.
Itt embernek
Nyoma sincs már.

Jó ez a csend...

Mosolyból születtem?

Mosolyból születtem?
Talán gyűlöletből?
Kéjvágyból?
Időtlen, isteni ködből?
Itt vagyok mezítelen.
Széttépnek farkas gondolatok,
Környékeznek számító
Fondorlatok.
Költészetből,
Szavakból, illatokból,
Szánalmatokból vagyok.
Hagyjatok!
Ha akarom, kitárulkozok,
Halom hasított fát,
„Attilás” világot rakok.

Csak még egyszer

Szélfütyülős, álmos, téli délutánon
Szólítlak, álmodlak, angyalt, tavaszvárón.
Jégesapos búcsúval elszállt a február,
Ígérős meleggel ébreszt a napsugár.

Mindenemmé váltál, kapualjban vártál,
Új tavaszra, nyárra, hogy reám találtál.
Fogd meg kezem, kérlek, vezess kavics-úton!
Válladon a fejem, lágy hajadba fúrom.

Simogatlak, féltlek; tündér-fény emlékek
Idézik a nyarat, melyből visszanézek.
Zengő szavak, álmok, sárrá lett határok,
„Csak még egyszer érezz!” – utánad kiáltok.

Az leszel örökké

Földet érés a lehulló hóban,
Faggyá, köddé olvadóban,
Féltés megtagadott szóban,
Szomjúság perzselő homokban...
Azzá váltál, széllé.

Álom képzelt ébredésben,
Hazugság vágyban, tévedésben,
Kétség nyitva hagyott térben,
Remény szorító kétségben...
Azzá váltál, kéjjé.

Ablak kihűlt otthonomban,
Szándék sóvárgásaimban,
Mélykék égre rajzolt holdban,
Táltos-vágy csillagfény patkóban...
Azzá váltál, éjjé.

Felismerés hajnal szőtte álcán,
Harmatcsepp tépett jövőm ráncán,
Bánatomnak rozsdásodó láncán,
Mosoly Mindenség álarcán...
Az leszel örökké.

Anyám-búcsúztató

Ha fázom, mondd, azt jelenti, nem vagy itt?
Vallanék szerelmet, de megnémult a hit.
Tudni akarom, mit ember nem ismer:
Az utat, melyen indulni együgyű nem mer.

Sötét a nappal, vélt bűnöm öntudatlan.
Hazug a szó, ismétlem szakadatlan.
Nincs szótáramban jel, hozzád hasonló:
Álom? Lemondás? Félsz? Vágy? Útravaló?

Elkéstél a kérdéssel. Tudom, féltél,
Szemembe jelentést adón nem néztél:
Értem-e, indulok-e, könnyeim igazak-e?
Áldás a fagy – mondtad –, lásd, Isten hírnöke!

Aztán csak a sós, eső mosta árkok
Arcod bőrén, álmodó va lóság-virágok
Vérré gyűlt cseppje: feledtető emlék.
Széthulló életed mámorító nemlét.

Az örök nő

Nem akarlak már érteni,
Kihunyó parázsként reszketve félteni,
Apró univerzumomban
Büszkeségem, jaj, odavan.

Maradj csend-indulatnak,
Visszhangban válszéként zendülő dalnak,
Patakban surranó, aprócska halnak,
Álom-szült fény-asszonyomnak.

Ki vizet hoz messzi kútról,
Nem mesél a fárasztó útról,
Nem vélem, de a szerelemmel hál,
Tükrében gyönyörű hercegnőt, ki lát.

Szárnyakká álmodja önnön mosolyát,
Csodájára járjon a hatalmas világ,
Keltsen vágyat, lehessen ő a nap,
Szivárványt, ködöket bontó alkonyat.

Vállamra, ha hajtod még fejed,
Ne legyen idő, mely elfeled,
Engedve-kötve mindent meghagyok,
Örökké kérdezhess: ugye, szép vagyok?...

Kinek lesz jó?

Kinek lesz jó, ha végül összeraklak,
Érezlek szellőnek, ősznek és tavasznak?
Kinek, ha megértem, honnan jössz, mi végre?
Emlékes jelennel nézhessek az égre?

Mit tudhatnék akkor többet a világról,
Faggyá dermedt télről, elvirágzó nyárról?
Hömpölygő folyó sosem fordul vissza,
Apadó forrásként lelkünk egymást issza.

Nem várt találkozás ontja ránk hatalmát
Szirmonként bontva ki életünk mély álmát.
Lesz holnap folytatás, vagy széthull a világ?
Félve gyűlt kincseink tiport, éles szilánk...

Fehér asszony

Fehér szél illata
Libben
A tér végtelen,
Fehér mintázatán.
Fehér asszony ül
Fehér trónon,
Fehér koronája
Fehér istennőt formáz.
Arcáról lepattogzó már
A hófehér máz.
Fehér lelke
Kőszobor, félelmet
Mintáz.
Világnyi kérdés dúl
Szivárvány-fehér
Indulatán.
Apró kis énem
Színes buborékként
Pattan szét
Táncra hívó,
Fehér mozdulatán.

Mágust formáz

Mágust formáz lényedből a hajnal,
pedig jól látom minden bűnödöt.
Jaj, ellened küzdök bajjal, gonddal,
a jószágot belőlem kiölted.

Fénytestvérek gyűjtják meg a lángot,
mely tűznél ördögi lényed angyal.
Látnokként – kétes, lidérces álmok –
nem békülök világgal, magammal.

Fogy az erő, mely hazudni tanít
minden érzéket. Mászt láttat, nevet
rajtam s rajtad, időből kifordít,
feneketlen mélységeinkbe vet.

Nem voltál más, mint megkötő vágyam,
bánom mind, mit benned megtaláltam.

Áradok

Áradok,
Csodákba itatódik
Lelkem.
A Minden felett is
Sejt valamit az
Ember.
És mondá az Úr:
Jól van ez
Így!

Rock-Isten

Rock-Isten elküldte fiait
E sötét világba,
Hogy fényt hozzanak,
Hogy ne éljük
Halandó életünket
Tudatlan,
Hiába.

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

SZTANCSIK ÉVA LAMBROZETT

Csak egy rigóért

Mily kicsiny az ember időszemmel nézve,
s e szúrós tekintet ott csüng múlton, jövőn –
láthat gyermekként, és pásztázza kikötőm,
ahová egyszer majd a végzet csempész be.

Irigylem tán ezért? Nem tudom, nem hiszem;
de ha megengedné, báméjszkodnék vállán.
Sőt, ha sarcot kérne, azt is biztos állnám.
– Cserében kegyelmes íriszén őrizzen. –

Hogy évek teltével, nélkülem-napokon,
visszavarázsoljon a maradottakhoz...
Hadd ringasson rigót (sokatokban lakoz')
elmék erdejében jövevény fasorom.

Erdei széppenke

Mókust fogtam, aprócskát,
talán a nagy apródját.
Kissé bizony széppenke,
könnyét nyelve esenge:

„Tegyél vissza, félek én,
hadd nőjek fák énekén.
Rigó dalol, csalogány –
lombok közt a palotám.

Szeretek ám ott lenni,
bár az étkem mákszemnyi –
kevés toboz, makk, dió...
látod, tudom azt, mi jó.

Puha szőröm, bojt farkam,
ráérttemben folt-varrtam –
simogasd hát két percet,
s írd róla szép verset.”

Jó van, huncut mókuska...
bajszot kérek bónuszba.
Kiegyezünk fél szá lba’...
fuss, ágyban az éjpárna.

Áldás nélkül

Nevetve mesélted: a muskátlik fáznak,
reggel összesúgtak, rajtuk dér portyázgat –
...és a nárcisz szirma... kókadtan didereg,
... oly kikelette len... s marnak a hidegek.

Mutattad a fákat, mindegyik virágzott.
De a hajnali fagy itt-ott még világlott –
megcsipett levelek barnultak az ágon...
ablakomat rájuk múlt-szélesre tárom.

Emlék-szemem nézi azt a régi kertet...
ahogy az elmúlást tenyeredbe vetted -
nem lesz ebből semmi, tartottad elibém,
bolonddó tett minket tavaszunk az idén.

Hasonló időket élünk most, anyukám;
reszket a rózsató, április vadul ám –
ridegek az esték, kabát kell nappalra,
a tél bakancsának leszakadt a talpa.

Ráérek merengni bagatell dolgokon;
kinn az eső gyomlál, én agyam foltozom;
varrogatok belül, hímezek éveket...
hogy az üreset is tartalom töltsé meg.

Tudom, türelmetlen voltam néha veled,
annyira bánom már, gyötör ez eleget –
éreztem magamban, mi volna a helyes;
rám piríthatnál, ám... tekinteted jeges.

Utólag eszmélünk, mi a legfontosabb...
harmónia, szépség, leskődni dombokat –
szeretet-bimbókat meghittség talaján...
és amíg gondozzuk: áldás az, mindahány.

Nézőpont

Benned virrad a jövő,
(gyermek vagy, nekem-gyermek)
anyaszemüveg lencsén
tűnhet a jelen szebbnek.

Lesz-e esküvő?

Suhanó, suhanó, suhanó Nyárlány...
Nyárfiú imádja, szemében bálvány -
szereleme kibuggyan arany kacajban,
nászagyuk vöröslő, forrongó katlan.

Öleljük, öleljük, öleljük egymást...
nem tart ez örökké, édesem, meglásd -
elmúlhat egy év is, míg viszontlátlak,
varrassál akkorra menyasszonyfátylat.

.....

Kegyetlen, kegyetlen, kegyetlen nagy kár,
december végével lejárt a naptár –
az utolsó lapján üzent Szilveszter:
nem kaptam órákat, megállt a vekker.

VARGA KATALIN

Sorsforgás

Mintha ma lett volna, pedig ennek már kerek huszonegy éve. Vártam a mentősöket. Kezelésre visznek a fizioterápiára. Egy ismeretlen mentős jött értem. Bemutatkozott. Ő az új ápoló. Budapestről jött. Micsoda jóképű pasi, gondoltam. Behízelgő a modora is. Na hiszen, mennyi hódítása lehet.

Jól elbeszélgettünk útközben. Ahogyan a kórháznál lesegített, éreztem a tiszta illatát. Hess, csábító, gondoltam. Következő héten nem találkoztam vele.

Aztán hamarosan kaptam egy üzenetet tőle. Felhívhat-e? Megkérdezni, hogy vagyok. Így kezdődött. Kiderült, közel lakik hozzám. Jól elbeszélgettünk telefonon. Akkor éppen a régi franciaágyunkat árultuk Édesanyámmal. Micsoda véletlen, neki éppen erre lenne szüksége. Az üzlet megkötetett hát.

Szegény szállítók. Amikor megtudták, le kell hozni a tizedik emeletről azt a nagy franciaágyat... De, hogy teljes legyen az élmény, ahova vinni kell, az a cím is a tizedik emeleten van. Én is mentem velük, így beszéltek meg.

Felérve hozzá egy fiatal lány nyitott ajtót. Kicsit meglepődtem, főleg, amikor a sármos mentős bemutatta a lányt, mint a kedvesét.

Sokat mesélt a lányról, a megismerkedésükről. Vagy tizenöt évvel volt fiatalabb a kis barátnője. Kettőjük kapcsolatában már látszottak a gondok. Így meg sem lepődtem, amikor közölte, vége a románcnak. Nem haraggal váltak el. A lány Ausztriában talált magának munkát.

Ő pedig meghívott egy vendéglőbe, vacsorázni. Mi tagadás, teljesen elvarázsolt. Bár éreztem, ő habzsolja az életet. De tud elbűvölő lenni.

Családi házban lakott már. Hagytam magam elcsábítani. Észvesztő kábulat volt az egész, ami akkor velünk történt. Elkezdődött egy kapcsolat. De hiába voltam felnőtt nő, Édes-

anyám nagyon ellenezte, hogy találkozzunk. Pedig Anyummal is nagyon figyelmes, udvarias volt az új párom.

Eldöntöttük, összeköltözünk. Itt kezdődtek a gondok. Pedig akkor már hónapok óta tartott a kapcsolatunk. Jól megértettük egymást. Legyünk hát egy pár. Élünk hármásban. Persze, esküvő nélkül. A családi házat kiadta albérletbe. Mozgássérültként nekünk az nem lett volna megfelelő. Ideálisabb a panellakás. Anyum ettől teljesen elzárkózott.

Aztán amikor már pontos dátum is volt, jött a hideg zuhany. Két napos, sírással, kiabálással teli viták. *Ide aztán senki nem jön. Vagy én, vagy ő.* Ilyen feltételeket szabott szeretett Édesanyám. Én ezt nem akartam megmondani a páromnak. Teljesen összetörtem lelkileg.

Mivel Anyum nem volt hajlandó ezt közölni velem, mégis nekem jutott ez a nehéz feladat. Azt a beszélgetést soha nem fogom elfelejteni. Teljesen kifordult magából a kedvesem, kiabáltunk, sírtam. Joggal volt felháborodva. Ezt tudtam. Magamat okoltam, nagyon el voltam keseredve. Azt sem tudtam, mi van a fiúval.

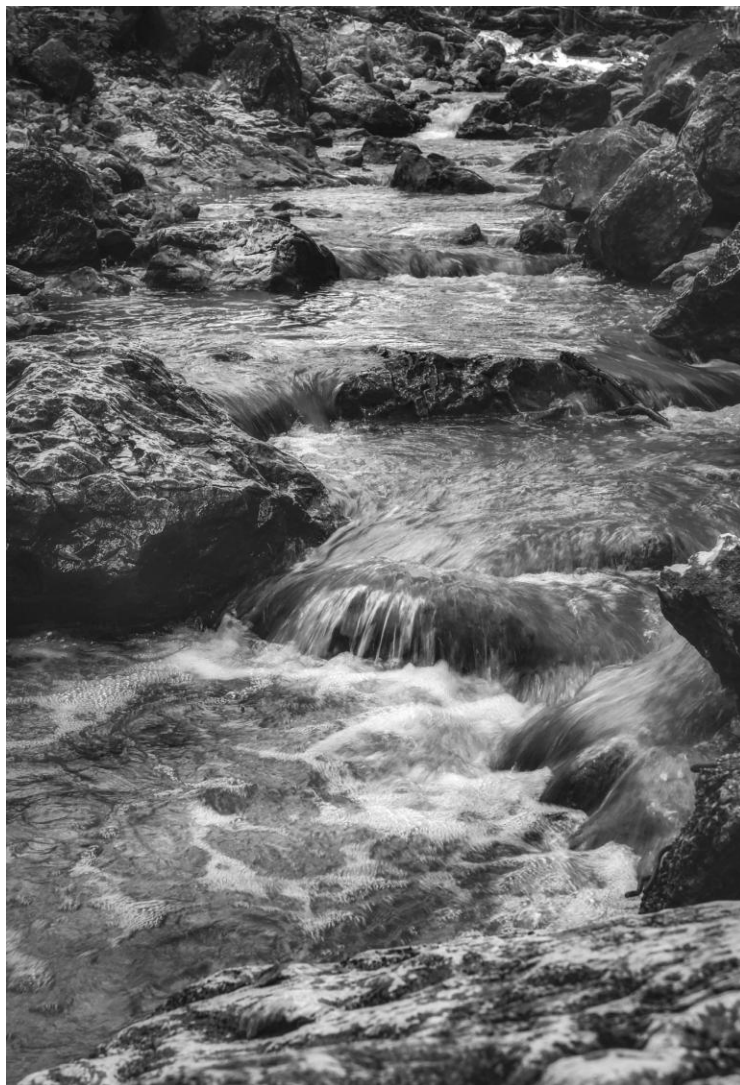
Aztán mégiscsak sikerült megtudnom valamit. Albérlőként élt egy hölgygel. Hosszú évek teltek el. Őt nem felejtettem el. Közben, sajnos, Édesanyám is meghalt.

Néhány éve találkoztam a volt kedvesemmel a kórház laborjában. Jó ismerősként üdvözöltük egymást. Vele volt a hölgy, mint kiderült, főbérleből élettársként éltek már akkor együtt.

A napokban újra megkeresett régi kedvesem a facebookon. Kiderült, húsz éve már együtt van azzal a hölgygel. Egy nyitott kapcsolatban. Megmaradt a barátságunk. A vonzó külső, csak már ősz hajjal.

Megint a rések náluk. Én pedig egyedül. Óvatos vagyok. Igaz, most már nem szólna bele senki sem a dolgaimba, döntéseimbe. De semmi idealizálás, felesleges álmodozás. Van egy régi-új barátom. Ennyi.

A továbbiakat majd a sors alakítja.

VEHOFSICS ERZSÉBET: SIETSÉG

Bemutatkozunk

VEHOFSICS ERZSÉBET: VÍZESÉS

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Andrádi Noémi: Budakalászon élek. Jelenleg gimnazista évetemet végzem a Forrai Művészeti Gimnáziumban, média tagozaton. Nagyon örülök, hogy részese lehetek ennek a kötetnek, hiszen nagy álmom, hogy írói sikereket érhessek el, ami felé jó úton haladok, ugyanis büszkén jelenthetem ki, hogy ez már a századik versem, ami ebbe az antológiába bekerült. Verseim mellett krimiket és novellákat is írok. Nekem az írás nem csupán egy hobbi. Én így fejezem ki magam, az érzéseimet, gondolataimat. Remélem, elnyeri az olvasók tetszését a versem, és még sokat olvashatnak majd tőlem.

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító - magyar és tánc- drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől. Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok*, *Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már. Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívják, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhegyen. 2006-tól írok lírai verseket. Tizennyolc kiadott verseskötetem van, köztük három EPUB kötetem a Netlira Kiadónál. Ezen kívül egy online kötetem is van képes verseimmel. 2010-től vagyok a Cserhát Művészkör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem. Írásaim megjelentek fo-

lyóiratokban, művészeti folyóiratokban, weboldalakon. Antológiák: Sodrásban, Délibáb Antológia, Szó-Kincs - Aposztróf. Három alkalommal a Napút folyóiratában is megjelentek verseim. Verseimből videók is készültek, negyven – saját szerkesztésben. Díjaim: Cserhát Art-Arany díj, Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett, Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával, Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva verseskötete, Aranykéz-díj és Nívódíj-émlékplakett. Több száz versem vár még kiadásra.

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, hatvanegy éves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az olvasás szeretetét tőle örököltém. Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné Sárrika néni-nek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg *Asszonyom, legyen erős* címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettem igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -képzési Lexikon munkálatainál. Verseim a *Sodrásban* antológiákban jelentek meg 2014-ben, 2015-ben és 2016-ban. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. 2004-ben születtem. Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Szeretek tanulni, a kedvenc tantárgyaim a matematika és a történelem. Mindkét tantárgyból rendszeresen járok versenyekre, amiket egyre komolyabban veszek. Szép

eredményeket is sikerült elérnem. Hét éve erősítem a helyi néptáncsoportot. Szeretek zenét hallgatni és szeretek hangszeren játszani. Rendszeresen fellépek a helyi zeneiskolai koncerteken zongorával, valamint szoprán és alt furulyával. Vasárnaponként a lébényi evangélikus templomban tanulom az orgona használatát. Nagyon szeretek olvasni. Mindenevő vagyok. A történelmi témájú könyvektől a sci-fi-ig bármi szóba jöhet, nagyon érdekelnek a hun-magyar mondák, legendák. Szeretek verset írni, és jelenleg a kedvenc verses témáim épp a legendák. Ezeket szeretem feldolgozni, versbe önteni.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő Kft.-nél dolgoztam mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom mint állatorvosi segéd. Vívok szabadidőmben, párbajtőrözők és kardozok, mind-ezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyaratól írok verseket, már öt kötetem jelent meg. Több helyen nyomtatott formában is megjelentek költeményeim, verspályázatok eredményeképpen elismerő oklevélben részesített az Országos Mécs László Irodalmi Társaság és az Irodalmi Rádió is „Az év orvos írója /költője 2015” című pályázaton.

Bodó Csiba Gizella: Az lenne az igazi, ha bemutatkozásként annyi elegendő lenne, hogy Bodó Csiba Gizella vagyok. De addig még néhány mondat magamról: Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma „időskori szerelem” s lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötetem jelent meg (volt olyan, melyből utánnomás is szükséges volt), többségük már elektronikus formában is megjelent. Sőt, eddig ki nem adott munkáim is felkerültek a MEK állományába. Jelen voltam számtalan antológiában. Irodalmi

folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim (Kaláka, Kláris, IR, Verslista kiadványai). Két éve indult folytatásos regényem, „fotó-album” sorozatom az Irodalmi Epreskertben, ahol szintén jelen voltam egyéb írásaimmal korábban is. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Több évben jelen voltam könyveimmel az Ünnepi Könyvhéten. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem diktálta gondolataim kapuját.” Két éve megkaptam „Az Irodalmi Rádió Legjobb Szerzője 2015” Díjat.

Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend Kulturális parancsnoka. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művészettörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Megjelent antológiák: Emberi fohászok, Kláris, Somogy, Délibáb, Medicina, Dunatáj, Tisza illata, Szivárvány, Álmodom azt, Délsziget, Batsányi, Festő, ha kiállítja, Árpád-házi szentek, Bíró family sorozat /4/, Lant antológia, Sziporkák, Naxos felé, Szeretet Igazgatója, Kisalföldi Énekek I-II., Örökségünk, kincseink stb.

Kötetei: Amulett, 1985; Megsejtett szavak, 1986; Térj vissza, Judavid, 1989; Fénylő fohászok, 1990; Akit megfest a szivárvány, 1990; Mária, 1993; Páris monológja, 1994; Zsoltár helyett, 2004; Szemfényvesztő jelenben, Tűzmadár c. könyv.

Díjai: Art I., II. SZOT különdíj, TOT-TESZÖV-díj, Ezüstlant-díj, Holland-ösztöndíj, Hegyvidék különdíj, Tatabánya város díja, HAT-díj, Aranytoll-díj, Aranyserleg-díj, Öregekért-díj, Cserhát Irodalmi Díj, Quasimodo-díj, Aranyoklevél, Soros-díj, Miniszeri dicséret, Bíborosi és Szentatya dicséret.

Tagja: Cserhát Művész Kör alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT-tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága-tag; Magyar Orvostörténeti Társaság. A Nap Embere. A Történelmi Szent Lázár Lovagrend Máltai, nemzetközi I. osztályú főparancsnoka, ezüst és arany nagy kereszttel kitüntetett lovagja, a Rend kulturális vezetője.

Boros Ildikó: Mindig az irodalom volt a kedvencem. Egyke gyerekként rengeteget olvastam. A könyvek által bármikor egy másik világba csöppenhettem. Egyszer elkezdtem leírni a gondolataimat, érzéseimet – többnyire verses formában. Egy időszakban céges újság írásával, szerkesztésével is foglalkoztam. Az írás számomra egy olyan hobbi, melyben a saját szemszögemből kifejezhetem az engem ért élményeket, érzéseket.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szivárványra* (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008). Tagság: szegedi Déli Tükör Egyesület (titkár), miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltam, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket,

2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában. Tagja vagyok a Verslistának, az Irodalmi Rádió webes felületén is szerző vagyok, verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem a *Fény-térben* (2009), a következő egy netkötet lett: *Ecsetvonások* (2012), mely még abban az évben nyomtatásban is megjelent. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában. 2017-ben jelent meg egy újabb netkötetem *Arvaság* címmel.

Csetneki Juhász Balázs: Nyugdíjas háziorvos vagyok (születtem:1947), gyermekkorom óta festek és verseket írok. Miskolcon érettségiztem a Földes Ferenc Gimnáziumban (1965), a Debreceni Orvostudományi Egyetemet 1972-ben végeztem el, Sajóbabonyban majd Berentén (Kazincbarcika), végül Sajólad, Sajópetriben dolgoztam. Szakvizsgáztam üzemorvostanból és háziorvostanból. Polgármester voltam Sajópetriben 1990-1996-ig. 1996-tól nem töltöttem ki a mandátumomat 1998-ig, mivel mindkét feladathoz teljes ember szükségeltetett, a szakmámat választottam. Feleségem és egyik leányom orvos, a másik leányom jogi diplomát szerzett. Verseim megjelentek: több antológiában, elsősorban a *Sodrásban* és a Szárnypróbálgatók antológiákban.

Dél Tamás: 1972-ben születtem Tapolcán. Nagyon családcentrikus környezetben nőttem fel. Így szeretettel őrzök meg egy-egy családi fotóalbumot. De ahogy lapozgatom őket, szomorúan látom, hogy jó pár szeretett személyt már csak az emlékeim és a fényképek őriznek meg a számomra. Ezért úgy gondoltam, hogy a költeményeimből szeretnék összeállítani egy családi versalbumot, ami a képekhez még hozzá tudja tenni azokat a tulajdonságokat, érzéseket és emlékeket, amit magamban

őrzők róluk. Ebből az albumból küldök most egy képet az olvasóknak.

Dobrosi Andrea: Versről kérdez. Két oldal – mondom. De kisebb erőfeszítéssel ez lehet több is: a Verslista, internetes irodalmi közösség tagjaként gyakrabban jelen vagyok, mint ebben az antológiában. Nincs önálló kötetem – folytatom – a terjesztés a zökkenő, nehezebb eset, mint én. Látom rajta, a magánéletem érdekli. Engem is. De nem akarom előre tudni a sorsom, így is eléggé öregszem. Jó, hogy találkoztunk – búcsúzom, és tovább lapozom a mindennapok füzetét.

(Andrea remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Gani Zsuzsanna: Budapesten születtem. Óvónő vagyok, ez a hivatásom. Hangszeren (furulyán) játszom. Két gyermekem van. Hobbiból írogatok arról, amit érzek, ami megfog, leginkább verset, mesét, történetet. Ezek főként a természetről, állatokról, természetvédelemről szólnak. Önkéntesként, ha időm engedi, szívesen segítek karitatív szervezeteknek. A törökbálinti Cantabile Kórus tagja vagyok.

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek. Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataimat és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennaposává vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gon-

dolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni. 2008-tól tagja vagyok a Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi körök (Krucy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim.

Megjelent köteteim: *Álomkert* (2005); *Rímek, Szép az élet* (2006); *Álmaim, Emlékeim* (2009); *Quatrain* (2010); *Séta apával* (2012); *Mint az úton, Ha kérditek* (2013); *Lelkemben* (2015).

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a patással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköptem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányúsítottam. Most növesztem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem! Légy hűséges társam vagy csalfa szeretőm, kábító heroinom vagy éltető manna, csak tanítsuk egymást... az életre.

Önálló köteteim, a *Csak szavak* (novellák) és az *Angyalpalánta* (versek) 2017-ben jelentek meg.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából huszónhét éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Kortárs Magyar Irodalom - Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a lista életét és a hétköznapijait is. 2005-ben jelent meg *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című önálló kötetem. 2007-ben elnyertem az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el. 2016 novemberében megkaptam a Kortárs Magyar Irodalomért Különdíjat.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kecskeméten születtem 60 évvel ezelőtt. Egy kedvező állásajánlat miatt 15 éve felszámoltuk kecskeméti otthonunkat. Férjemmel, Misivel és fiammal, Robival elköltöztünk Piliscsabára – azóta itt élünk. A 2015-ös év végén lettem nyugdíjas, így már van időm valóra váltani régi vágyamat: írhatom azokat a történeteket, amelyeket gyerekkorom óta őrzök, és azokat is, melyek úton-útfélen „szembejönnek” velem. Írásaimmal igyekszem emléket állítani a hatvanas években az alföldi tanyavilágban élő embereknek és velük a családomnak éppúgy, mint az OTP Bankban töltött több mint harminc év alatt megismert emberek hétköznapi küzdelmeinek. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert nem sokkal azután, hogy a múlt év elején elkezdtem egy kreatív írástechnika tanfolyamot, rátaáltam a Kortárs Magyar Irodalom csoport körére, ahol folyamatosan új pályázatokkal, feladatokkal inspirálnak az írásra. Ennek köszönhetően az elmúlt egy évben több mint 60 írásom született, ezek közül adok közre most négy olyat, melyek a listatagok döntése értelmében egy-egy versenyen első helyezést értek el. *(Zsuzsa idén megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)*

Inoka Péter: Egy évtizede távol az otthonomtól, Brazíliában élek. Gyermekkorom óta írok verseket, és 2014 óta publikálom azokat. Az irodalom a legfontosabb kapocs az anyanyelvemmel, mely segít enyhíteni a honvágyat és gazdagítja mindennapjaimat.

Jalcs Irén: 1963. augusztus 8-án Vásárosnaményban születtem. Az írás már gyerekként is szenvedélyem volt. Több ifjúsági magazinban jelent meg írásom. Majd hosszú szünet következett, és néhány éve kezdtem el újra írni. Több antológiában és internetes oldalon olvashatóak a gondolataim. Tagja vagyok a Verslista csoportnak, ahol megtaláltam azt a közösséget, amely alkotásra inspirál, és igazi barátokra is itt találtam. Két önálló kötetem jelent meg 2016-ban – *Szeretetszöttek* és *Férfikönnnyek* címmel.

(Irén remek írásaiért idén megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Jártó Róza: 2009-ben *Bagoly őrs, vigyázz* címmel jelent meg az első könyvem, amely megalapozta ismertségem az írók világában. 2013-ban megalapítottam kedves barátommal, dr. Kovács Gyulával a Róza & Julius Kiadót. Első munkánk a *LoveNet - Az internetes ismerkedés világa* címmel megírt könyvem, 2014. évben pedig a *Golgoták és kisdetek* című novelláskötetem. 2015-ben adtuk ki az *Anyá! Nézd egy szép virág...* című verseskönyvem.

Mégis azt vallom, hogy senki sem születik írónak, de még költőnek se. Én is egy hétgyermekes családban nőttem fel. Apukám 1945 után fűtő, később mozdonyvezető lett. Anyukám meg minket, gyerekeket próbált emberré faragni. Az igazi érték az életemben a családom: a három gyerek, a hat unoka és az öt dédunoka. Debreczeni Dénes Istvánné a nevem. Születési nevem Varga Róza, édesanyámat Jártó Annának hívták. Eből adódott ki az írói nevem, a Jártó Róza.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy hetvenéves koromban kezdtem publikálni. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslistán mutatkoztam be először. A www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok 2002 óta. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítélték a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem és „Az év költője” címmel jutalmaztak. 2014-ben megkaptam a Horváth-Hoitsy Edit Irodalmi - Művészeti díjat, majd 2015-ben a Verslista emléklapettjét. Tizenhét nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem iskoláimat, az egyetemet, most pedig doktori képzésre járok alkalmazott nyelvészet szakra az ELTE-n. Magyar-tanárként dolgozom egy budai középiskolában. A tanításban nagyon fontos számomra megkedveltetni a magyar nyelvet, irodalmat és a művészeteket a diákokkal, ehhez sokféle módszert, élményszerű órákat alkalmazok. Az írás tinédzserkorom óta része az életemnek. Írok verseket, novellákat, még el nem készült regényt és persze, doktori disszertációt. Tagja vagyok a Barátok Verslistának, itt aktív tagként részt veszek az élő találkozásokon, indulok a külső és belső pályázatokon, játékokon, műveim megjelennek a verslistás kiadványokban. Évek óta szervezője vagyok a *Sodrásban* antológia bemutatójának. A Hatoscsatorna *Időmérték* című televíziós irodalmi műsorában rovatvezetőként szerepeltem, nagyon élveztem ezt a munkát is. *(Dániel 2016-ban megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)*

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhiteni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni késztet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatók az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnyecseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródok, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet. Nem egyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egyszerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testemből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kovács József Tibor: Jöttem, mert engem is hívtak, maradok, amíg lehet. Én is hívtam valakit, és segítem, hogy megtalálja az utat, bár néha még én is keresem. Szabadnak lenni e földi létben, és megadni a minket körbevevőknek is ezt az érzést, talán ez lehet a boldogság egyik titka...

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnégy évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recseget ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forogtatja a csákányt, mint a tollat. A nevetem szeretem, de mivel tucatnév, ezért Kovács59 néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomtatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. A Magyar Turista lapjain számolok be élményeimről. Három éve írok novellákat, és egy ideje verseket is. Így két novelláskötetem (Kóborló emlékeim, Lélekhálózat) mellett egy verseskötetem is van (Kiszakadva).

Az írás egyre inkább menedék számomra, gyógyír, lélekölő és érzelemsivár világunkban egyfajta eszköz az emberség megőrzésére, a vágyak, álmok kitejesítésére, a kiábrándító valóság átszínezésére.

(Katalin 2016-ban remek írásaiért, 2017-ben kimagasló közösségi munkájáért kapta meg a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a Szerkesztő)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett körünkben mégis csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szóljanak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Gyíjtatlan gyuladnak, Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra, Tajtékok fodroznak, Ormok, lombok, tisztások*. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, a Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág folyóiratokban. Jegyzeteket írok a rendezvényekről évek óta a Múzsák Kertje Miskolc honlapjára. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Éltető Lélek Irodalmi Egyesületnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom (apai és anyai ágon is) innen származik. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festők és a szobrászok munkáin keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmében. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben.

Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókincsemet. Remélem, hogy mindennap gazdagíthatom anyanyelvem kincsesládáját a szép magyar beszéddel és írással.

Lénárt Anna: Háromgyerekes, elvált nő vagyok. Gyermekeim kirepültek a fészekből, egyedül élek. Megpróbálom a legrosszabb dolgokból is a legjobbat kihozni, mert azt tartom: az élet túl rövid ahhoz, hogy megkeseredve éljünk. Sok mindenre megtanított az élet, elsősorban arra, hogy sose adjam fel. Ha reggel borult az égbolt, nem arra gondolok, hogy esni fog, inkább annak örülök, hogy még nem esik. Versekét gyermekkorom óta írok. Az általam írt versek „én vagyok”, tükrözik a lelkem, a vágyaim, átölelik az életem. Az emberek szeretete, a boldogság és a szabadság utáni vágy, a mindennapok örömei és gondjai késztetnek írásra.

Liszka Gyöngy: Az irodalom: szerelem. Ezt tudom azóta, mióta olvasni megtanultam, pedig az már öt éves koromban megtörtént. Nem én döntöttem így, a sors akarta. Írásra vetemedni azonban csak tizenegy éves koromban mertem, és így, tizennyolc évesen is csak félve teszem. Nem azért, mert nem jók, hanem mert élvezem mások gyümölcseit, amik mindig szebbnek tűnnek az enyémeknél. De hát, így szokott ez lenni. Jelenleg gimnáziumi tanuló vagyok, leendő magyartanár vagy pszichológus (nehéz a döntés...), és készülök első könyvem kiadására is. Persze, sosem szabad elkiabálni semmit. Ahogy legkedvesebb középiskolai magyartanárom mondta: sötét lelkületű vagyok (igen, épp ezekkel a szavakkal!), nem is kívánok vele ellenkezni. Minden jel arra utal, hogy neki van igaza...

Magyar Eszter: Hatvanhárom éve születtem és élek Budapesten. Ahogy magam mögött hagyom az éveket, a tükörből édesanyám arca tekint vissza rám, akinek boldogan mutattam az

első, nyomtatásban megjelent írásomat. Tíz éve kezdtem prózát, azon belül elsősorban novellákat, meséket fogalmazni, de néha elkalandozom a sci-fi vagy más műfajok területére is. A témákat leginkább a valóság, a világ gondoljai, bajai, visszásságai adják. Néha humoros, vagy inkább ironikus a hangvétel, előfordul, hogy a végén érvényesül az írói igazságszolgáltatás, levonható a tanulság. 2010-ben jelent meg *Ajándék Neked* címmel önálló kötetem. Számos antológiában szerepelnek írásaim, a Holnap Magazin, a Héttorony irodalmi magazin és a Barátok Verslista tagja vagyok. Életemben legfontosabb szerepet a család tölti be, ami három gyermekemet és két unokámat jelenti. Szinte sohasem írok a saját életemről, de álmaim között szerepel még egy önálló kötet, amiben néhány családi történet is helyet kapna. Ezt szánom erkölcsi örökségként szeretteimnek, magamból, a magyar nyelv gazdagságával, szépségével együtt, amit igyekszem ápolni és célom megőrizni.

Mayer Zsó: A Bakony szívében, Zircen élek. Írással tíz éve foglalkozom, főleg prózában, néha versben is kifejezem gondolataimat. Szeretek olvasni, unokáimnak mesét írok, örömmel tölt el, ha mások tetszését is elnyerem. Több irodalmi honlapon jelen vagyok. Szívesen olvasom barátaim alkotásait.
Mottóm: Múlt nélkül nincs jövő.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegei SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95 Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszer-fejlesztő), 1995-2005 Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006-Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-től külsőként a Debreceni Egye-

temen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni gyógyszerész, Zsuzsi idén diplomázott Budapesten az ELTE mesterképzésén pszichológusként. Fiaim: Jocó harmadéves a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor Budapesten a PPTE elsőéves politológia szakos hallgatója. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécssett jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben.

Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent első kötetem, *Emlékeim hullámai* címmel. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. 2013-ban is megjelent egy írásom *Életképek életemből* címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a „Tiszta szavak ereje” című versíró pályázaton. 2015-ben megjelent második kötetem *Hetven tavaszon túl* címmel.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a hetvenes években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes

ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Mráz Erzsébet Irma: Gyermekként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. 40 éve tanítok, lehetnék nyugdíjas, de dolgozom. Régóta írok verseket, kimaradtak hónapok, évek, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat. Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: *Vers-virágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel. Az eddigi „termés”: 43 könyv és 3 CD. Az utóbbi időben írok szonetteket, novellákat, verses meséket is. Fontos számomra a család, két gyermekem és egy unokám van. Életem tragédiája: édesanyám halála. A gyermekeimé mellett édesapám és két testvérem támogatására is számíthatok.

Mukli Ágnes: Abdán élek, hol írás közben Radnóti Miklós emlékét ápolom. Perkáta, Dunajváros, Sopron és Győr meghatározó állomásai voltak az életemnek. 13. éve jelennek meg írásaim, négy önálló kötetem van: *Hajnali küszöb* (2007), *Kristálypohár* (2014), *Korlátnak dőlve* (2014), *Levélfodrok* (2017). Elektronikus könyveim: *Szépség bűvkörében*, *Marasztaló panoráma*, *Levélfodrok*. Szeretem a szép verseket, az írás része lett mindennapjaimnak.

Ordas Andrea: Ötvenhárom éves leszek. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, később amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar és később jazzballettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felniveltem a fi-

amat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet.

Pap Mária: Plósz Andrásné Pap Mária vagyok, nyugdíjas pedagógus. Vidéken élek, Gégényben. Itt dolgoztam az általános iskolában, magyar, orosz és német nyelvet tanítottam a gyerekeknek. Mint magyar szakos nevelő, ünnepségeket szerveztem, ünnepi beszédeket, újságíkket, verseket, jeleneteket írtam. Néhány éve jelennek meg írásaim antológiákban, folyóiratokban.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néni). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosszát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörték bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a *Sodrásban* antológiához és a Verslistához.

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom, legközelebb a regények, versek álltak és állnak ma is hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, író sorolhatnék. Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, 40 évi közszolgálat után, nyugdíjasként, van időm olvasásra, versírásra. Több év telt el, mire megőrzött, „félretett” írásaimat – sok biztatás után – meg merem mutatni a szélesebb nyilvánosságnak is. Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azoknak az olvasóknak, akik megtisztelnek a figyelmükkel. Írásaim néhány iro-

dalmi portálon és ez ideig 20 antológiában jelentek meg, valamint a saját weboldalamon is olvashatók.

Ságiné Szűcs Klára Mária: Folyton írtam valamit, beszámolókat, jelentéseket, előadásokat, ünnepi beszédeket, köszöntőket, de novellákat sohasem. 2011 augusztusának végén gyökeresen megváltozott az életem. Teljes egzisztenciális mélypontra kerültem. Finoman mondva: elbocsátottak, durvábban fogalmazva: kirúgtak. Majd negyven év gyerekek, fiatalok között töltött idő után egyszer csak az otthoni magány szakadt a nyakamba. Az írás mentett meg. Teljesen véletlenül – hol máshol? – a Barátok Verslista oldalán akadtam rá az első amatőröknek kiírt pályázatra, amire beküldtem néhány kis novellámat. A téma, persze, itt is megtalált: *iskola*-próza. Nagy bátorságot adott, hogy az egyik írásom (*A betű*) elsődíjas lett. Azóta írogatok, s számos megjelent munkám további ösztönzést ad. Az „alkotás” kiteljesített, folyamatosan szépíti, izgalmassá teszi az életemet. Erőt adott, amikor azt hittem, hogy elmerülök a teljes reménytelenségben, megszabadított a szomorúságtól, s egy új, csodálatos világot nyitott meg előttem. Az írás az én mentőövem.

Sárváry Mariann: 1963-ban születtem, kamaszkorom óta írok. 1993 óta publikálok antológiákban. Idén elkészült a netkötetem is: a www.irodalmiradio.hu/netkotet/sarvaymariann/ oldalon érhető el. Szeretem a csöndet, a nyugalmat, de a mozgalmasságot is kedvenc városomban, Budapesten. Kedves költőim közé tartozik József Attila, Tóth Árpád és Dsida Jenő. Mi az, ami foglalkoztat? Ami divattól és kortól függetlenül mindig is foglalkoztatta az önkifejezőket: az élet szépsége, a halál titokzatosága, az önismeret csalárdsága és az élettapasztalat bölcsessége. Mondd, mit ér az élet? Gyöngy, amiért lebuksz, ha levegőd kevés? Örülök, hogy három novellám karácsonyi ajándékként megjelenhet a *Sodrásban* antológiában.

Sóvári Szeréna: Sóvári Szeréna - Született: Hangács, BAZ megye, 1951. szeptember 14. Ezek a hivatalos adataim.

Magamról írni, pár sort... No, lássuk csak... juj, ez nehéz lesz! Kislánykorom óta úgy érzem, hogy valamiféle áramlásban, sodrásban élek, s olykor, mint aki kilép önmagából, mintha kívülről szemlélném a saját életem. Ez azért is nagyon meglepő, mert ugyanakkor realista és praktikus lény is vagyok. Szeretek olvasni, írtam már szindarabot és rendeztem is, tanítottam magyarságismeretet és színjátszást az Észak-Amerikai Magyar Cserkész Szövetség berkein belül, Fillmore, New York államban. Verseimet közölték az Észak-Amerikai Magyar Kultúra lapjai, tanítottam magyart és éneket hétvégi magyar iskolákban... és főztünk a férjemmel, nagyon sokat és sokszor az itteni magyar közösségekben, hogy pénzt gyűjtsünk, segítséget nyújtsunk a kárpátaljai árvízkárosultaknak s más elesettebb területeknek.

Szabó Anikó: Nagyatádon születtem. A nyomtatott Holnap irodalmi magazin és a Momó online gyerekrádió számára 2016-ban kezdtem írni. Az Irodalmi Rádió pályázatán, vers és próza kategóriában, két írásomat kiemelték, emiatt állandó szerzőnek hívott meg az Irodalmi Rádió. Az erdélyi Fürkésző gyermekmagazinba bekerült egy versem, és ebben az évben néhány megjelenő antológiában olvashatók majd az írásaim.

Szabó Eszter Helka: Szabó Eszter vagyok. Írásaimat azért teszem közzé „Szabó Eszter Helka” néven, mert egyrészt gyakori nevem van, másrészt a Balaton-parton éltem 18 éves koromig. A Helka nevű hajóval is utaztam. Most Debrecenben élek.

Irodalommal gyermekkorom óta és folyamatosan sokat foglalkozom, több mint 30 éve már könyvtárosként. A papírra vetett, majd gépre írt szövegek közzétételének gondolata csak mostanában foglalkoztat. Prózámat nem én írom, hanem az élet.

Mindössze a történetek lejegyzése a feladatomban, bár ez sem könnyű. Továbbra is tanulni szeretnék mestereimtől, alkotótársaimtól.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban több könyvnek vagyok szerzője. Ez a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás* (2008) és *Távolugrás*, (2012). Szerzőtársa voltam egyetemistáknak a *Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik* című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klubnak, a Haiku Világtársaságnak, valamint a Krúdy Körnek is tagja vagyok.

Sz L Netala (Szalay László): 63 éves matematika-informatika-technika szakos tanár vagyok. Először 1999-ben *Zafi tündércsodálatos utazásai* címmel jelent meg egy mesekönyvem, ami 2014-ben megérte a második kiadását is. Verseket csak öt éve kezdtem írni. Azóta alig marad ki nap, hogy ne születne újabb írásom. 2013-ban a Toll és Ecset alapítvány verspályázatán első helyezést értem el. Két lírai gyűjteményem magánkiadásban kapható az Underground Kiadónál, éspedig közös munkáink: a *Lélekfogódzó* Sztorka Viával, valamint az *Elégten*, Zsidi (azóta Horváth) Mariann verseivel. 2016-ban jelent meg *VirtualLand - kockaországi történetek* című, háromrészesre tervezett, sci-fi regényem első kötete.

Valaki azt mondta rám, „színész költő” vagyok. Vállalom. Érzéseket, üzeneteket közvetítek. Sokszor magam sem tudom, kiét.

Sztancsik Éva Lambrozzett: Békés megyében (Endrődön) születtem, 1960-ban. Leánykori nevem Sztancsik Éva.

Jelenleg Budapesten élek, munkám a Heim Pál Gyermekkórházhoz köt már jó ideje. Négy gyermekem született, két lány és két fiú, egyetlen unokám óvodáskorú. Az irodalom mindig vonzott, szerettem foglalmazni s olvasni egyaránt. A versírás vágya folyamatosan megvolt bennem, de bizonyos időszakokban ezt nem tudtam kiteljesíteni, hiszen (a család szempontjából) fontosabb dolgokra kellett koncentrálnom. Az olvasók megtalálhatnak a honlapomon (lambrozzett.eoldal.hu), irodalmi portálokon, újságokban és közös kötetekben – Sztancsik Éva Lambrozzett (netán Éva Lambrozzett) néven. Saját verseskötve még nincs, de dolgozom rajta. Remélhetőleg nemso-kára sikerül számomra is elfogadható formába öntenem.

Varga Katalin: Varga Katalin vagyok Sopronból. Hatvankét éves múltam. Huszonhárom éve váltam el, azóta éltem együtt Édesanyámmal az ő három évvel ezelőtti haláláig. Mozgássérült vagyok, immár ötvenkét éve. De a jelszavam: sosem adom fel. Művészi vénámnak és nagy akaraterőmnek köszönhetően nagyon ritkán vagyok szomorú. Bár a tavalyi év, sajnos, rácsáfolt erre: Édesanyám halála nagyon megviselt. De az emléke (most már Édesapáméval együtt) mindig bennem él. Élnem kell tovább egyedül is. Van egy papagájom, egy kutyám. Rokonok, barátok, gondozónők. Nem maradtam teljesen egyedül. S ha bánat vagy öröm ér, az írás a gyógyszer erre. No meg az éneklés, rajzolás. Ilyenekből merítem az erőt.

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Dezso Iona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falujában, Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, oktatom is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt, számtalan közös tárlaton vettem részt. Képeimet évente két alkalommal zsűriztettem a Cserhát Művészkör tavaszi és őszi gáláin.

Könyveim: *A világot alkotom mágyának* (2010), *Tündérbkert* (2010), *Őszbe tért* (2011), *Kincs* (2011), *A megálmodott világ* (2011), *A kincs 2* (2012), *Bolda, az utolsó igazi sámán* (2012), *Az Élet színpadán* (2013), *A boldogság nyomában* (2014), *Isten tenyerében* (2014). Elektronikus könyveim: *Felhők tetején* (2014), *A Csend hangjai* (2014), *Beértek a miértek* (2015), *Lélekszirmaim* (2011 elektronikus könyv), *Homokváram* (2010 elektronikus könyv), *Lillith-koszorú* (2010). Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

Vehofics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősek otthonában, Győrben. Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta tudatosabban foglalkozom az írással. Novelláim szép eredményeket értek el különböző pályázatokon. 2013-ban, egy sikeres pályázat után a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti alkotóközösség tagja lettem. Azóta évente jelennek meg alkotásaim az antológiában.

Másik hobbim a fényképezés. Főleg természetképeket, város- és virágfotókat készítek. 2015 óta a Győri Fotóklub Egyesület tagja vagyok.

